MİNE SOTA

Ne Haliniz Varsa Gülün

carpe diem!

“ çünkü insana
en çok kitap yakışıyor
ve mürekkebin
kuruduğu yerde
kan akıyor! ”

carpe diem yayınları

carpediemkitap.com

ne hâliniz varsa gülün

gençlik-edebiyat-mizah
ciddi ciddi komik kitaplar-9
isbn: 978-975-6107-84-3
1. baskı, istanbul, ocak 2011

carpe diem kitap
ivert yayıncılık san ve tic ltd şti.
cağaloğlu, alemdar mah.
alayköşkü cad. no: 5 kat: 2
fatih / istanbul
yayın: 0212 514 63 89
satış-dağıtım: 0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com
www.carpediemkitap.com
copyright© carpe diem yayınları
yayıncılık sertifika no: 12366

yazar: mine sota
kopsept danışmanı: ömer sevinçgül
yayın yönetmeni: sibel talay
düzeltmen: asena meriç
düzeltmen: brett lamb
kapak illüstrasyon: ravza kızıltuğ
kapak tasarımı: ravza kızıltuğ
baskı-cilt: Pasifik Ofset
Tel: 0 212 412 17 77

mine sota

ne hâliniz varsa gülün

mine sota

1972'de dünyada doğdu. saklambaç oynadı, okula gitti, otobüs kuyruğunda sıra bekledi, türk filmleri izledi, gazetenin verdiği ansiklopedilerden almak için kupon biriktirdi...
kendini bildi bileli yazar olmak istedi. tabi kast ettiği "gönül yazarı" değildi. ilk yazı çalışmaları, evdeki duvarlara keçeli kalemle serbest yazım şeklinde başladı. sonra kağıda geçti. bilgisayar virüsünün insanlara bulaşmadığına ikna olunca yazmaya bilgisayarda devam etti. çeşitli dergilerden okurlarına seslendi. yazmaya devam ediyor...

İÇİMDEKİLER

adamın biri bir gün... / 7
elektrik alamadım, ben o yâre varamadım / 15
elektirk alamadım, ben o yâre varamadım / 23
dertli insan pişikolocisi / 31
zam'ane delirmeleri / 37
kombi zombi / 39
elek'tr'ik trikk cızırtt! / 45
alice zırvalıklar diyarında / 48
negatif elektriğin gözünü seveyim..! / 51
sahibinden satılık oy / 54
telefon körüşmeleri / 65
aradığınız numaraya bulaşılamıyor / 77
yine okullu olduk / 88
yaşayacak mıyım doktor bey? / 95
gününüz kabul olsun / 102
rüya tamircisi / 113
genelde kültürlüyümdür yarışması / 121
köşeleri döndüm nokta kom / 129

kurban bayramınız butlu olsun / 137
borcam kunduralı sindrella / 143
de hele şunun türkçesini / 158
gelirim olur musun? / 167
hadi demiym / 172
şom ağızlı mayalar / 181

ADAMIN BİRİ BİR GÜN...

"Fehmi Abi n'oldu ya, rengin bozarmış?"

"Bak, şu Saadettin bana bir daha fıkra anlatmaya başlarsa, beni at gibi çek vur tamam mı? Acı çekiyorum acı! Ya bozulmasın diye gülümsemeye çalışırken sanki surat kaslarımla elli kilo halter kaldırdım. Hâlâ yanaklarım ağrıyor. Elmacık kemiklerim ayvacık kemiği oldu."

"Bilmem mi ya... Geçen gün de bana bir tane anlattı. Yanlış yerlerde gülmüşüm. 'Sen zaten ne anlarsın, geri zekâlısın sen!' dedi; kızdı, bastı gitti. N'apim ya bi'şey anlamadım ki."

"Ne diyeyim. Allah bu adama bütün fıkraları unuttursun."

"Amin amin."

*

Birilerine fıkra anlattığınızda karınlarını tuta tuta gülmelerine rağmen, siz yanlarından ayrıldıktan sonra arkanızdan bunların konuşulmasını ister misiniz? Herkesin sizin için "Ay geliyor kaçın!" diye kepenkleri falan indirmeye başlamasını?

Demem o ki, dünyanın en zor işlerinden biridir fıkra anlatmak. Risklidir. İşin ucunda madara olmak vardır çünkü. Sadece fıkra bilmek yetmez, insanları güldürmek için bazı taktikler geliştirmek gerekir.

İki kelimede bir gülerek, eliyle omzunuza, dizinize vuran, bu da yetmezmiş gibi ha bire "Bak biliyosan anlatmiym" diyen bir fıkra anlatıcısı, karşısındakine, "Acaba şunun ağzını diksem mi? Kafasına bir tane vurup, bildiği bütün fıkraları unuttursam mı? Acaba bu fıkra bu sene biter mi? Bu sıkıntıyı da atlatırsam hemen başımdan tuz çevirip verecem" diye düşündürüp, dinleyen kişinin yanağını gözünü seğirttirebilir, onu şiddete azmettirebilir.

Basit mi kardeşim, güldürmek en zor iş. Üstelik fıkra dinleyen kişilerin de pek çok çeşidi vardır. Kimi daha "Bak şimdi adamın biri..." der demez yerlere düşer, kimisi de fıkranın bittiğini bile anlamayıp, "E sonra n'olmuş?" diye soruverir.

Fıkra anlatmaya cesaret etmiş babayiğidin, dinleyenleri kahkahaya boğması deveye basket attırması kadar zordur. İşte bu yüzden "Anlatsam mı acaba? Yok yok kalsın. Kesin anlamaz bu. Bir de gülmez rezil olurum" diyerek fıkra anlatmaya niyetlenip niyetlenip vazgeçen çoktur. Çünkü sonunda insanın

adı fıkra canavarına çıkabilir. Fıkra anlatılanların suratlarında bir tek kasın bile sırıtma şeklini almaması kişiyi bir daha fıkra anlatmaya tövbe ettirebilir.

*

"Hamiyet sana bir fıkra anlatiym mi? Bak şimdi. Adamın biri bir gün..."

"Ha, ben onu biliyorum."

"Yahu nerden biliyorsun be! Daha anlatmadım ki..."

"Ya hani adamın biri saatini kaybetmiş de hep sol tarafta arıyomuş. Saatimi kaybettim gördünüz mü, demiş. O da saatini kaybettiysen solda ne arıyosun, sağda ara demiş. Hani saat sağ tarafa takılır gibisinden. O değil mi bu?"

"Hiç de alakası yok. Zerre kadar da ilgisi yok."

"İyi tamam anlat."

"Bak şimdi, adamın biri..."

"Ha tamam tamam biliyorum. Hani adamın biri taşınıyomuş da karısını evde unutmuş."

"Öff be Hamiyet öfff. O değil. Sanki dünyadaki bütün fıkraları ezbere biliyosun ya."

"Aman iyi be, ne kızıyon. Anlatcaksan anlat. Amma nazlandın haa."

"Ha oldu, bütün hevesimi kır, sonra beş karış suratla fıkra anlatayım. Yeminle tam dövülmeliksin."

"Dur o zaman ben anlatayım. Adamın biri bir gün fıkra anlatmaya kalkmış, rezil olmuş, mors olmuş, madara olmuşşş. Hahaha haha!"

"Hamiyet o kafandaki bigudileri tek tek koopartırım bak!"

"Haha hahaa! Bak işte bu komikti. Hangi fıkra bu? Hahaa!"

*

"Sururi Abi süper bir fıkra öğrendim. Bak şimdi, adamın biri bir gün..."

"Evet."

"İşte yolda gidiyomuş."

"Evet."

"Tam giderken..."

"Eee..."

"İşte sonra..."

"Evet?"

"Şey yapmış... Ee ne yapmıştı?"

"Buyur?"

"İşte şey demiş..."

"Ne demiş?"

"Öööf! Anlatamıyorum ya. Abi öyle ciddi dinliyorsun ki, ne anlatacağımı unuttum ya."

"Kardeşim anlat dinliyoruz işte."

"Ya bırak kalsın ya."

*

"Keriman geçen bir fıkra okudum, gülmekten ölürsün."

"Öldürme o zaman."

"Anlamadın?"

"Yok bi şey, çabuk anlat hadi."

"Bak şimdi çocuğun biri kedisini yıkıyormuş. Oradan geçen bir kadın da, kızım yıkama ölür, demiş. Çocuk takmamış tamam mı. Kadın dönüşte bakıyor, kedinin dil bir karış dışarıda, ölmüş. Çocuk da başında ağlıyor. Kadın, ben sana yıkama ölür demedim mi, demiş. Çocuk da, yıkarken değil sıkarken öldü, demiş. Hahahahaa! Çok komik di mi, hahahaha!"

"Tamam. Bitti mi? Bittiyse anneni ara, akşama yemeğe gelecek mi diye sor. Ona göre kazanda pişireceğim yemekleri."

"Pes yani Keriman pes!"

*

"Vedat Abi acciyip bi fikra duydum. Bak anlatıym."

"Anlat anlat."

"Ama gülcen tamam mı."

"Yahu sen bi anlat."

"Şimdi adamın biri..."

"Hıın..."

"Bak biliyosan anlatmiym."

"Yahu nereden bileceğim. Hepsi böyle başlıyor."

"Tamam. Şimdi adamın biri..."

"Hahaha..."

"Ama biliyor musun doğru söyle."

"Hayır yahu bilmiyorum."

"E ama güldün."

"Yahu ne bileyim, fıkra anlatacaksın ya havaya girdim, ondan güldüm, ağlayacak mıydım?"

"İyi tamam anlatıyorum. Bak şimdi adamın biri buzdolapçıya gitmiş... Bak biliyosan anlatmiym."

"Orhancığım senin kulağından beynine damar gitmiyor sanırım. Duymuyor musun alooo! Bilmiyorum dedim. Anlatacaksan anlat şu fıkrayı."

"Tamam tamam kızma anlatıyorum. Sonra işte bana bir buzdolabı ver ama çift kapılı olmasın, demiş. Abi bak biliyosun di mi?!"

"Sana nasıl baktığımı görüyorsun değil mi Orhan. İşte bu, cinnet geçirip, gırtlak sıkmanın eşiğine gelmiş bir adam bakışıdır."

"Ya tamam dedik. İşte sonra dolapçı da tek kapılı yok, çift kapılı var diyor. Biraz da buz yapar ama sen aldırma diyor. Abi sen bunu kesin biliyosun valla."

"Ya bi çekil git ya..."

*

"Çıtırsu, yeni bir fıkra öğrendim ve seninle paylaşmak istiyorum.

"Çak çakk çakkk paaatttt! Annat annat. Çakk... çitirttt!"

"Yalnız o ağzındaki papuç kadar sakızı çıkarabilirsen sevinirim. İşitme duyuna ulaşamıyorum da. Ayrıca sana bakınca boğulma hissi duyuyorum. Boğazıma bir öküz kaçmış da, yutamıyormuşum gibi oluyorum."

"Ya sen annatsana kardişiiim. Kulağımla mı çiğniyorum, neyini duyuramıyosun ya!"

"Tamam, başlıyorum o zaman. Temel bir gün kahveye girmiş. Temel'i biliyorsun değil mi?"

"Laz Temel diy mı?"

"Elbette Laz Temel. Sen başka milletten Temel isimli birini duydun mu hiç Çıtırsu."

"Sen benle maytap mı geçiyosun oluum. Almim paçanı aşşaa. Annat hadi. Çitirrtt. Flopff!"

"Bakmış kahvede kimse yok. Fadime de elinde çaydanlık, kahvenin ortasında öyle duruyor. Fadime'yi biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, Temelinkisi. Çakırttt! Puloppp... Fissstr... Çitt!"

"Çıtırsu, şu ağzındaki sakızı çıkartıp burnuna soksam, sonra parmaklarımı ağzına takıp iki yana carttt! diye yırtsam, sonra kör bir makasla saçını yoluk yoluk kessem, sonra da boynuna, 'Ben tam bir kuş beyinliyim' yazılı bir tabela assam, bana kırılmazsın değil mi?"

"Sen şimdi bunların hepsini bana mı dedin? Kafan iyi mi kardişiim. Bak, bu sakızı şimdi biiir şişiririm içinde kaybolursun, uzaya doğru uçar gidersin hee. Sinir etme insanı annat. Uyuz bu ya!"

"Daha sakin dinleyebilmen mümkün mü acaba, anlatamıyorum da. Burada başçavuşun eşeği bağırmıyor."

"O bi kerem bağırmıyor diildi. O bi kerem başçavuşun eşşe..."

"Tamam sus. Neyse... Temel sormuş, 'Fadime ha buraya ne işun var?' Fadimede..."

"İşun var, ne demek? O kısmısını pek çakamadım."

“Çakabilseydin azıcık zekân olduğuna dair bir izlenim bırakabilirdin bende.”

“Sen şimdi bana kötü bi'şey mi dedin gene? Çikirtt... Çötürttt!”

“Neyse... Fadime kahvenin ortasında öyle duruyormuş.”

“Niyekinee?”

“Temel de bunu sormuş zaten. ‘Kiz Fadime, ha buraya ne işun var?’ demiş.”

“Orasını anladık. Elli kere aynı yeri anlatma. Beklemekten yosun bağladım. Ne işi varmış söle-senee. Fadime ne demiş?”

“‘Ula Temal, bakeyrum kahvede evdekinden daha çok duraysun. Haçan ben da evi kahveye taşidum. Bi çay içer misun?’ demiş.”

“İyi demiş. Oh canıma değsin. Eeee, sonra n’oolmuş?”

“Ne ne olmuş?”

“Temel ne demiş?”

“Hiç.”

“Nası hiç yaa?”

“Hiç işte, bu kadar.”

“Ne bu kadar?”

“Fıkra bitti.”

“Nası yane yaa.”

“Aslında burada gülmen gerekiyordu, ama gülmedin.”

“Olayın bu mu yaaane şimdi senin.”

“O kafam kadar sakızla ve mercimek kadar beyninle anca bu. Sana fazla bile.”

ELEKTRİK ALAMADIM, BEN O YÂRE VARAMADIM

"Tarlanın küçük taşlısı, kadının uzun saçlısı", "Ölürse yer beğensin, kalırsa el beğensin", "Tazısız ava giden, tavşansız eve döner" gibi sözleri sıkça duyabileceğiniz, son ayların reyting rekortmeni olan evlendirme programları, "Dur, ben bugün bir ara gidip evleneyim, pazara sonra giderim" dercesine gelenlerin, "Geçiyordum uğradım" ya da "Fazla varsa bir zahmet bir tane de ben alayım" gibisinden orada bulunanların katıldığı cümbüşlü birer atraksiyondurlar.

Evli olanların bile tekrar evlenesini getirten, "Bizim zamanımızda yoktu ki, nerede bu kadar aday çeşidi. Birini bulduk, iki yüzük, on dakika nikâh. Oldu da bitti. Başımızı yedirdik" dedirten bu, baş göz

etme olayına, gece rüyasında görenlerin katılması bile serbesttir.

Evlenmek isteyenlere ülke çapında zengin bir aday çeşitliliği sağlayan bu programlar, yediden yetmişe herkesi kapsama alanına almıştır. İlk evliliğini yapmayı düşünenler, evlilik sayısını üçe, dörde hatta beşe tamamlamak isteyenler, daha önce hiç evlenmeyip, ellisinden sonra "Geri kalan ömrümde masamda iki tabak olsun istiyom. Eve gelince birinin ayağına terlik vermek istiyom" diyenler, "Bana kaset yapacak bir eş arıyorum" gibi nedenlerle evlenmeye kalkanlar yan yana oturup izdivaçlanmak için oradadırlar.

Ama en ilgi çekici olanları, ağzındaki tek dişini ve bastonunu alıp gelen, seksenine merdiven dayamış dedeciklerdir. Kimi, hadi son bir aksiyonum daha olsun diye, kimi ise gerçekten yalnızlığını paylaşabileceği bir hayat arkadaşı bulmak maksadıyla gelmişlerdir.

Bunların arasında, stüdyoya "Aynn çeynnn mayy hartttt!" diye bağırıp hücum edenleri, az önce çim sahada saatlerce top koşturup bana mısın demeden, "Bakın hâlâ enercikim" havasında tay gibi atlayanları, her ne kadar belini tuta tuta yürüse de, zamandan henüz emekli olmamış cevval bir delikanlı edasıyla, "Hankısı benim!" gibi bakınarak girenleri görmek mümkündür.

Ama genelde "Gözünü sevem gızım. Çocuklarım bakmıyor. Bana bir hanım ayarlayıveriver" niyetiyle gelenler daha çoktur.

Neyse, hepsi stüdyoya oynaya oynaya girerler ve müzik bitince de nefes nefese bir vaziyette damat

adayı sandalyesine oturup, ellerini bastonlarına dayarlar.

Sunucu Bayan, "Hoş geldin Nurettin Amca. Hâlâ delikanlı gibisin, tü tü tü!" diyerek dedeciğin moraline katkıda bulunmaya çalışır. Dede, doğal olarak ağır işittiğinden, elini kulağına koyup, "Haynn??" şeklinde bir ünlemle karşılık verir.

"Hoş geldin diyorum Nurettin Amca, hoş geldin. Aynı delikanlı gibi oynadın diyorum."

"Hoş bulduk güzel gızım hoş bulduk. Sen beni elli sene evvel göreceedin. Buradan bir zıplayıveridim, teee yanına kadar atlar idim. Öyle de ayağına guvvatlı biriydim."

"Gene iyisin gene. E anlat bakalım nasıl birini istiyorsun?"

"Bi defa otuz sekiz yaşında olması şart. Efendime söyleyem bir de uzun saçları olması şart. Ondan sonra gezmeyi, tozmayı sevmesi şart. Bundan başka şartım yok. Te bunlar olsun elini sıcak sudan sovuk suya deydirtmem gari."

"Tamam da Amca, otuz sekiz sana biraz genç değil mi?"

"Beniin hanım altmış sekiz idi. Te geçen hafta öldü. Bu seferkisi genç olsun, hemen ölmesin istiyom."

"Allah gecinden versin ama sana bir şey olursa o genç kadın n'apacak peki?"

"Ben öldükten sonra kim n'aparsa yapsın. Onu da ben mi düşünüverem gari."

Stüdyoda bir kahkaha kopar...

Onların bu trajikomik hâlleri, yaşama tutunmaları açısından bana sevimli gelir ama diğer yandan istedikleri mutluluğu bulamadıklarında, laf yiyip, tenkit edildiklerinde çok üzülürüm.

İnanılmaz sayıda hayat hikâyesi çeşitliliği barındıran bu programların bir de engizisyonumsu bir eleştiri grubu vardır. Gelen adayları yerden yere çakacak, sinirlerini liğme liğme edecek bu grup, ülkedeki asabi erkek nüfusuna dâhil olanların, "Saçından tuttuğun gibi duvara çakacaksın!" dediği hanımlardan oluşmuştur.

Bu, nasırına basılmış gibi her an cırıldamaya hazır hanımlar, damat sandalyesine oturan her dedeye "kart zampara" muamelesi yaparak, çıkışma ve höykürme vazifelerini fazlasıyla eda ederler.

Her programa, süslenip püslenip, takıp takıştırıp gelir, ön sıralara oturur ve marşa basarlar. "Ben olsam hayatta böle yapmam. Ben olsam tekmeyi basardım. Ben olsam doooru babamın evine giderdim. Ben olsam suratına tükürürdüm" gibi cümleler kurup, "Erkek değil misiniz, topunuzun köküne kibrit suyu!" hırsıyla var güçleriyle eleştirilerine başlarlar.

Bu kadınlar sanki bu programa katılmak için doğmuşlardır. Sanki küçükken, "Büyüyünce izdivaç programında, ağzına geleni söyleyici olacağım" demişlerdir. Sabah sekiz akşam beş, tıpkı işe gider gibi buralara gelip, çemkirip çemkirip evlerine dönerler. Hayatlarında hiç hata yapmamışgiller kabilesine mensup olduklarını düşündüklerinden, gelene gidene basarlar kalayı...

"Nurettin Amca, bak şimdi dinle beni. Bir tane yetmiş bir yaşında Memnune Teyze var. O olur mu?"

"Heynn??"

"Yetmiş bir yaşında var bir tane diyoruuum. Otuz sekizlik kalmamış diyoruuum."

"N'apim yetmiş bir yaşında kadını ben ya. Bu yaştan sonra ona baston mu olayın."

Vee işte eleştirel yengelerin beklediği an gelmiştir. Ellerini bellerine koyup, boyunlarını çıtlattıkları gibi, Bruce Lee misali elleriyle mikrofona gel gel gel! yaparlar ve ağızlarından çıkanı kulakları duymadan yaylım ateşine başlarlar.

"Şimdi bak Bey Amca. Sana bakıyorum da sadece tabut görüyorum. Gelmişsin ömrünün son günlerine. Belki de buradan çıkamadan ölecen gidecen. Yanlışsam söyle. Bu yaştan sonra otuz sekizlik kadın anca sana parayla bakmaya gelen bir kadın olur. Yaşından başından utan dedeee. Kırkından sonra zıplayanı teneşir paklar derler. Bak ben de elli dokuz yaşındayım. Otuz senedir kocam yok, ama bir güne bir gün evlenmek aklıma bile gelmedi. Sana n'oluyo sanaaa!"

Kafasından dumanlar çıkan bir diğer öfkeli kadın mikrofonu kapar ve hiçbir davayı kaybetmemiş bir ceza avukatı edasıyla, sanki stüdyodaki seyirci grubuna değil de jüriye seslenircesine bakınır ve sözünün sonunda "İdamını talep ediyorum, asınn asınn asınnn!" diyecekmiş gibi bağrınmaya başlar:

"Dede gözünü seveyim, kendine gel. Hadi sen daha fazla rezil olmadan ufak ufak git buradan. Yav şu surata bak, resmen mumyaya dönmüşsün. Bir de utanmadan hâlâ yok otuz sekizlik, yok motuz sekiz-

lik deyip duruyorsun ya. Karın öleli daha bir hafta olmuş. Tebarekesi yeni bitmiş, sen burada kadın ara. Yazık, çok yazık. Sana bu yaştan sona anca kefen lazım kefen. Bırak otuz sekizliklerle uuuraşmayı."

Canavar gibi bir alkış kopar...

Dede, kan ter içinde, karısı sağken taşımayı alışkanlık edindiği ütülü, çarşaf gibi koca mendilini cebinden çıkarır ve sıkıntıdan ter fışkırmış suratını kurulamaya çalışıp "Bana baksana sen, püskül kafa! Sana mı soracam bu yaştan sonra n'apacamı goca çene!" diye karşılık verir.

Yenge Hanım, "Bana soracan tabii. Evleneceksen bari yaşıtın bir ninecik bul. Ben olsam ölürüm de kendimi senin şu an düştüğün duruma düşürmem" diye höykürür. Ve ülkemizin her yıl artan nüfusunu kaile almayıp nedense hep o rakamı baz alarak, "Yetmiş milyona rezil oldun. Konuşurken damakların fırlıyor. Ay n'olur kalk git şuradan ya. Gençlerin de önünü tıkamaa!" diye bağırınır.

Hurraaa! Tekrar bir alkış sağanağı patlar. Ve kadın alkışlarla aldığı gazı var gücüyle dedeye savurur. Gözlerinden şimşekler saçarak, hiç çekinmeden, merhametsizce dedenin yarasını deşer:

"Çoluun çocuun yok mu senin haa? Gitsene birinin yanına. Bir tabak yemek bulursun elbet."

Şimdi, televizyonda bu sahneyi seyredenlerin, bu acımasızlık karşısında o an akıllarından geçenler aşağıdakilerden hangisidir?

A) Önce bu cümlelerdeki "Çoluun çocuuun yok mu senin haa!" kısmı remix yapılsın ve o kadının iki

kulağının dibine konulmuş dev hoparlörlerle son volümde kendisine dinlettirilsin.

B) Sivri huni biçimli, füze gibi dürülmüş bir sürü kâğıdın ucuna kör iğneler yerleştirilsin. Bu kâğıtlar gri plastikten mamul uzun elektrik borularının içine yerleştirilerek bütün seyircilere birer tane dağıtılsın. Dedenin sandalyesine de o kadın oturtulsun. Ardından start verilip, borulara pfütttt! diye üflettirilerek, kendisine defalarca siplettirilsin.

C) Dedeye bağırdığı esnada, "Şimdi şok bir gelişme için yayınımıza ara veriyoruz. İzdivaç programındaki dedeye hunharca saldıran kadına genç kızken 'sidikli paçi' dendiği bildirildi. Hatta o yaşta bağladığı çocuk bezlerinden dolayı, mahalleden geçerken hasır husur sesler çıkardığı da söyleniyor..." şeklinde haber ettirerek kadının ele güne çıkamaması sağlansın.

D) Kendisine zorla yarım kilo leblebi tozu yedirilerek, ekrana doğru İsmail YK'nın "Feysbuuuk, feyssbukkk!" şarkısı söylettirilsin.

Seçtiğin şıkkı "Tu yazıklar olsun" yazıp" Kadir İnanır'a gönder, bu kadına aşkettirilmiş bir adet tokat ve yolunmuş bir tomar saç eline gelsin.

Neyse... Dede yutkunur. "Allah benden beter ede!" der. Morali yerlerde sürünür. Eliyle sakalını

sıvazlar. Sunucuya döner ve "E madem öyle, n'apak" diye yetmiş birlik Memnune Nineye razı olur.

Ve bu hazin sahnenin üzerinden yarım dakika bile geçmeden, geçici saadet taburesinden kalkan dede, sanki az önce kahrolan o değilmiş gibi kasap havasıyla oynaya oynaya salondan ayrılır.

Güler misin ağlar mısın sorusu da yine cevapsız kalır.

ELEKTİRK ALAMADIM, BEN O YÂRE VARAMADIM

Bu programlarda evlilik ayağına mal mülk sahibi olmaya kalkanlar, işi resmen ticarete dökenler de vardır. "Şu kişiyle evlenicem ama fiş almazsam şöyle olur mu?" türünden garip isteklerde bulunurlar. Malı mülkü çok olan taliplerden bir termik santral dolusu elektrik alırlar. Eğer alamamışlarsa da havasını aldırırlar.

*

"Evleneceğiniz insanda ne gibi özellikler ararsınız?"

"Bir defa apartmanı olsun. Yazın yazlık, kışın kışlık, sonbaharda sonbaharlık evleri olsun. Sonra

hepsini benim üstüme yapsın. Ayrıca bir de yeşil pasaportu olsun. Beni dünya turuna çıkarsın. Dünya bitince uzay turuna da çıkarsın."

"Başka? Huyuna ve fiziğine dair bir şey istemiyor musunuz?"

"Valla istiyorum tabii. Çok yumuşak huylu olsun, her dediğimi yapsın, ağzı olsun dili olmasın. Fiziğine gelince. İki kolu, iki bacağı, bir de kafası olsun yeterli."

"Aloo! Hattımızda Suphi Bey var. Buyurun tanışın, kaynaşın, ne hâliniz varsa görün. Hahaha ha!"

"Merhaba Suphi Bey."

"Size de merhaba Firuzan Hanım."

"Eviniz var mı?"

"Yok."

"Arabanız?"

"Murat 124'ten bozma bir kartal arabam var. Ayağımızı yerden keser."

"Yatınız var mı?"

"Ne gezer."

"Aylık geliriniz?"

"600 lira. Ayrıca iki danamla, üç öküzüm var. Onları da satarız."

"Esma Hanım, ben Suphi Bey'den bir volt bile elektrik alamadım."

Elektrik alınamadığı için ortalık birden kararır. Karşılıklı hayırlı kısmetler dilenir ve telefon kapatılır.

İki dakika sonra...

"Evet, bir telefonumuz daha var. Orhan Bey hatta."

"Merhaba Piruzanım. Apartuman, yat, kat, bufalo sürüsü, ne isterseniz var bende. Pasaporta gelince, hem de fosforlu yeşilinden var. Beğenmezseniz sarı, kırmızı, morcivent renkleri bile var. Monako'daki villamı da söylemeden geçmeyeyim. Ve size talibim. Yalnız yaşım doksan dört, olur mu? Bu arada ben Jakarta'dan arıyorum. Burada daha sabah. Şuan konuşurken biraz fosurduyorum farkındayım. Daha dişlerimi takmadım da. Tekerlekli iskemlemi orada unutmuşum."

"Esma Hanım, ben kendisinden accaip bir elektrik aldım. Hatta voltajdan çarpıldım. Resmen cızırdamaya başladım. Kendisi kabulümdür."

Nasılsa aday çeşidi bol diye, hani belki biri gerçekleşmesine neden olur ümidiyle, normalde aklının ucundan bile geçmeyecek garip garip isteklerde bulunanlar da vardır. Bunlar da en armudun sapı üzümün çöpü cinsinden şeyleri talep edip, "Olmuşken tam olsun kardeş" havasına bürünürler.

*

"Hoş geldiniz Nurten Hanım."

"Hoş bulduk."

"Siz nasıl bir şeye bakmıştınız? Nasıl biriyle everelim sizi?"

"Eski kocam gibi olmasın kâfi."

"Nasıldı ki eski kocanız?"

"Valla kendisini burada rezil etmek istemem ama öküzün tekiydi. Bildiğiniz öküz. AB'yi abooonun kısaltılmışı falan sanırdı. Lütfen böyle olmasın."

"O zaman hemen sıradaki talibimizi alıyoruz... Buyurun Tevfik Bey."

"Merhaba Nurten Hanım."

"Merhaba Rauf Bey. Aylık geliriniz beş milyar mı?"

"Rauf mu?? Rauf da kim?"

"Pardon, Tevfik demek istedim."

"Daha adımı söyleyemeden aylık gelirimi mi sordunuz, neden?"

"Adınızı söylemek kolay beyefendi. Birbirimize adımızı söyleyerek karnımızı doyurmayacağız herhâlde."

"Peki hanfendi. Aylık gelirim 750 lira. Ama onun dışında beş dönüm de tarlam var."

"N'apıcam ben tarlayı? Otluycak değilim herhâlde. Nakitten bahsediyorum ben."

"Olsun yarısını üstünüze yaparım."

"Bilmiyorum, bakarız. Peki, Hinduca biliyor musunuz?"

"Ne Hinducası? Niye bileyim ki şimdi durduk yere Hinduca."

"Olur mu canım. Kültür, bir evlilikte paradan sonra gelen en mühim şeydir. Neyse. Peki, Çekoslovakyacanız var mı?"

"Yok. Olması da imkânsız."

"Hiç olmazsa, öğrenirim diyebilirdiniz."

"Niye öğreneyim canım. Türkçe anlaşamıyoruz mu?"

"Peki... Tatile gitmeye kalksanız Paris'e mi giderdiniz, köyünüze mi?"

"Valla hiçbir yere gitmezdim. Otururdum aşağı. Sizin geçim darlığından haberiniz yok galiba. Ben beş kuruş eksik ödeyeyim diye yarım kilo zeytini otuz market dolaşarak alıyorum."

"Hımm anlaşıldı."

"Ne anlaşıldı anlamadım?"

"Boş verin. Neyse, akşam yemeğini smokinle mi yersiniz, çizgili pijama ve fanilayla mı?"

"Nasıl soru ki şimdi bu?"

"Daha sorumdaki inceliği bile anlayamadınız. Olmucak bu iş."

"Ama Esma Hanım kim smokinle yemek yiyor ki. Kendisi her akşam gelinlik mi giyecekmiş."

"Sizi terbiyeye davet ediyorum Tevfik Bey."

"Olur gelirim. Ne zaman?"

"Espri de yapamıyorsunuz. Yok, hayatta olmaz bu iş."

"Gidin o zaman Cem Yılmaz'la evlenin. Sizi alan kim be!"

İpler kopar. Düğün, tarihe karışır...

"Ayol yapmayın. Hele bir paravanı açalım. Belki elektrik alırsınız."

"Hiç lüzumu yok Esma Hanım. Elektrik falan alamam ben bundan. Zaten yedi yüz elli lira aylıkla elektriklerini de kesmişlerdir bunun. Hem paravan açılınca ne olacak? Birden Hinduca mı bilecek?"

"Siz de taktınız Hinducaya ha. Siz biliyor musunuz? Hem bilsem n'olacaktı ki, tek başıma mı konuşacam?"

"Peki, size son bir fırsat. Çin yemeklerinden en sevdiğiniz hangisidir? Kuru fasulye, pilav der şimdi bu."

"Peki, siz cartlak kebabının nasıl yapıldığı biliyor musunuz? Bakın siz de cahilsiniz."

"Durun paravanı açayım."

"Açmayın dedim Esma Hanım, açmayın yaa. Onun paravanı doğuştan kapalı baksanıza!"

"Evet, bir telefonumuz var. Buyurun Memduh Bey."

"Merhaba Nurten Hanım. Benim Hinducam yok ama çok iyi Finlandiyaca taklidi yaparım. Ayrıca birinci derecede kuşdili bilirim."

"Aha! Bir kişi daha arıyor. Kısmetiniz açıldı kız Nurten Hanım, hahaha ha! Rıfkı Bey buyurun."

"Nurten Hanım ben Hinduca biliyorum. Bir kurban arifesi, nasılsa yollarda boş boş dolanıyorlar, bir tane kapıp getiririm diye Hindistan'a gittiğimde öğrendiydim. Fakat smokinle yemek yemem. Olur mu?"

"Aloo! Rıfkı çık aradan aloo! Önce ben geldim. Birim birim!"

"Senin Hinducan yok Memdukk Bey. Hâlâ hattı ne işgal ediyosun. Karı Hinduca istiyor."

"Karı mı??! Belli oldu sizin kaliteniz. İtin şunu hattan düşsün Esma Hanım. Bu ne ya!"

"Aha bir telefon daha. Buyurun Remzi Bey."

"Nurten Hanım Hinducam yok ama Japonların yemek çubuğuyla çorba içebiliyorum. Smokin yerine de paçalı don giysem olur mu?"

Böyle sürer gider. Kimi erer muradına, kimi çıkar kerevetine. Kimi de kırık kiremide basar düşer. Haydi, hemen şimdi iyi günler.

KISA BİR REKLÂM ARASI

* Bir gün yüksek bir binanın dışına ayaklarımı yapıştırmış bu kitabı okurken, birden gülmekten dizlerimin ağı çözüldü. Aşağı doğru kaymaya başladım. Tutunamıyordum. O günden sonra ben, o eski ben değilim. Artık duvarlara tırmanıp kafamı gözümü yarmaya çalışmıyorum. Evlendim. Ellerinizden öper, iki tane nur topu gibi örümceğim var. Karım ağlarımdan kazak, çorap falan örüyor. Çok mesudum. Bu kitabı keşke daha önce okusaydım. O kadar zaman yerçekimine boşuna karşı koymuşum. Gerginlik falan kalmadı. *

Örümcek Adam Bey

DERTLİ İNSAN PİŞİKOLOCİSİ

"Bu kek sence neden kabarmıyor Zülfiyecim?"

"İyi çırpmadın mı n'aptın?"

"Beni çırpan çırpmış anacım. Ben neyim ki kekim ne olsun. Geçen gün de pilavı tutturamadım. Hepsi raptiye gibi oldu."

"Ay Pecmurdeciğim valla kabarmamış bir kekten, tutmamış bir pilavdan bu kadar mesaj çıkardın ya helal olsun sana. Ya kabarmazsa kabarmasın ayol. Hem belki kabartma tozunun tarihi geçmiştir, ondandır."

"Benim tarihim geçti beniim. Ben bu zamanın insanı değilim. Bak kek bile farkında bunun. Ahhhhh ahhhhh! Gitti gençlik!"

Her mevzuya iç geçirip, sonra da "Aahh ahh!" diye cümleye başlayan, uzaktan yakından alakası

olmayan konuları bile, ne edip edip insanı hayrete düşürecek düğümlemelerle kendi meselelerine bağlayan insanlardır dertli insanlar.

Dokunmatik olan sadece ATM cihazları, ultra konuşturucu cep telefonları değildir. Bir dokunmanızla bin tane değil, milyon tane ah işitebileceğiniz bu yüreği yareli insanlar, gerçek bir dokunmatiktirler. Ufak bir temasınızla ne kadar saklanmış samanları varsa bir şekilde gün yüzüne çıkabilir. Ahh ahh! Akşam olunca yareleri sızlayanlar, bir of çekse karşıki dağları sallayanlarla doludur ortalık. Ruhuna hicranını sarmış bu kalpler öylece için için atmaya devam ederler.

Bu, "sıra sıra siniler, hasta olan iniler" psikolojisine göre her olaya içerlemek serbesttir. Edison'un ampulü bulmasını bile, maddi sıkıntıya bağlayan bu ruh hâli, "Bedava elektrik bulsam, o ampulün âlâsını bulurdum. Hatta o da yetmez, avize bile bulurdum. O Edison mudur Büdüson mudur nedir ayın ortasından sonuna kadar makarna yesin de, değil ampulü, bakalım evinin yolunu bulabiliyo mu?

*

"Mihriban Hanım Teyze, kız geçen gün öyle bir şey izledim ki, valla bir yaşıma daha girdim. Bak anlatayım."

"Anlat bakalım anlat. Sen de anlat! Herkes anlatsın, enayi Mihriban sussunn!"

"Efendim? Anlamadım?"

"Boş ver sen devam et. Beni kim anladı ki sen anlayasın. Eee..?"

"Kız şu timsahlar ne merhametli hayvanlarmış ya. Bir kararım kalmadı valla. Geçen gün benim dizinin yeni bölümünü ertelemişler, öyle kanal kanal dolaşırken denk geldi de izledim. Bu şimdi koca gövdesiyle bayırdan aşağı sürüne sürüne suya indi tamam mı, gözleri pörtletti, öyle bekliyor. O sırada zavallı bir geyik suyun kenarına geldi. Sen bizimki, öyle sessiz sedasız kaya gibi dururken, zavallı geyikçiğin üzerine hayvan gibi birrr atladı. Şuloppp! diye çekti suya. Hem yiyor hem ağlıyor. Kimin aklına gelir değil mi. Vahşi deriz bir de. Hayvan salya sümük ağladı valla."

"Ağlar kızım ağlar. Adamın hem başını yerleer hem ağlarlar. Çok var öyleleri çok. Allah bildiği gibi yapsın!"

"Ben bir timsahları biliyordum. Aaa, başka da mı varmış?"

"Olmaz mı kızım. En başta timsahların şahı kaynanamgil var mesela. Kadındaki çene timsahta yok be! Gider bidibidibidi konuşur, oğlunu üstüme fil gibi bağırtır. Sonra da geçer karşıma, "Gelin gızıma bağırma, galbini gırma" diye numaradan ağlar. Şefkat abidesi olur çıkar. Timsahlar yiyesice! Allah onu nasıl biliyorsa öyle yapsın, aaamiiiin!"

"Ya Mihriban Teyze ben timsahları diyorum. Kayınvalidene nasıl bağladın sen konuyu şimdi. Hayvanlar yerken ağlıyorlar dedim."

"Ağlasa n'olur be, ağlasa n'oluuur. Yemiş geyiğin başını zırlasa n'olur. Çenesi kopsun onun. Kör olmayasıca hayvan. Hem sen asıl insan timsahlarından kork. Ben de bir timsah var, seni hem toprağa sokar hem cenazende salya sümük ağlar."

*

"Ah Fevriyeciğim o Afrikalı çocukları bir görsen var ya için kıyılır kız. Gözleri hep sinek dolmuş, çocuk hâlsizlikten kovalayamıyor bile. Nasıl kupkuru, nasıl kekeç gibi. Kemiğe bildiğin deriyi dolamışsın, valla aynı öyle. Otur kaburgalarını say. Başına da geberesi bir akbaba oturmuş. Ölsün de yiyeyim diye bekliyor. İçim koptu içimm."

"Bizimkinin de olacağı o işte."

"Kimin? Afrika'da yakınınız mı var?"

"Yok be bizim ortanca oğlan Fikret'i diyorum. On altı yaşına geldi hâlâ on altı kilo. Yemiyor anacım yemiyor. Bebekken de öyleydi. Ağzına kaşığı sokar sokmaz yediğini de üstüme çıkarırdı. Kalkardı halıda ne kadar saç, toz, çöp varsa tek tek toplar ağzına atardı. Kız ben doğru düzgün halı süpürmezdim be. Fikret'in yüzünden toz toplayamazdı ki ev. Öyle manyaktı. Aha bak öğlen patatiz kızarttım. 'Bunlar kızarmış, yimem' dedi çıktı gitti. Yağda kızarmayacak da n'apacak gırtlaaa kopasıca! Tam Afrikalı oldu tam. Ölsem de kurtulsam."

*

"Kezban Abla kız duydun mu? Adamlar klonlama diye bir şey bulmuş. Nasıl yapıyorlar ediyorlar anlamadım. Birbirinin tıpkısının aynısını doğurttular kadına. Bir görsen ikiz olsalar bu kadar benzemezler valla. Ağız, burun, kaş, göz hep aynı."

"Benzerler anacım benzerler! Allah topunu bildiği gibi yapsın!"

"Ne? Anlamadım?"

"Bizim kayınlar da öyle işte. Hani var ya şu burun deliklerini şişire şişire bakınan uyuz ikiz. Huyu suyu herrr bi'şeyleri aynı. Sanki evleri yok gibi hep bizdeler, hep bizdeler. Kaynanam sardı başıma, defoldu gitti kaplıcaya. Romatizmaları kopasıca. Geçen akşam pırasa pişirdim. Biri 'Ben yimem' dedi. Öteki 'Ben de yimem' dedi. Adam da, 'Sen niye sevdikleri şeyi pişirmiyon?' diye bana bir atladı. Pırasa yemediler diye kalayı ben yedim. Vallahi doydum canıma. Adamla mı evlendim onlarla mı ya. Hırk mırkk...!"

"Ağlama abla ya. Nereden nereye geldin ha. Ben bilimsel bir olaydan bahsediyorum burada."

"Başlatma bilimselinden şimdi. Klondan beter bu geberesiceler. Aynı dertten iki tane var. Ahh daha doğmadan benim başıma klonlamışlar bunları. Dert klonu dertt. Bıktımm!"

*

"Duydun mu kız Banu, onuncu gezegeni bulmuşlar. Ay nasıl bi'şeydir kim bilir di me? Hayır, o kadar uzakta nasıl da buluyolarkine. Güneş sisteminin tee dibindeymiş."

"Valla kızım millet uzayın dibine gider gezegen bulur, ben bir yüzüğümü bulamam."

"Ne yüzüğü?"

"Ya bizimki bana tel gibi kıytırık bir yüzük aldıydı ya hani. Aynı gofretten çıkmış gibi. İşte o bir aydır

yok ya. Kayboldu bulamıyorum. O gezegene mi kaçtı n'aptı geri zekâlı şey. Valla Meeemet takmadığımı bir fark ederse gezegeni kafama geçirir."

ZAM'ANE DELİRMELERİ

"Asla bozulmayan, devamlı taze taze yenen şey nedir?" sorusunu, şu meşhur yüz kişiye sorsak, herhâlde yüzü birden "Tabii ki zam" derlerdi.

Bir şeyi iki üç kere aynı fiyattan aldık mı "Aa zam yok mu? Artmadı mı bunun fiyatı? Hayret!" diye huylanıyoruz. .

İki faturamız birkaç ay üst üste aynı rakamda gelse, kapıdaki tahsildara, "Kardeş zam gelmemiş? Hayırdır!" diye şaşkın şaşkın soruyoruz.

Çünkü hava, su gibi kanıksadık artık. Ötelerden beri neredeyse gelenek hâline gelmiş bu zamlanma şeysi, hayatımıza öyle bir postu serdi ki, sorma gitsin. Ya da dur dur, sor gitmesin.

"Sırada ki sorumuz şu Sayın Anasıağlak. Neden zam?"

"Bilemiyorum. Sanırım maydanozların klorofili bol bulup hiç durmadan yeşil bitmesinden olabilir. Ya da küresel ısınma sonucu buzulların eriyip, böğürtlen fiyatlarını etkilemesinden de olabilir. Ya da ne bileyim ben, tükenmez kalemin, adıyla tam tersi bir şekilde aniden şak diye bitiyor olmasından da olabilir. Belki de akşam cereyanlar kesikti, çalışamadım, ondan da olabilir, diyorum ben."

İşte böyle. Verecek akıllı uslu bir cevap yok.

KOMBİ ZOMBİ

Doğal gaz. Evet, adı her ne kadar doğal olsa da, kendisine yapılan ritmik zamlar hiç de doğal değildir. Sanki böyle nasıl desem, zembereği kopmuş bir zam vanası vardır ve "Altmıışş... Oh ohh... Yetmiiiş... Yetmezzz... Sekseen... Amaann... Doksaaan..." diye kendi kendine çevrilerek faturalarımızın sıfırlarını pırt pırt arttırmaktadır.

Artık doğal gazla ısınmak da esaslı delilikler arasında anılmaktadır ve meskenlerdeki kombiler, çalışmadan öylece zombi gibi durmak zorundadır.

*

"Anne, bi'şey diycem ama korkma."

"Kız n'ooolduu?!"

"Babam kombiyi yaktı."

"Nee! Eyvahlar olsun. Çabuk kolonyayı getir. Gitti dağ gibi adam."

"Çakmağı çak, çıranı yandırmamişem... Yakarımm kombiyi de yakarıımm, yakarımm Roma'yı da yakarıım. Bananee beee, ben gözü karayıımm, yakarım çıramı da yakarımm. Haydee hep beraber hobareey."

"Kızımm babanı tuttu!! Ay nerden kapanıyordu geberesinin kombisi yaa?!!"

Herkes cüzdanını, hatta hısım akrabanın, eşin dostun cüzdanlarını da borç harç boşlatıp eve doğal gaz boruları çektirdi. Sonra, "Yav yakamadığım gazın borusunu n'apim" diye başladı tüh çekmeye. Haydi, sobalara geri dönelim dendi. Bu sefer de odun fiyatları bütün heybetiyle dikilip, "Hüoop! Dur bakalım. Bırak o kibriti, çıranı yakarım" diye durdurdu milleti. Kömürü zaten hiç sormayın. Almak için, sıkar biraz cinsinden bir cesaret ister. Ve bu yüzden artık...

"Sayın seyirciler şimdi de hava durumu. Meteorolojiden aldığımız bir habere göre, bu kış da diş takırtılı, buz ayaklı, bol grip ve bronşitli ve ayrıca uzun kış geceleri evler hepten nofrost olacağı için, zırnık misafir ağırlayamadan yapayalnız geçecek. Bir de uyarı! Ev ve iş yerleri kutuplara döneceğinden, olası bir beyaz kutup ayısı saldırısına karşı, kafalarına patlatmak için kapıların arkasında bir adet büyük boy merdane bulundurulması tavsiye ediliyor."

Kısacası donduk. Ama sadece soğuktan değil. Hadi iliğimizi bırakın, azıcık kemiğimiz ısınsın diye kombiyi yaktığımızda, ay sonunda faturayı elimize

aldığımız an, "Anam o ne!!" diye ağzımız bir karış açık, donduk kaldık.

Şimdi biraz düşünelim... Bu durmadan gelen zamların, acaba faydalı bir tarafı olabilir mi? Mesela bizi soğuğa karşı suni de olsa biraz ısıtabilir mi? Gelen faturayı evin duvarına asıp, her geliş geçişte bakarak, bünyeyi ateş basması sonucu, "Yandım anam!" diye sıkıntıdan terleyip ısınmak mümkün mü? Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık mı? O meşhur deveyi gütsek mi? Güdemezsek eğer, bu işin kursuna gitsek mi? Yoksa bu diyardan gidemeden kombiyle beraber başımızı yaksak mı?

Böyle en karasından düşünürken bir teselli çıka gelir:

"Doğal gaz yazın ucuzlayacak. Birim fiyatı aşağı çekilecek."

Çaresizce "Neyse hiç olmazsa yaz daha uzun. Aşağı çekilene kadar bu kış da çekeriz n'apalım" deriz. Yaz gelir. Doğal gaz fiyatı bir kuruş kadar aşağı iner. Tedavülde bir kuruş da olmadığı için, bir kuruşluk bile sevinemeyiz. Hem ayrıca bin kuruş inse ne olur yahu! Davul patladıktan sonra düğünü n'apalım. Yaz gelmiş. Tepemizde ilahî bir kombi var, koskoca güneş. Hem de bedava.

Sonra tekrar kış gelir. Tak tak! Kapı çalar. "Kim o?" "Ben. Zam."

Azıcık şöyle hırkamızın önünü açacak kadar ısınmanın bedeli bile aylık neredeyse orta yollu bir ev kirası kadardır. E biz bütün parayı ısınmaya verirsek yaşam mönüsünde ne kalıyor? Ne kalacak kardeşim, sadece eşeğin ayakları kalıyor. Onlar da eşekten başka kimsenin bir işine yaramaz. Bizim

etimiz ne budumuz ne? Acaba bizim asgari ücretle hâlâ hayatta kalmayı başarabildiğimiz o doğaüstü katlanma gücümüze mi güveniliyor? Bir bilim adamı grubu toplaşıp, hakkımızda, "Bu organizmalar her tür yaşam koşulunda hayatta kalabilen, inanılmaz güçlü varlıklardır. Soğukmuş, açlıkmış vız gelir tırıs gider" diye bir rapor hazırladı da bizim mi haberimiz yok. "Valla sıkıcam artık gırtlağımı" diye herkes kendince bir çare arıyor ama çözüm mafiş. Aile içi sohbetlerde, misafirliklerde falan hep mevzu bu...

*

"Bence bu zamlar hep uzaylılar yüzünden yapılıyor azizim."

"Hoppala! O da nerden çıktı şimdi Hulusi Bey?"

"Bakın ben size diyeyim. UFO ayağına gelip gidip bütün doğal gazımızı emdiler. Sonra n'oldu? Bir gıdımcık gaz kalmadı. Kalmayınca ne oldu? Kıymete bindi. Al sana zam. Elektrik sobaların markaları neden hep uzayımsı he, sorarım size niye?! Gazınızı biz aldık, alın siz de bununla ısının diye elektrik sobasını bırakıp gittiler işte. Hepsi, işkillenmeyelim diye. Fark edilmemeye çalışıyorlar azizim fark edilmemeyeee."

"Diyosunuz. Bence geldiklerinde sizin de beyninizi emmişler üstat. Yahu hayatımda bu kadar saçma bir şey duymadım ben. Elin uzaylısı n'apsın doğal gazı? Onların kendisi gaz zaten. Yani öyle diyorlar. Görmedim, bilmem. Ben de televizyonun yalancısıyım."

"Bak mirim, bence bu doğal gazı Amerika kullandırtmıyor. Yarın öbür gün kendi gazları bitince bizden isteyecekler. Depo yapıyorlar depo depo. Bütün mesele budur."

"Size katılıyorum Keramettin Bey. Ama gülmekten. Amerika kendi derdiyle uğraşıyor yahu. İşi gücü yok bizim doğal gazımıza mı saracak?"

"Sanki eline doğdu ha. Nasıl böyle emin konuşabiliyosun ki?"

"Bence kesin kaynanam bitirdi. Geçen kış evi cehennem gibi yaktıydı."

"Bunu da annemden bildin ya helal olsun sana Sıyriye."

"Ama bu böyle gitmez. Ucuzlaması lazım. Hem bizim Firüzan Teyze fala bakmış. Doğal gaza başka zam yapılmayacak demiş. Ayrıca yüzde elli de düşecek demiş."

"Bırak kardeşim ya. Geçen sene de 'Kuşum Aydın Amerika'nın yeni başkanı olacak. Falda her bi'şeycikler görüküyör' demişti. Bırak şu çakma kâhine bozuntusunu. Şu kadının üşütük kehanetlerini laf diye söyleme bana."

"Ya benim uykum geldi Turgut. Donuyor muyum neyim?"

"Başka uykusu gelen var mı? Haydi, kalkın koşalım biraz. Ay akşamdan ışıktır yaaaylalar yaylalaaar!"

"Ben yine de uzaylılar diyorum, başka da bir şey demiyorum azizim."

"Ya üstat senin de soğuktan beynin iyice buz bağladı ha. Al bi yudum sıcak bir şey iç."

“Ay ne var sanki hemen krize girecek ayol. Eskiden doğal gaz mı vardı. Kurarız sobaları oh, kestane kebap yemesi sevap.”

“Soba kurarmış. Sen anca o sobanın hayalini kurarsın. İçinde ne yakıcan. Kendini mi? Kömür, gazdan pahalı.”

“Ya Turgut, acaba kombiyi azcık yaksak mı he? Baksana dondu misafirler. Demin Hulusi Bey’in bıyığı çıt diye kırıldı valla. Rezil oluyoruz millete.”

“Donsunlar sus. Bir şey olmaz. Ay sonunda faturayı alınca öyle donakalmaktan iyidir.”

“Bence birer tane elektrikli battaniye edinelim mirim. Daha iktisatlı derim ben.”

“Kemikleri kurutuyor diyorlar Memduh Bey. Sabah bir de kuru kafa gibi takır takır kalkmayalım yataktan.”

Öfff! Yüreğim müreğim daraldı. Hani uzayda hayat arıyorlar ya. Bence oraları bırakıp, şu zamlarla yaşamak zorunda olduğumuz dünyada hayat arasalar çok daha iyi olur.

ELEK'TR'İK TRİKK CIZIRTT!

Şimdi de huzurlarınızdaaa Benjamin Franklin isimli yarışmacının buluşu olaaan elektriiiik. Şak şakşakşakakk!!!

Aman çok iyi yapmış. Aferin ona. İnsan, elektriği bulurken yanında para fışkırtma makinesi falan da icat eder değil mi? Evimizi aydınlatıp, hayatımızı karartan bu buluş da düzenli aralıklarla zam olayından nasibini alır.

*

"Kız Şukufe, Zayiat Hala'nın yeni adrenalin denemesini duydun mu?"

"Aaaa! Kız n'apmış gene. En son kombiyi tam gaz yakıp bütün camları ardına kadar açmıştı. Tam çılgın bu kadın."

"Dinle dinle. Bu sefer kendini aşmış. Dün makinede beş posta çamaşır yıkamış. Aynı gün bulaşık makinesini de çalıştırmış. Üstüne bir de sekiz saat ütü yapmış. O esnada televizyonu da hiç kapamamış. Bir de yetmemiş bütün evi elektrikli süpürgeyle çekmiş. Yani anlayacağın kadın bütün elektrikli aletleri çalıştırmış."

"Yeminle böbreğimdeki taş sallandı. Ben artık bu kadına hiçbir şey demiyorum. Bababa, şu kollarımın hâline bak. Tüylerim nasıl tiken tiken oldu, bababa!"

Elektrikle çarpılmanın, parmağı prize sokmak ya da filmlerdeki gibi saç kurutma makinesini küvete düşürmek dışında başka türleri de vardır.

Mesela faturayı elimize aldığımız an zangır zangır çarpılabilir, yüksek gerilimden, ay sonuna kadar saçlarımız dimdik dolaşabiliriz.

Öyle nerede akşamları lambaları kandil gecesi gibi yakmalar, efendime söyleyeyim ketılda su falan fokurdatmalar...

Ay amma söylendim. N'apim çok söylenesim var. Hem dur dur, mecburen yapıldığı söylenen bu zamların sebebi de hazır. Neymiş efendim, kaçak elektrik kullanımıymış. Beleşe yakanlar yüzünden ne kadar kabak varsa bizim başımıza patlamak zorundaymış. Yahu ödeyenin başı, kabak patlatma sahası mı? Neyiz biz, yeni bir dayanıklılık testi kobayı falan mıyız? Kendi obez olmuş faturamızı ödediğimiz yetmiyormuş gibi, bir de el âlemin faturasını mı ödeyeceğiz? Bak şimdi şuracıkta deliririm

haa! Adam orada dişlerini bile elektrikle fırçalasın, ceremesini biz çekelim…

*

"Hanım bak elektrikli kafa kaşıma makinesi aldım."

"Ay ne iyi etmişsin. Kullan hayatım kullan, tam bir dakika elini yukarı aşağı sallayarak yorma kendini. Ben de demin halıyı yıkadım, saç kurutma makinesiyle kurutacağım şimdi. Hakikaten bu kaçak elektriği çekmemiz çok isabet oldu. Kaçağın olsun çamurdan olsun ayol, ha hahaha!"

"Kurut hanım kurut. Nasılsa ödeyenler ödemeye alıştı. Oh mis gibi."

"Ha hahaha! Ay çok hoşsun Fahrettin. Nasıl güldürdün gene beni. Enayiler olmasa biz n'aparız? Hey hey bak, şimdi aklıma geldi. Elektrikli tırnak törpüleme makinesi de çıkmış. Yarın ilk işim onu da alayım. İki saat gırç gırç yoruluyorum valla. Benimki de can."

"Al hanım al. Bana da en elektriklisinden bir, yok yok iki tane ayakkabı bağı bağlama makinesi al. İki saat kafayı büküp uğraşmayacağım artık."

ALICE ZIRVALIKLAR DİYARINDA

Artık işin içinden nasıl çıkacağız diye düşüne düşüne bilinçaltımız altüst oldu. E, ne demişler, gündüz işin, gece düşün...

"Sükûnet, gece bir rüya gördüm ama var ya, Allah bu rüyayı bir daha benden başka kimseye göstermesin. Hâlâ dikenli tele dolanmış gibi hissediyorum."

"Sabah niyetine anlat bakiym nasılmış."

"Sabah zaten Sükûnet. Her defasında deme şunu. Adamı delirttirip üstüne atlattırttırma!"

"Aman iyi be! Sanki ben gösterttim rüyayı. Anlat, soluma bana öyle karıncayiyen gibi fors fors!"

"Sus. Kapı çaldı tamam mı? Açtım baktım kapıda Bençamin Frankit."

"O da kim be? O herifin adı öyle değildi sanki."

"Konumuz bu mu Sükûnet, ha bu mu? Uyuz uyuz girme bilinçaltıma. Bu geceki kâbusum da sen olma."

"Ay Hayriii, ağzından bir hayır laf çıksa var ya, ölsem gam yemiycem. Ya anlatsana şu rüyanı."

"Bak şimdi, bir adam bana bir fatura uzattı, tam bir milyon Capon yeni. 'Bu ne?' dedim. 'Elektriği ben buldum, na bu da faturası' dedi. 'Niye yen? Caponlarla mı buldun elektriği?' dedim. 'Herife bak. Hem rüyasına çağırıyor hem de para birimini beğenmiyor. Elektriği ben bulmadım mı kardeşim, istersem Meksika pezosu seçerim. Tuhaf tuhaf konuşturma beni' dedi. 'Ama benim hiç ödenmemiş borcum yok ki?' dedim. 'Valla bana böyle bir ödeme yapılmadı. Ooldu canım, elektriği bulacam derken yıldırımlar beni çarpsın, faturasını başkasına ödeyin oooldu. Bundan kelli her aybaşı gelecem, hazır olun' dedi."

"Ay Hayrii, yani rüya rüya değil tam televizyon dizisi. Bu gece devamını gör n'olur. Bakalım adam nasıl ödeyecek, valla çok merak ettim. Ay çok sürükleyici. Hahahaa!"

"'Ama ben hiç elektrik yakmıyorum ki?' dedim. Öyle der demez sen tam o sırada bütün lambalar diskotek gibi yanıp yanıp sönmeye başlamadı mı sana. Elektrikli süpürge gargargar süpüre süpüre yanımdan geldi geçti. Çamaşır makinesi hiynnnnn! diye hiç durmadan sıkıyo, fırın akkor gibi kıpkırmızı olmuş, kapağını açıp ha bire tepsi fırlatıyo, ütü kızmış duvarlarda dolaşıyo. Sonra arkadan vantilatör döne döne geldi saçımı bir kaptı, onunla beraber fırıldak gibi dönmeye başlamadım mı... Bir yandan da 'Ben yakmadımmm, ben yakınıyoruuum!' diye

avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Yataktan nasıl sıçradım var ya, kafam üst kattan çıktı sandım."

"Bana bak şaka maka ben de az bi'şey tırlatıyorum galiba. Dalga geçme diye demiycektim ama madem sen de üşüttün ben de anlatayım. Beni de geçen gece rüyamda elektrik sayacı kovaladı. Kafam da şu cadılar bayramındaki bal kabakları gibi olmuş, içinde ampuller yanıyordu. Göz deliklerimden ışıklar çıkıyordu. Yok, valla ben de pek iyi değilim."

NEGATİF ELEKTRİĞİN GÖZÜNÜ SEVEYİM..!

Sanırım yakında akşamları evde elimizde mumla hortlak gibi dolaşacağız. En azından muma zam gelene kadar. Ya da yağ kandillerine, meşalelere geri döneceğiz. Yahut ne bileyim saksıyı çalıştırıp kendi elektriğimizi kendimiz üreteceğiz. Çözüm arıyorum çözüm. Hâlihazırdaki bu streslenmemizi değerlendirip, sinirden doğan negatif elektriğimizden mi faydalansak n'apsak hı?

*

"Kızım hadi bir sinirlendir babanı da, çamaşır yıkayacağım."

"Yaaa of yaaa ooff! İşin yoksa her akşam babamın ateş hattına gir. Valla bir akşam kalıcam elinde

hee. Neden? Çünkü annem çamaşır yıkıycak. El âlem Mars'tan taş getirip elektrik yapıyo, bizdeki ilkelliğe bak. Millet bi duysa var ya aşırı deli diye tımarhaneye bile tıkmaz bizi."

"Kız bak şu cırıltını kes, elimin tersiyle bin volt birden çarparım, örümcek adam gibi duvarlarda yürürsün. Öbürküsü pahalı diyorum sana, anlamıyo musun sen beni yaa."

"Tamam anne tamamm... Baba bi baksana, ben elektrikli kirpik büktürtme makinesi istiyorum. Yarın da Oburalp'le yemeğe gidicem, oradan sinemaya gidicem, oradan da diskoya. Sonra oradan da bara, oradan dövmeciye gidip göbeeeme uzun bıyıklı ayı balığı kazıttırcam. Artık oradan yüreğim nereye götürürse oraya gidicem. Sabah dönerim sanırsam. Dönmezsem de çok da tın."

"Nas... Kim... Ney?? Ben seni var ya... Cizzrtt... Zzırzztt... Doldur makineyi Badireee. Voltajım zıpladıı! Tepeden aşşaa elektrik yüklendim, hemen çalıştırayım, yıka ne yıkıycaksan hadiii!"

"Aman sen de ya. Geçen de öyle dedin, saç kurutma makinesini bile iki üfürttüremedin ha. Sen var ya şu pil reklamındaki minik ayıcıkları bile çalıştırtamazsın. Dur biraz da ben destekleyeyim... Doğal gaz faturası geldi. Bu sefer tam üç katı. Bir de bekârkenki erkek arkadaşım bugün bize uğradı. Senin terliklerini giydi. 'O su aygırına gitmiycektin Badirem. Bana varacaktın. Bu elektriksiz adamla hayatını kararttın. Gençliğinin lambalarını söndürttün' dedi. Ben de ona 'Çok haklısın bebeğim' dedim."

"Nee?!!! Su aygı... Ne??!! Gırnnn... Çısısrtttt... Cızırrttt... Bi de börek at fırına çalıştırcam çabuukk!"

"Babaaa, babaannemgil çaaarıyo. 'Babangil gelsin benim elektrikli battaniyemi çalıştırsın, romatizmalarım gene kudurdu' diyooo."

"Ay ne kadın ya, bunun bile kaçağına kaçıyo moruk."

"Badire suss! Çarpıcam şimdi hepinizi kül edicemmm!"

SAHİBİNDEN SATILIK OY

İşiniz mi yok? Eşyanız mı yok? Öyleyse toplaşın.

Bunları, hiç tanıdığınız olmadan ve beş kuruş ödemeden edinebileceğinizi söylesek ne dersiniz? Deli mi? Hiç de bile.

Kömürler, çamaşır makineleri, klozet kapakları, portakal sıkacakları, tuvalet pompaları, kısacası lazım olan olmayan her şeyin sebil gibi dağıtıldığı bazı özel zamanlar vardır ki, biz bu zamanlara seçim arifeleri diyoruz.

Bu günler öyle günlerdir ki, cümlemizin aniden ihtiyaçlarının hatırlanıverdiği, bir sırtımıza pat pat vurarak gazımızın çıkarılmadığının kaldığı muhteşem günlerdir.

İnsanın yolda yolakta, "Tatlı gülüş pek yaraşır, gözleri ömre bedeel. Ah ne güzel ne güzel seni

sevmek, ah ne güzel ne güzeel" diye bas bas bağırarak, kendi kendine klip çekesi gelir.

Peki, siyasiler, uzunca bir zaman ortalıklarda yokmuşuz, sanki görünmezmişiz gibi içimizden gelir geçerler de, tam o günlerde neden birden "Ay ne kadar büyümüş buu, ne şeker şeeyy" diyesi bir ilgiye boğarlar bizleri?

Ve neden seçime günler kala "İşte geldim. Söyle bakalım, dile benden ne dilersen" bonkörlüğünde lamba cini gibi davranırlar?

İşte içimize kurt düşüren bu günlerde, hepimizin yanağına neden makas atıldığını, bayram değil seyran değilken neden öpüldüğümüzü anlamak için falcı bacı olmaya gerek yok. Etrafta açık açık, "Eveeet, hazırlayın konfetileri. Her seçim öncesi yapıla gelmiş, bilmem kaçıncı oy toplama şenliklerine hepiniz hoş geldiniiizz!" yazmaz. Ama biz biliriz. Seçim için seçilmişizdir...

Mangalda bir gram külün bile bırakılmadığı bu şenliklerde ev, iş, aş ve bilumum kategorilerde akla hayale gelmedik vaatlerin sıralanması caizdir. Bu oy nasıl bir şeydir ki siyasilere birden halkın ihtiyaçlarını hatırlatır. Bu nasıl bir motivasyondur ki, aniden bütün görünmezleri görünür kılar. Demek ki yirmi dört ayar bir şeydir bu oy denen şey.

Ama milletçek kıymetini bir türlü anlayamıyor muyuzdur nedir? Acaba cümleten, "Büyüyünce, yenilmeye doymaz pehlivan olacağım" falan mı dedik çocukluğumuzda? Çünkü her defasında "Şunu yapacağız, bunu edeceğiz" diyen siyasilere "Essah mı? Valla mı?" bile demeden oy veririz. Sonra başımıza geldiklerinde de başımıza gelmeyen kalmaz.

Ama artık dananın kuyruğu nihayet koptu kardeşim. Takılı jetonlar trink trink düştü.

Mahallenin ihtiyar heyeti başkanı, sen söyle Muzaffer Amcacım...

"Bundan kelli veresiye oy moy yok sayın maalleliler. Vaatler gerçekleştirilene kadar, herkes elini biraz korkak alıştırsın. Hadi bakem."

Teşekkürler amcacım.

Evet. Ne demişler; para peşin kırmızı meşin, beni şad et Şadiye başın için.

Ne vaat ediyorsanız önce yapın, sonra alın oyumuzu. Bakalım o zaman ortada ne kadar "Yapacağızz, edeceğiiz!" kalacak, hep birlikte izleyelim. Madem bu, bu kadar paha biçilmez bir şey, bundan sonra parayı veren koltuğu kapar. Bundan kelli biz isteyeceğiz. Nasılsa vaat ettikleri her şeyi yapacaklarını söylediklerine göre, siyasiler için hiç sorun olmamalı öyle değil mi?

Öyle makul olmamıza da gerek yok ha. Yapabilirler mi, yapamazlar mı diye düşünmek yok. Vaat aşkı gelince bürokrat kısmısı bunu düşünüyor mu? Aman mangalda şu kül de kalsın diyor mu? Yapacağı yapamayacağı ne varsa demiyor mu? Buyur Muzaffer Amca, bir şey mi diyecektin?

"Evet evlat. Pek kıymetli maalleli vatandaşlarım. Haydi bakalım şincik bir prova edelim gari. Davulcu vur davula. İhtiyacımız olanı virmeyen siyasiye oy moy yok. Yoksa ben annadım, başka dürlü hayatta düzelmeecik bu işler. De haydin buyurun. Koş siyasi koş. Sahibinden satılık oylarımız var. Haydin vatandaşlarım, ne kadar isteğiniz,

talebiniz, derdiniz, ihtiyacınız varsa, hepiciğini yazıp viriverin. Muhtarlıın duvarına asçam. Şimdik hepinizi saygıyla selamlıyom."

...

Kütahya'dan Ruhiye Tıknefes... Yaş elli sekiz...

"Oğluma ve dağmadıma ayda iki milyar maaşlı bir iş istiyom. Ayrıca oğluma ayrı bir ev açılmasını talep ediyom. Gelinimin suratını çekmekten çok bıktım. Bunları yapabilen siyasiye oyum, anasının ak sütü gibi helaldir."

...

Hatay'dan Remzi Tavırkoyan... Yaş altmış bir...

"Şu canına yandığımın dünyasında bugüne bugün tam altmış bir sene yaşadım. Altmış ikiye başlar mıyım bilmiyorum ama kendimi bildim bileli hâlâ kirada oturuyorum. Ben siyasilerimizden bir yalı istiyorum. Orada oturanların benden ne üstünlüğü var canım. Artık bunu hak ettim. Ömrü hayatımda bir gün göreyim. Yalının anahtarını getirin, oyu götürün."

...

Çorum'dan Fevriye Hafakan... Yaş elli iki...

"Ben pilav yaparken pirinç ayıklamaktan oldum olası nefret ederim. Pirincimin taşını ayıklayacak siyasiye oyumu veriyom. Ayrıca ıspanakları da tek tek ayıklayıp yıkarsa daha sonraki seçimlerde de oyumu da kendisine vermeyi vaat ediyom."

...

Tekirdağ'dan Fikriye Pimpirik... Yaş kırk yedi...

"Doğuzuncu katta oturuyom. Camlarımı haftada üç kez silecek siyasiye oyumu vercem. Su lekesi kalmaması baş şartımdır. Ayrıca pervazlar da kokulu çamaşır suyuyla ayna gibi olacak."

...

Antakya'dan Hayri Bertaraf... Yaş otuz sekiz...

"Her ay faturalarımı günü geçmeden ödeyecek siyasiye oyumu veriyorum. Ayrıca Bicitürk'e de abone olacam. Onun taksitlerini de ödeyecek."

...

Sinop'tan Kamil Kırıkdal... Yaş kırk iki...

"Doğal gaz faturasını yüzde doksan düşürecek siyasiye oyumu veriyorum. Artı evime üç kombi daha taktıracak. Ömrümde bir kış da ter içersinde kalmak istiyorum. Evi hamama çevirecek siyasi, gelsin oyumu alsın."

...

Denizli'den Serkan Şarjöroğlu... Yaş yirmi üç...

"Kurtlar Vadisi dizisini bin bölüm daha uzatacak, ayrıca Memati rolünü de bana ayarlayacak siyasiye oyumu verecem. Artı izdivaç programında Sindi Kıravfort'u eş olarak koluma takmayı istiyorum. Bunları yapmayı gözü kesen siyasilere başarılar diliyorum."

...

Iğdır'dan Kesafet Elidar... Yaş kırk üç...

"Reklamlardan dolduruşa gelip beyimden habersiz aldığım düdüklü kepçe takımının taksitlerini

ödeyemiyorum. Benimkinin ruhu bile duymadan bu taksitleri ödeyecek, aartı yeni çıkan otomatik halı püskülü tarayıcısını bana hediye edecek büyüklerimiz, oyumu cebinde bilsin."

...

Kırklareli'den Rafet Gevşek... Yaş kırk üç...

"Dünyada ne kadar armut varsa pişirip ağzıma düşürecek, ekmeğimi elden, suyumu da gölden getirecek olanına oyumu vereceğim. Tüm bunları gerçekleştirecek siyasiyi oyumu almaya bekliyorum. Gelince üst kattakinin ziline basın. Biraz uzanacam."

...

Zonguldak'tan Orhan Çakırkeyif... Yaş yirmi sekiz...

"Benim içimde, oldum olası bir ukde var, Ajda Pekkan'la erövizyona katılıp kendisine vokal yaptıktan sonra sahnenin ortasına atlayıp göbek atmak istiyorum. Ayrıca Okan Bayülgen'in programına çıkıp 'Şukufe seni terk ediyorum. Ayrıca bacakların da çarpık' demek istiyorum. Tüm bu imkânları bana sağlayacak siyasiye oyumu, gözümü kırpmadan vereceğim."

...

Adana'dan Yavuz Rampa... Yaş kırk iki...

"Mazotun litresinin bir lira olmasını istiyorum. Geçen sefer dendi, olmadı. Ayrıca bir de kamyonumun önüne Kara Şimşek Kit'inkisi gibi, gidip gelen ışıklar yaptırılacak. Bunları gerçekleştirene oyum hazırdır."

...

İzmir'den Vedat Eliçabuk... Yaş otuz dokuz...

"Beni otuz iki yıllık uzatmalı nişanlım Pakize'yle evlendirecek, düğünümü yapacak, yirmi tane Adana burma takıp, gelen bütün misafirlerin elini sıkıp, 'Damat Bey en sevdiğim vatandaşımdır ve acayip yakinimdir. Aramızdan su dahi sızmaz' diyecek siyasiye oyumu vereceğim. Önce gelen kazanır."

...

Konya'dan Şaziment Usanmış... Yaş kırk yedi...

"Kocam Ragıp'ın evire çevire dövülmesini, anası olacak o çaçaroz kadının da evimden kovulmasını istiyorum, başka da bir şeycikler istemiyorum. Bunu başaracak siyasinin önce alnını karışlayıp, daha sonra da oyumu kendisine vereceğime ant içiyorum."

...

Bilecik'ten Seviye Hadbildiren... Yaş kırk dokuz...

"Kızımı Oxfort ve Yale üniversitelerinde bedavadan okutcak siyasi arıyorum. Ayriyeten fatura kuyruğunda önüme geçenleri etkisiz hâle getirmek için bana elektrikli şok aleti temin edilmesini, bir de kapısının önündeki paspası, o kadar düzelttiğim hâlde sürekli yamuk bırakan yan komşum Naciyanımın paspasının yakılmasını istiyorum. Tüm bunları gözü kesen siyasi oyumu alabilir. Yoksa havasını alır."

...

Trabzon'dan Temel Horontepen... Yaş kırk beş...

"Yaş çayun ve finduğun çilosunun içi yüz elli liradan alinmasinu isteyrum. Ayruca Obama'nın Beyaz Saray'da Temel ile Dursun fikrasinu anlatmasinu,

hanuminun da muhlama edup çoluk çoçaa yedurmesini isteyrum. Haçan bunları yapabilecek partileri yayladaki evume bekleyrum."

...

İstanbul'dan Durmuş Negezer... Yaş seksen üç...

"Ben evvela yirmi dört ayar altından bir çift takma diş istiyorum. Önceden beri hep hevesim vardı. Ayrıca emekli maaşımın vekil maaşından çok olmasını ve ölmeden evvel Japon emekliler gibi İstanbul'u döne döne gezmek istiyorum. Güya İstanbul'da oturuyorum ama bu yaşıma geldim daha bir kerecik olsun köşesini bucağını gezemedim. Hep işe güce koşturdum. Meramım budur. Bu arzuhâlimi yerine getirecek siyasilere saygılarımı sunar, gözlerinden öperim."

...

Van'dan Fevzi Bıkkın... Yaş kırk dört...

"Ben hiçbir şey istemiyorum. Oyumu aldıktan sonra beni rahat bırakacak, muhitime dahi uğramayacak siyasiye oyumu vereceğim."

...

Giresun'dan Turgay Mahrumoğlu... Yaş kırk dokuz...

"Bir ev, bir araba ve dolgun maaşlı bir iş, aaartı sosyal güvence istiyorum. Hem de hemen istiyorum. Hiç olmazsa bütün siyasilerin seçim zamanı verdikleri bu standart vaadi acilen yerine getirmelerini bekliyorum. Başka beklemeye de ömrümün yeteceğini sanmıyorum. Yapacak olan varsa gelsin sokak kapısında bekliyorum."

...

Kocaeli'nden Atakan Kafaatan... Yaş kırk bir...

"Şimdiye kadar verdiğim oyları paşa paşa getirip bana iade edecek siyasiye oyumu verecem. Bu yaşa geldim, hâlâ dediklerini yapmalarını bekliyorum. Artık kanıma dokunuyo tamam mı birader. Oyumu geri getiren, 'Biz ettik sen etme. Bu sefer söz, ne diyosak yapcaz' diyen siyasi oyumu alsın anadın mı... Yoksa ben başka türlü anlatmasını da bilirim!"

...

Kütahya'dan Hamiyet Ellibirekran... Yaş otuz yedi...

"Lost'un final bölümünün insanı hayal kırıklığına uğratmadan yeniden çekilmesini sağlayacak ve on dört seneden beri süren 'Bitli Kafalı İyi Aile Çocuğu' dizisinin son bölümünü bana anlatacak siyasiye oyumu vereceğim. Sonunda ne olacak diye izlemekten saçlarım ağardı. Ayrıca Esra Cengiz'in programında, süpürge otuyla yapıldığını işittiğim, saç dökülme merheminin tarifini verebilecek siyasileri haber saati olan akşam saat yedi ila sekiz suları arasında bekliyorum. Ondan sonra dizilerim var müsait değilim."

...

Kayseri'den Recai Bilinç... Yaş elli bir...

"Güzel yurdumuzdaki bütün madenlerin dışarıdan bir tek kazma kürek dahi alınmadan çıkarılmasını, kendi uçağımızın, makinemizin, topumuzun, tüfeğimizin kendimiz tarafından yapılmasını istiyorum. Ayrıca eşim de evdeki bütün kapkacağın borcam

olmasını istiyor. Bir de yirmi dört saat magazin programı izleyen kızımın tedavisi için gerekli parayı ve tıbbi olanakları sağlayacak siyasileri oyumu almaya bekliyorum."

...

Afyon'dan Sinan Abasıyanık... Yaş kırk beş...

"Sigorta hastanesine tedavi olmaya gittiğimde, bütün doktorların beni kapıda karşılamalarını, hep bir ağızdan 'Hoş geldiniz canım hastamız. Sana bayılıyoruz. Sen bizim bir tanemizsin. Hastanemiz emrine amade olsun' demelerini, hastaneye girerken ayağımın altına kırmızı halı serilmesini, sonra da pırlantalarla süslü bir tahtırevanla, muayene olmak için, başhekim ve profesör doktorlar tarafından polikliniğe kadar taşınmayı istiyorum. Bu imkânları bana sağlayacak siyasiye oyumu vermezsem ne olayım."

BİRAZ REKLÂM

* Bir akşam odamda dolaşan sineğe kızıp, koca Roma'yı ateşe vermiştim. Alevler her yeri sarınca daha yakından izlemek için sokağa çıktım. Baktım tam arenanın dibinde ucundan henüz yanmaya başlamış bir kitap duruyor. Hemen aldım bu da ne böyle diye okumaya başladım. Daha ilk sayfada Roma'yla beraber içim de yanmaya başladı. İçime bir sıcak merhamet doldu. Ah koca kafam, hayatım boyunca hep yanlış yapmışım dedim. Bu kitap bana insan gibi davranmayı öğretti. Hemen koşup alevlere üflemeye başladım. Ama sönmediler. Çok pişmanım. *

Neron

TELEFON KÖRÜŞMELERİ

Yıllar, yıllar önceydi. Graham Bell, beli tutulmuş bir vaziyette yatağından kalktı. Bir şeyler icat etmekten kendisine gına geldiği için içi darlandı ve "Keşke telefon diye bir şey olsa da, yavuklum Aleksandra'yı arasam. İki lafın belini kırardık yav. İçim açılırdı" dedi. Sonra "Dur ya. Ne zamandır gidip göremedim. O da gelmedi. Öldü mü kaldı mı, ben şu kızı bir arayayım. Bırakacak beni valla" derken, "Ne? Telefon mu dedim ben? O ne ki? Ah kafam ah. Ben neden bir telefon bulmuyorum ki" diye parmaklarını şıklatarak, bu uzaktan konuşturan cihazı aramaya başladı. Ve arayış, o arayış. O gün bugündür birbirimizi arayıp duruyoruz.

Şu an hayatımızda telefonun olmadığını bir düşünsenize. Telefonda döktüğümüz dilleri baz alırsak, mektup yazmaktan gözlerimiz pörtlerdi

valla. Diyelim mektup da yok, dumanla haberleşeceğiz diye duman olurduk. Gerçi insanın telefon faturasını görünce, "Keşke duman olaydık, uçuşup atmosfere karışaydık" diyesi geliyor ama yok yok. Bakma sen bakma. İyi oldu iyi iyi...

"Çaya çorbaya, her şeye lazım olan bu alet, şüphesiz ki insanların iletişimi için birinci derecede gerekli bir ihtiyaçtır."

Ay ne sıkıcı bir cümle. Geç bunları geç geç. İşin yer yer trajikomik kısmına gelelim. Şimdi şunu dinleyin. Aman okuyun.

Dülülülü dülülülüü!

"Alo?"

"Alüü! Kiminlen görüşüyörüm?"

Yahu sen aradın. Nasıl kiminlen görüşüyörsün. Kimi aradığını bilmeden mi aradın? Ya da aradığın sesi beğenmedin de sahibini mi merak ettin? İşte en çok bu girişle başlayan telefon görüşmelerinin ya da daha doğrusu görüşememelerinin daha bir kamyon çeşidi vardır.

İşte "Babamızın oğlu sendromu" adını da verebileceğimiz şu çeşidi görelim:

Telefonunuz çalar. Açarsınız. Daha açar açmaz hiç tanımadığınız biri sizi aradığı kişi sanıp, konunun tam ortasından girerek, "Bülent Abi, müjdemi isterim! İstediğin arabayı buldum. Yenganıma selam sööle. Ha unutmadan akşama geliyoz geliyoz, mangalı yak khakhakha!" der.

"Bülent de kim? Yok burada Bülent falan" deseniz de karşıdakinin "Nasıl yok ya?" diye abidikliğine

devam etme ihtimali yüksek olduğundan, Bülent olmadığınıza, olmayacağınıza pişman olabilirsiniz.

Bu körlemesine arama mantığıyla başlayan isabetsiz aramalar ve akla estiği gibi konuşmalar yüzünden, telefon görüşmeleri, görüşmeden ziyade körüşmeye dönüşür.

Konuya ve kişiye isabet edene kadar bir sürü "Ha?! Hö!? Hı?!"lı hâller yaşanır.

Bir yığın laf edilip, kontörlerin suyu çektirilir ve bu diyaloglar çoğu zaman her iki tarafın da "Ay ben senin..." diyerek bayramlık ağızlarını açmalarıyla sona erer.

"Alo!"

"Alo?!"

"Yok kız Hande bu o diiil... Alo??"

"Efendim?"

*

"Aloo!!"

"Bayan, konuşmanız için daha kaç kere alo dememiz gerekiyor? Bir sayısı var mı acaba? Alo'dan başka bir şey demeyecekseniz kapatıyorum."

"Yok. Bu o diil Hande. Elakesi bile yok, ilgisi bile yok."

"Hanımefendi isterseniz önce arkadaşınızla doya doya bir konuşun, olmazsa tekrar ararsınız. Yanınızdakiyle konuşmak için mi beni aradınız ya?"

"Şey, sen kimsın?"

"Hoppalaa! Asıl siz kimsiniz? Dikkat ettiyseniz beni arayan sizsiniz."

"Kiminlen görüşüyorum söylesene beyfendi. Çok mu zor sordum."

"Hayır, söylesem bilecek misiniz? Sabri ben. Tanıdınız mı?"

"Yooo."

"Tanıyamazsınız çünkü hiç tanışmadık."

"Yok, ben Sabri diye birini aramadım."

"Kiminle görüşeceğinizi bilmeden mi aradınız?"

"Yok, siz o değilsiniz. Kesin değilsiniz."

"Niye?"

"O bu kadar uyuz biri değildi. Ayrıca adı da Uygarhan."

"Madem aradığın kişi değilim, beni neden arıyosun bacım?"

"Ne bileyim, sizi o sandım."

"Daha önce hiç konuşmadınız mı siz bu Uygarhan'la?"

"Ben kendisini bir kere uzaktan gördüm. Sonra arkadaştan telefonunu aldım."

"İyi. Çok harika. Hatta şahane. Sizin adınıza çok mutsuz oldum. Ama ben o değilim tamam mı? Hiçbir zaman da olmayacağım."

"İyi be tamam. Kapa telefonu kapa. Kes! Amma uzattın."

"Aa! Kıza bak ya. Tanımadığı adamı arayıp fitil eden kendisi, hortlayan gene kendisi."

"Hasta yaa! Tam çattık."

"Hadi leynn!"

Çattt! Dııt dııt...

*

Dirririri diriri diriri röööö!

Çhıkırtt!

"Efendim."

"Tuğrul'u ver bana!"

"Ne Tuğrul'u?"

"Bana bak sabrım taşıyor. Şart olsun köpekbalığı gibi yutarım seni. Şu Tuğrul'u ver dedimmm!"

"Beyefendi lütfen boru gibi bağırmayın. Tuğrul diye biri yok burada."

"Bana bak, sence bende bunu yutacak göz var mı ha?"

"Ne bileyim ben. Göremiyorum ki."

"Şimdi gelirim oraya, gözünü bir patlatırım, bir daha görecekken de göremezsin. Yemem ben bunları anadın mı? Orada olduğunu biliyorum. Gene kendini yok dedirtiyor di mi o kılkuyruk?"

"Yahu beyefendi Tuğrul'un Tu'su bile yok burada. Şimdi sırf gönlünüz olsun diye size Tuğrul mu bulayım. Hayret bir şey haa."

"Bakk getirttme beni oraya. Valla sıkarım bacağına."

"Gelin buyurun. Eğer varsa buyurun sıkın."

"Bak kardeşim. Koruma bana o deyusu. Sen de arada kaynama! Anladın?!!"

"Peki siz ne zaman anlayacaksınız?"

"Neyi??"

"Yanlış numarayı aradığınızı."

"Öyle mi?!"

"Evet öyle."

"Hep ööledir zaten. Hadi bakalım. Bu sefer de ööle olsun. Sööle ona bu burada kalmaz! O karpuz kafalı oraya gelirse de ki, Vural Abi'nin selamı var dedi de. Seni çok özlemiş, diz kapaklarından dann! diye öpüyomuş dedi de. Sıçan gibi saklanmasın, onu nasılsa bulucam dedi de. Hadi kapa şimdi hade."

Çatt! Dııt... Dııt...

*

"Alüüv? Kimlen görüşüyorum?"

"Fuat ben."

"Niye?"

"Nasıl niye? Adım bu da ondan. Siz kimi aramıştınız?"

"Sanayiyi aramıştım ben."

"Yok sanayi değil burası."

"Nasıl değil yaa?"

"Çünkü burası bir ev bayan. Sanayi olma ihtimali de hiç yok. Burası kendimi bildim bileli bir ev."

"Gene başka numara vermiş öküz!"

"Efendim??!"

"Yok bi'şey..."

Çatt! Dııt... Dııt...

*

"Aaaloovv! Hamiyet gızııın, öğleden sona babangille sana geliyoz. Evde misin guzuum?"

"Ne, nasıl? Anlamadım?"

"Gızım??!!"

"Bayan ben gızınız değilim. Yanlış numarayı aramışsınız siz."

"Yanlış mı? E orası nire?"

"Budapeşte burası."

"Niresi niresii??"

"Macaristan yani teyze."

"Cevdet yetiiiş! Yanışlık ilen Maracistan'ı aramışım beeen. Tee gavır ellerini. Oy anam battıhh!"

"Gafa gafa deel ki, gola gutusu. Daha rakamlardan habarın yoh. Rasgele arayıp Macaristan'ı mı dutturdun. Ocaamı batırdın kör olmayasıca. Tutma elinde şunu gapatt! Bak hâlâ açık tutüyör. Ah galbim tuttu."

"Ya ben ne bilem ya. Gızın verdüü nümarayı çevürdüm, aha bu salah çıhtı."

"Önüne gelen sapuu arama gapatt!"

"Salak mı?! Sapık mı?! Bayan kapatıp tartışsanız. Ben her şeyi duyuyorum da."

"Suss!! Ocaamı batudun zati."

Çattt! Dıttt... Dıttt...

*

"Alo! Ben bir su isteyecektim."

"Ne suyu?"

"Ölümsüzlük suyu. Yahu ne suyu olacak su işte. Bildiğin içme suyu."

"İyi de benden niye istiyorsunuz bayan?"

"Kimden isteyecektim başka. Kasabı mı arayaydım?"

"Hayır, keşke sucuyu arasaydınız. Ben sucu değilim de."

"Aa! Nasıl yane? Sucu değil mi orası?"

"Hee sucu. Adriyatik denizinde yaşıyorum ben. Balıkadamım. Hatta bir balığım. Her taraf su burada."

"Tamam anladık. Niye alay ediyosunuz ki."

"Başka n'apaydım? Arar aramaz su istedin. İnsan bir hata payı bırakır değil mi? Sen sucuyu aradın diye karşına sucu mu çıkmak zorunda."

"Tamam uzatma. Suyun numarasını biliyo musunuz peki?"

"Biliyorum da aynı sucudan mı alıyoruz bakalım. Nerede oturuyorsunuz siz?"

"Elazığ'da oturuyorum."

"İyi de burası Aydın. Buradan oraya su mu aldıracaksınız? Bayan Allah'ınızı severseniz kapatın şu telefonu. Su diye diye su ter içersinde kaldım."

"Ama nasıl olur ya. Ben hep bu numarayı çevirirdim, sucu çıkardı."

"Valla siz artık nasıl bir numara(!) çeviriyorsunuz bilmem ama bu numara benim numaram. Ben de sucu değilim. Olmayı da düşünmüyorum. Muhasebeciyim ben."

"Yani ben bunun, sucunun numarası olduğuna o kadar eminim ki. Daha dün istedim, hemen getirdiler. Sen yeni elemansın galiba. Bir su getirmemek için Aydın maydın amma yalan attın be. Şikâyet edicem seni."

"Ablacım bak dikkat edersen 'Manyak mısın sen?' diye sormuyorum bile. Belli ki manyaksın. Yok burada sucu. Masamda bir sürahi su var, istersen kargoyla onu yollayayım, çenen kapansın."

"O damacanalar kafanda patlasın senin e mi. Her tarafın su toplasın."

"Bana bakk banaa....!"

"Suss!"

Çatt! Dııt... Dııt...

*

"Şevket, bak Şevket, beni iyice dellendirme, çabuk eve dön Şevket."

"Kim??"

"Kim diyor hâlâ ya, kim diyor. Ne çabuk unuttun. Benim ben, ben çilekeş karın. Beklete beklete evde fosil ettiğin kadın. İki yüz elli gram kaldım Şevkeeet. Erittin bitirdin beniii, kulakların patlasın senin e miii!"

"Hanfendi bir saniye ya."

"Sensin hanfendi. Hanfendiymiş. Aylarca eve uğrama sonra hanfendi ha. Üç aydır kiramı

ödeyemiyom ben. Ev sahibi kapının önünde çadır kurdu. Beş dakika gözünü ayırmıyor Şevkeeet. Bacakları yampirik yumpirik olasıcaa! Nerdesin senn ha? Nerrdesinn?"

"Hindistan burası. Ve ben de Şevk..."

"Hindistan mı?? E yuh! Valla da billa da yuh! Benden uzaklaşmak için ta Hindistanlara mı kaçtın? Biz çoluk çocuk burada seni bekleyelim, sen orada tütsü yak ha? Tüüüü!"

"Bayan çolum çocuum burada benim. Bakın yanlış numa..."

"Neee? Evlendin mi orada sen?? Ahh, dilerim Allah'tan enn kısa zamanda oralarda geberesin de, o karın olacak kadın seni bir güzel yakar da, dumanın tüte tüte taaa buralara kadar gelir inşaallahhh!"

"Ehhh, yeter be! Yanlış numara hanımefendi yanlış yanlış. Ne şirretmişsiniz siz be. Adamcağızın niye kaçtığı belli oldu valla."

"Senin sesin niye öle geliyo Şevket??!"

"Şevket olmadığımdan olmasın sakın?"

"O kadar uzaktan böyle geliyo demek ki. Son kez söylüyorum eve dön. Beni oralara getirtme. Valla gelirsem orada ne kadar inek varsa hepsine çiğnetirim seni. Bütün tütsüleri burnuna sokup yaktıttırma banaaa!"

"Hanımefendi ben kocanız değilim. Adım da Muhittin. Boş yere paralamayın kendinizi."

Hiii! Adını bile değiştirmiş. Bekle geliyorum..."

Çatt! Dııt... Dııt...

*

"Ceyda çok özür dilerim aşkım çok. Bak yemin ederim yanımdaki ananemin ahretliğinin torunu Cevriye'ydi. Hatta biz ona küçükken Sidikli Cevriye derdik. Daha önce hiç tanışmadığınız için bilmiyosun."

"Kim?"

"Sus. Lütfen sözümü kesme. Ama ben o Tayfun'u bir göreyim ağzını burnunu kırcam. Hemen koştu yetiştirdi sana di mi? Pis mendebur, timsah kafalı şey."

"Bir saniye..."

"Lütfen Ceyda lütfen. Bir şansı daha hak ettiğimi düşünüyorum. Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu ha? Olmadı. Söz bir daha hiç üzmiycem seni."

"Ama ben..."

"Şişşş! Tamam aşkım. Eğer bir daha olursa kulaklarım ta burnumun üstünden düğüm olsun. Ayaklarım kafamdan çıksın. Bak büyük yemin ettim."

"Yalnız beyf..."

"Sus bir şey deme. Tamamdır bu iş. Yarından tezi yok annemi yolluyorum. Yeterse yeter artık. İsteticem seni. Evlenicez."

"Hüfff..."

"Lütfen hüfürdeme Ceyda. Bak sakın bana hayır deme. Benimle evlenir misin??"

"Ehhh! Arkadaşım bi dakka ya."

“Arkadaşım mı??! Ceyda?”

“Ceyda değilim ben kardeşim.”

“Değil misin? E kimsin?”

“Yanlış numarayım yanlış.”

“E desene bacım. İki saattir ne konuşturuyorsun beni? Hık mık edip duruyorsun orada. Ses versene.”

“E konuşmama fırsat vermediniz ki. Sizin lokomotif gibi çenenizin arasına girip en fazla hık ve mık edebildim.”

“Ne günlere kaldık ya. Orada dinleyip dinleyip susuyor bir de. Dalga geçiyor resmen. Aşka hiç saygı kalmamış. Yazıklar olsun. Kapat şunu kapat.”

Çat! Dıt… Dıtt…

ARADIĞINIZ NUMARAYA BULAŞILAMIYOR

Bir telefon alana yanında bir sapık bedava gibi bir kampanya elbette yok ama telefonu olan herkes için, böyle bir musallatlık olasılığı söz konusudur.

Artık bu, vakti zamanında ağır ateşli bir hastalık geçirmekten mi, yoksa küçükken dondurmayı tepe taklak yere kapaklattırma sonucu geçirilmiş bir şok yüzünden hafiften hebelüp olmaktan mı bilemiyoruz ama bazısı bu işi kendine enikonu uğraş edinmiştir. Uğraş dedik ama aslına bakarsanız biz ona "uğraştırma" desek daha doğru olur.

Aç karnına, tok karnına milletin telefonunu car car öttürüp, garip garip sesler çıkararak ve aklına eseni, telefon vasıtasıyla karşı tarafa üfüttürmeye biz kısaca telefon sapıklığı diyoruz.

Bu sapıklığa baş koymuş kişiler, rastgele bir numara arayarak, kıhkıhkıh diye gülerler ve bu şekilde başlarını göğe erdirirler.

Bunlarla baş etmesi çok zordur. Arama saatleri de yoktur bunların. Gece yarısı, gündüz yarısı, yemekte, uykuda, yolda yolakta her an telefonunuzu çaldırarak, ruh hâlinizi ruh hâlsizliğine dönüştürebilirler.

Sizden keyif almamasını sağlamak için, istikrarlı bir şekilde sakin olmaya çalışırken, birkaç raunt sonra elinizdeki ahizeyi masaya "Çat çat çatt! Al sana, al sana, al sana!" diye çakarken bulabilir, "Yapçan mı bi daha he, yapçan mı!" diye kendinizi tokatlayıp, evire çevire dövebilir, kaşlarınızı cımbızsız tek tek yolmaya başlayabilirsiniz.

Her çeşit çıldırtma tekniğini bildikleri için, bu sabır testini geçip de telefon sapığını pes ettiren kişi alkışlanmalıdır.

*

Dürüdürü dürüdürü!

"Alo?"

"Dil yarasıı, dil yarasıı. En acıı yaraa imişşş. Dudaktan kalbeee bir yol var kii, sevgiden şefkatten imişşş!"

"Efendim?"

"Efendimler sevsin seni."

"Anlamadım?"

"Anlama bakalım. Nereye kadar anlamıycaksan."

"Sen o ağzını burnunu kırdıımının sapıısın değil mi?!"

"Anlamadım. Soruyu tekrarlar mısınız?"

"Dilin gözünden çıksın senin..."

Çattt! Dıt... Dıt...

Birkaç dakika sonra...

Dürüdürü dürüdürü dür...!

"Alo?"

"Size bir sorum olacak."

"Ay gene mi sen beyinsizin koca kafalısı."

"Ay gene ben. Tatlı dillim, güler yüzlüm, a ceylan gözlüm."

"Ya kardeşim kimsin sen, nesin, neyin nesisin be!"

"Burada soruları ben sorarım."

"Manyak mısın sen?"

"Soruları ben sorarım dedim."

"Bak telefonu meşgul etme tamam mı? Git başkasıyla eğlen hade."

"Senden önceki de bunu tavsiye etti. Ben de sana geldim."

"Bana bak. Tanımıyosun beni. Adama feleğini öyle bir şaşırttırırım ki, çarkıfeleğe dönersin. Şerefsizlik yapma demiycem, çünkü başka bir şey yapamazsın sen. Yeminle en kuduzundan, en köpeğinden bir köpek bulup ısıttırırım ulan seni."

"Vay be ablam. Amma bitirimmişsin sen. Çok iyi yaa, haha hahaa!"

"Bitirimim tabii. Bak kendin de söyledin. Bitiririm adamı ben. Pörsütürümm!"

"Sorumu hiç mi merak etmiyorsun? Ama bak seninle ilgili bi soru bu."

"Benimle mi ilgili? Yahu tanımadığın insanla ilgili ne soracaksın? Bak hazır kolun bacağın kırık değilken kapa şu telefonu. Benim bir abim var. Kendisine Tazı Fikret derler. Annenin karnına saklansan arar bulur seni. O ahizeyi yutturur sana. Ömür boyu boğazında papyon gibi dolaşırsın he."

"Benden kurtulmak istersen sorumu sormama izin vermelisin."

"İyi sor tamam sor. Ama başka arama tamam mı? Biliyorum, şimdi kapasam gene arayacaksın çünkü."

"Seni hayal kırıklığına uğratır mıyım hiç kız. Ararım tabii. Sen iste yeter ki. Bak dinle soruyorum: Ararım hırıbırıbır ararım hırıbırıbır...

Ararım seni her yerdeee... Sorarıım ıssız gecelerdeee sevgilim nede... Bu eserimiz Van Gok'un mudur yoksa Maykıl Ceksın'ın mı? Doort! Süren başladı."

"Asıl senin süren başladı. Bence her nerdeysen kaç, abimi üstüne salıyorum."

Öyle durup dururken aniden, "Dur ya, birini arayayım da biraz höühöühöüü! diyeyim" gibi mi oluyor, yoksa 'Öff canım sıkıldı dur birini gıcık edeyim de vakit geçsin' gibi mi hiç bilmiyoruz. Bu nasıl bir ruh hâlinin yansımasıdır orası muamma.

*

Bir "Esra Rengiz'le Dipdibe" programına daha hepiniz hoş geldiniiizz!

Şakşakşak şakkkkkkkk!

"Konumuz, çoğumuzun bir ya da birçok kez istemeden muhatap olduğu, halk arasında telefon sapıklığı olarak bilinen rahatsızlıkla ilgili. Bizler poroğramcak, bağırıp çağırarak, itip kakarak bir yere varılamayacağını kanıksamış muhteşem bir poroğram olaraktan, mesele ne kadar berbat olursa olsun, kınamadan ve anlamaya çalışarak yaklaşmaya alışkın olduğumuz için, stüdyomuza bu konuyla ilgili bir uzman davet ettik. Şimdi lütfen her kafadan bir ses çıkmasın. Sayın Profesör Doktor Müşahede İşibilir. Buyurun efendim, hoş geldiniz. Kadir, arada bir bak, reytingleri söyle bana tamam mı? Hi! Ayiyy! Ya pabucumun kameramanı, hâlâ beni mi çekiyodun sen ya. Uzmanı sunarken neden kamerayı ona döndürmüyorsun ha? Yok mu bunun tekerlekleri, yön özürlü adam! Kesin burayı, kesin, kesin kesinn! Canlı yayın olaydı var ya, canlı canlı yandıydım valla. Son kısmı baştan alın, embesilin son safhaları sizi. Nasıl sinir hücum etti beynime. Hoş geldiniz Sayın İşibilir."

"Hoşbulduk efendim."

"Konumuzu işittiniz. Bizi bu karanlık konuda aydınlatır mısınız?"

"Aydınlatırım. Telefon ahizesiyle doğmuş gibi davranan bu insanların muhakkak ki içsel sorunlarının, dışsal vurumudur bu. Genelde erkek nüfusunda daha çok yaygındır. Çünkü sarf ettikleri sözler kadın milletini daha çok deli eder. Birilerinin fitil olmasından zevk alan bu grubun, muhakkak ki

çocukluklarına inmek gerekir. Yalnız öyleleri vardır ki inildi mi bir daha çıkılamayabilir. Çıkılsa da eskisi gibi kalınamayabilir. Kalınsa dahi kalındığıyla kalınır. Velhasılıkelam bu işe meyledenlere yapmayın etmeyin demekle baş etmek mümkün değildir. Çünkü zaten onları buna iten şey sizin kızmanızdan aldıkları keyiftir. Siz küplere bindikçe bilin ki aboneniz olmuşlardır. Ve bu abonelik, binecek küpünüz kalmayıncaya ve sonunda gözlerinizi belertip bayılıncaya kadar sürer gider."

"Ay gerçekten mi? Ondan benimki bir senedir yakamı bırakmıyor. E ne yapacağız peki?"

"Kızmayacaksınız. Sinir olduğunuzu asla belli etmeyeceksiniz. O da telefonunuzu öttürmeyi bırakacak."

"Sayın hocam hattımızda bu dertten muzdarip, ismini vermek istemeyen bir kişimiz var. Muzdarip kelimesi burada çok şık durdu değil mi sayın yönetmenim? Bakmayın aslında çok kültürlüyümdür. Ama halk böyle sağlam Türkçe'den pek çakmaz diye kullanmıyorum. Tamam çıkarın burayı da. Alo! Buyrun?"

"Höü hüöğ... öhhhh!"

"Efendim?"

"Hıkhıhıkhı! İhihihih ihhh!"

"???!! Hocam siz bi'şey anladınız mı??"

"Anladım. Kendisi programınızı arayarak telefon sapıklığı yapıyor."

"Ayyyii! İnanmıyorum yaa. Bari poroğramı alet etmeyin kardeşim. Program sapığına da ilk kez şahit oluyorum ha. Hocam buyurun siz konuşun. Valla

ben korktum. Şimdi bu pis bir şey der, yayın hayatımın ayağı burada kayıverir. Siz bakın icabına."

"Beyefendi bizi sapıklık yapmanın dışında aramanızın başka bir nedeni var mı?"

"Var."

"Anlatmak ister misiniz peki?"

"Var."

"Buyrun dinliyoruz o hâlde. Size elimden geldiğince yardımcı olacağım. İlk ne zaman başladınız?"

"Varrr."

"Ay ne diyo bu yaaa? Var var varr. İyi varsa var! Başka bi'şey bilmiyor musun sen kardeşim?"

"Varrrr... rrrr... rrrrr!! Hüöhüö... ıkh ıkhhıkhh!"

"Hanımefendi lütfen siz karışmayın. Ben size demin ne dedim, kızdıkça daha çok yapar. Valla susmazsanız bu program yirmi ikinci yüzyıla kadar uzar. Sayın arayanımız orada mısınız?"

"Var."

"Tamam, orada var olun. Arayanımız diye hitap ediyorum ama adınızı bilmiyorum ki. Nasıl hitap edeyim. Sayın sapık da denmez ki, püpüpühüü!"

"Ha hahah ha! Ay hocam âlemsiniz. Fitil olmuştur şimdi orada ohhh. Nasımıılış hıı!"

"Bu.. öhöhühöyü.. küpeler... ıhkıhık... bu sefer... hıynnn.. sana çok yakışmış apla... huaayennh..."

"Hi! Tamam, susuyorum ben, yemin ederim susuyorum ben. Hatta sustum ben."

"Hanımefendi, eğer bir telefon sapığı olsaydım, üstüne basa basa söylüyorum ki, ilk sizi arardım. Yahu siz beni neden anlamıyorsunuz? Kızmayın

diyorum kızmayın. Davranışına sinir olduğunuzu belli etmeyin. Siz, 'Oh! Canıma değsin' gibi şeyler deyince o dört köşe oluyor... Sayın arkadaşım, küçükken babanızdan dayak yediniz mi?"

"Yedim."

"Hah! Bakın sonunda kendisine ulaştım işte. Peki, size harçlık verirler miydi?"

"Yedim."

"Üst baş alırlar mıydı?"

"Yedim."

"Buyurun işte. Bekle ulaştınız siz. Yemiş evet. Kafayı yemiş bu. Bunun geri zekâlı beyni dünyanın kapsama alanının dışına çoktaaan çıkmış. Kafasına Türksat uydusu dikseniz ulaşamazsınız bu salaaaaa."

"Kipriklerini.. üfültt... Hep öyle tara apla... Kıhh..."

"Tamam hanımefendi. Oldu bu iş. Program sapığınız hayırlı uğurlu olsun. Hayatta bırakmaz artık bu sizin peşinizi."

"Adamı n'aparım ben siz biliyo musunuz hı? O ahizeyi yediririm ona yedirirrrimm."

"Poroğramdan.. hihh.. kaçta çıkıyon guselim.. şimdi evi de arıyom.. hıkkıh.. çıkmıyon.. üağn.."

"Ne???!!"

"Hanımefendi şu çeneni kapattt! Beni böyle bilirkişi bilirkişi konuşturma. Başına iş alıyorsun... Güzel kardeşim orada mısın sen?"

"Yedim."

"Bak ben sana kızmıyorum. Muhakkak bir nedenin var. Senin üzülmeni, kızmanı hiç önemseyen olmadı mı? Bu yaptığın onun intikamı mı? Söyle

bakayım bana, seni çocukken kemerle mi dövdüler, terlikle mi?"

"Odunla."

"Ohhh ellerine sağlık. Geberr!"

"Hanımefendi ben müsaadenizi istiyorum. Beni de sapıttırmadan yayınınızdan ufak ufak ayrılayım."

"Ama Doktor Bey, evini de arıyorum diyor yaa."

"Senin yüzünden diyor seninn. Sen kışkırtıyorsun adamı!"

"Evet. O kışkırttı.. şıkrıttıı... tışkırttıı... ıkhhhıkk.."

"Tamam, güzel kardeşim. Ben senden yanayım. Ben seni anlıyorum. Sen beni ara tamam mı? Dilediğin kadar konuşuruz. Bir çözüm buluruz. Sen boş ver onu, sen beni ara."

"Seni n'aapim ben yiaa."

"Hah bak. Anladınız mı şimdi hanımefendi. Adam beni aramaktan zerre kadar zevk almıyor. Yanaşmadı bile. Çünkü neden, çünkü ben ona kızmadım. Ona keyif veren şeyin farkındayım ve ona bu zevki vermedim."

"Doktur.. kıhhh... senin o kafandakisi... ıkıkıkık.. peruk mu? Hihohaa.."

"Ne??!"

"Bıyıklarını da... zuhzuhzuhh... boyamışsın.. ekiekieki.."

"Boya falan değil onlar tamam mı! Doğuştan öyle kara onlar."

"Nasıl doğuştan sayın uzmanımız? Siz bıyıklı mı doğdunuz??! Kadir hemen alt yazı geçin çabçabçabuk.. 'Bıyıklı doğan bebeğin, ruh uzmanlığına uzanan ilginç serüveni. Az sonraa!' Girin girin çabukk."

"Yahu doğuştan derken, irsi demek istedim. Anlayın işte. Hem niye açıklama yapıyorum ki. Beni buraya bıyıklarımı anlattırmak için mi çağırdınız siz?"

"Dohtur, o kafandaki peruk diiilse... ıhıkhıkh.. ben de sapık diiilim.. ehiehiehii.."

"Yav sen kim oluyorsun da ömrünü bu işe vermiş biriyle böyle lakayıt konuşabiliyorsun? Haddini bil! Git ara birilerini de onlara kafayı yedir hadi."

"Ay doktor sinirlenmeyin lütfen. Bakın kızdırıyorsunuz adamı. Sonra size musallat olacek. Kendine yapılınca nasıl da bilmiş bilmiş konuşmaları kesildi görüyosun diy mi Kadir?"

"Ben bu stüdyoyu derhâl terk ediyorum ve konuklarınızı hem çağırıp hem de böyle şamar oğlanına çevirdiğiniz için sizi kınayabildiğim kadar kınıyorum."

"Dohtor, senin adın civanım mı?.. Ehiehii hürff.. Yavaş terk et, peruuun uçmasın.. uhahaha.."

"Kapa ulan o telefonu, başlatma şimdi rahatsızlığından!"

"Dohtor, senden bi istek parça isteyecektim ben.. kıhkıhkıh.. Estarabimm estarabim, sağdan soldan estarabim'i söööle sene bana.. auu auu auu.. kıhkıhkıh..."

"Ay reytingler patladı Kadiirr! Sakın reklam falan girmeye kalkma sakınn! Yaşasınn!"

"Apla evini aradım gene çıkmadın.. ehiehiehi..."

"Ay konuş anacım konuşş! Harika yaa, yılın poroğramı oldu. Bu reytingi geçenin alnını karışlarımm. Müthişşş!"

"Eğer ben de bu programı yayından kaldırtmazsam bana da İşibilir Müşahede demesinler."

"Dohtor, terleme dohtoor. Bıyıklarının boyası akacak dohtoor.. ekiekiekii.."

"Eğer ben de... eğer ben de.. Hepinizi sürüm sürüm sür.. sürr... Hık gık!!"

"Ay yönetmen reklam gir şimdii. Doktoru ayıltalım gene devam edelimm. Seksen milyonun yetmiş dokuz milyonu bizi izliyoorr. Çok mutluyum çookkk!"

"Aplaa, kipriklerini hep ööle tara aplaa.. ehi ehi ehii."

"Çok yaşa sen e mi çok yaşaa! Tararım ablacımm... Şimdi bir reklamm. Yihhuuu!"

YİNE OKULLU OLDUK

"Anne içimden bir his, bu yıl okula giderken bana abimin sünnet elbisesini giydireceğinizi söylüyor. Hatta asasını da elime verip, beni büyücülük okuluna yazdıracağınızı da söylüyor."

"Ay sen aklınla bin yaşa e mi? Ben de n'apıcaz diye kara kara düşünüyordum. Aferin benim kanaatkâr oğluma. Tabii ya, biraz belini daraltıp, paçaları kısalttık mıydı tamamdır bu iş."

"Pelerini de takarım tüylü tüylü. Pamuk Prenses'in Prensi gibi dolanırım ortalıkta. Hatta çizgi filmlerde de oynarım, harçlığımı çıkarırım. Anne bak, hiç olmazsa bu yıl keçileri kaçırma. Okula gidicem ben, sirke değil. Yeter artık! Kimsenin bi'şeysini giyemem. Kendimi bildim bileli, benim olmayan şeylerle dolaşıp duruyorum ya. Giydiğim her şeyin kolları orangutan gibi, ceketin yakası karnımda. Bana ait olan tek şey sadece ilkokul bir de aldığınız çanta. O da

beslenme çantası kadar kaldı. Sayenizde orantısız bir şey oldum çıktım. Ortasından sıkılmış diş macunu tüpüne döndüm. Valla ben anlamam. Bu yıl ölçülerime ve bu yüzyıla uygun okul forması ve çantası isterim."

"Tamam evladım. Baban taze para bassın, ne istiyosan alıcaz. Ay ben niye evlendim ki sahi. Niye yani niyee!"

"Anne bak, ben çok ama çok ciddiyim."

"Öyle mi oğlum? Bana da ciddiye aldırmadan sus istersen. Çünkü ciddileştiğim zaman nasıl bir biçerdöver olduğumu hepiniz bilirsiniz. Bence sen konuşma. Otur şuracığa ve okula gidebildiğine şükret."

"Oooldu. Bari beni bir önceki kardeşimin okulunu verin de ona gideyim. Hem belki sınıfı da uyar. Gerçi iki numara büyük ama olsun. İdare ederiz artık."

"Geç dalganı bakalım. Sana göre hava hoş tabii. Dün akşam babanla bir hesaba vurduk. Bize kaça patladın sen biliyor musun?"

"Peki, sen okuldaki arkadaşlarımın bana bakıp gülerlerken kaç kere patladığını biliyor musun?"

"Sen şimdi niye böyle ailesinin bütün mirası ona kalmış veliaht gibi davranıyorsun he oğlum? Yoktan anlamıyor musun sen hı? Başımı mı yemeye çalışıyorsun? İki kardeşin daha var senin, unutuyorsun galiba huuu!"

"Nasıl unutabilirim ki. Yıllarca elbiselerini üstümde taşıdım. Aha bak bak bak, şu pantolonumun paçalarına bir bak. Kaç senedir kısaltılmaktan artık marul gibi oldu. Resmen fırfırlı. Bu pantolonun

içine altı yaşında girdim, bunda büyüdüm ben. Hele şu kravata bak hele hele. Görüyorsun di mi?"

"Görüyoz."

"Zaten görmemen de imkânsız anne. Çünkü çarşaf gibi. Boynuma yirmi kere bile dolasam üstüne basıyorum. Ayrıca pergel de alın bana bu yıl. Arkadaşlarımdan istemekten utanıyorum artık. Hem kızmaya başladılar. Bir gün sınıfın ortasında pergelleyecekler beni göreceksiniz o zaman."

"Oğlum ayarlarız bir şeyler. Olmadı annen pergel yapar sana."

"Ev yapımı pergel ha?! Nasıl olacak o iş?"

"Parasızlık öğretir oğlum. Hem senin annen Madam Küri gibi kadın. Gerekirse sana ev yapımı uzay mekiği bile yapar. Sen sıkma canını."

"İyi. Ona da razıyız. Ama lütfen komik bir şey olmasın tamam mı? Çantama sığsın bari. Ya biri beni evlat edinir mi acaba?"

"Tamam oğlum tamam. Sütannenin oğlu bu yıl liseyi bitirdi. Oğlunun ceketini verecekti sana."

"Ne?! Anne o çocuk doksan kilo. Onun ceketinden bir takım elbise, bir de izci çadırı çıkar. Ne diyon sen ya."

"Daraltırız oğlum. Ahretliğim Necmiyanım da oğlunun pantolonunu verecek sağ olsun."

"O minare gibi çocuğun mu? Mahallenin başından girince yolun sonuna kadar gölgesi vuruyor onun be."

"Kısaltırız oğlum."

"Kravatı nerden bulacağını sormuyorum bile anne."

"Babanınkilerle idare ediver."

"Ya babamın kravatları yolluk gibi. Diz kapaklarıma kadar iniyor. Hadi buna da bul bir şey."

"O kadar uzun geliyorsa arta kalanını da kemer niyetine beline dolarsın."

"Peki ayakkabılar? Haydi anne, hayal gücüne güveniyorum."

"Abininkileri giyersin. "

"Yani abimden önceki kardeşimden önceki kardeşimin ilk çağlara ait takunyalarını? Geçen gün bağcıkları elimde ufalandı. Tuttun, sağlam olsun diye don lastiği taktın. Oldu olacak bir de garip yaratıkların gidebildiği bir okul icat edin, bari ona gideyim. Bu kılıkta normal bir okula gidersem bu öğretim yılını komple tatil ederler be! Okumuyorum ben. Bırakıyorum okulu. Tam bir çöp tenekesiyim ben."

"Aaa, saçmalama oğlum. Okuyacaksın sen. Büyük adam olacaksın."

"Evet, büyük adam olucam anne. O bile büyük olacak bana."

"Zengin çocuklarının bir aylık okul taksitiyle üç çocuk okutmaya çalışıyoruz biz burada. Beyimiz yok pantolon ister, yok bilmem ne ister. Manken misin oğlum sen? Artiz falan mısın? Defileye mi katılcan?"

"Bak aklıma bir fikir geldi anne. Siz en iyisi bana bir yaprak alın. Takıp giderim. Neyime yetmiyor. Hem değiştirme imkânım da olur. Kurudukça yenisini kopartıp takarız."

"Terbiyesiz terbiyesiz konuşma. O pantolonunun paçasını alırım aşaa, okul kalkıp sana gelse bile

gidemezsin valla. Para yok diyorum paraaa! Neyle alıcaz istediklerini ha. Olmayan öküzümüzle takas mı yapalım, a benim zekâsı geri oğlum. Anca bu kadar oluyor n'apalım? Bizim zamanımızda silgi bulamazdık da, yanlış yazınca tükürükle silerdik. Sen gene iyisin."

"Ben sınıfı niye geçiyorum biliyor musun? Sırf silgim yok diye. Yanlış yaparsam silemem diye özgürce yanlış bile yapamıyorum. O yüzden hep doğrusunu yazıyorum."

"Ey gidi ey. Benim çocukluğumda kalemim bile yoktu. Rahmetlik anacım kömürü sivriltip kalem yapardı. Yazayım derken elim yüzüm kapkara olurdu."

"Ha anlaşıldı. Demek ki bu muamelenin tarihi ta o zamanlara dayanıyor. Oradan buradan malzeme icat etme geleneği aynen benim çocukluğuma da sıçramış. Nesiniz siz ya Kızılderili mi? Beslenme çantanı neyden yapıyordu? Ölü kaplumbağa kabuğundan mı? Valla ben anlamam. En ucuzundan da olsa bir takım elbise isterim. Pü! Gerçi alsanız n'olacak ki. Nasıl olsa on yıl sonra da giyebilmem için elli numara büyük alacaksınız."

"Yok ya. Bunun kulağından beynine giden damarlar tıkanmış. Senin de çocukların olsun, onlar da kıyafet diye böyle gırtlağına bassın, o zaman, 'Ah anacım ne çekmiş' dersin ama iş işten geçeer. Ben de toprakların altından 'Ben sana dediydim' derim ama duyamazsın."

"Ben çocuğuma doğar doğmaz takım elbise giydirip onun içinde büyütmiycem anne. Pantolonlarının paçasına basıp yeri öpmüceeekkk. Ev yapımı utanç verici pergeli de olmucaaaaakk."

"Bana bak. Bağırma bana öyle kamyon kornası gibi. Senin dilin çok uzadı. Elime bir dolarım, çeker kopartırım senin o uzun dilini ha!"

"Koparırsan kopar ya! Nasılsa gider birinden bir dil bulup getirip bana takarsınız."

"Kudbettin baksana. Benim şuramda bir uyuşma var. Felç mi bu?!"

Televizyon:

Yeni öğretim yılı başladı sayın seyirciler. Velileri evlerde ve yollarda tatlı bir okul heyecanı sardı. Çocuklardan daha da mutlular. Okul malzemeleri satan dükkânlar dolup dolup boşalıyor. Adeta bir bayram havası yaşanıyor. Bazı velilerin dükkânlarda çocuklarını giydirirken sevinçten ağladıkları gözlendi! Ayrıca asgari ücrete bir lira zam geldi. Sevimli Panda Lulu'nun nur topu gibi bir kızı oldu. Maydanoz fiyatları düştü. Her şey yine güllük gülistanlık sayın seyirciler. Herkese iyi akşamlar. Her nerede yaşanıyor ve yaşatılıyorsan!

* 2011'in ilk ayında bir kitap çıkacak. Kim kime fesatlanıp tırnaklarını yiyorsa, arkasından, önünden konuşup sonra yüzüne gülüyorsa, bu kitap sebebiyle bir anda şifaya kavuşacak. "Bana dokunmayan bin yıl yaşasın" denen yılanlar taş çatlasın bir hafta ya yaşayacak ya yaşamayacak. Bekâra, öğrenciye ev vermeyenler, bu kitap yüzünden U dönüşü yapıp, "Benim evim sizin eviniz. A valla ayıpsınız" diyecek. Kaynatılıp suyu içildiğinde hiçbir şey olmayacak ama ders ya da iş kaynatılıp okunduğunda sıkıntılı, ağlamaklı ruhlara detoks yapacak. Bu kitabı okuyanlar "İnsanlık ölmemiş kardeşim bel" diyecek. İşte böyleyken böyle olacak... *

Nostradamus

YAŞAYACAK MIYIM DOKTOR BEY?

Yaşayan hiç kimsenin kolay kolay kendine konduramayacağı ölümden kaçmak için hızlı koşmak, uçmak, köşe bucak saklanmak asla yetmez. Çünkü kendisi her köşe başından karşımıza çıkabilir.

İnsanlar genelde ölümü yaşlanmaya bağlayıp, bu sahneyi dünya filminin sonuna bırakırlar. Ölümü erteleyebileceklerini sanıp ha babam gençleşmeye çalışırlar. Gerdirmeler, kaşa göze yılan zehri falan zerk ettirmeler, böyle bir sürü zahmete girerler. Oysa ölümün yaşlı olanlara dair özel bir uygulaması yoktur.

*

"Yaşıycak mıyım Doktor Bey?"

"Hayır öleceksiniz."

"Ne?!"

"Ne yani ölmeyecek misin? Niye sürprizmiş gibi şaşırdın öyle? Ölümsüz müsün kardeşim? Elf falan mı sandın kendini? Sen bakma o yüzüklerin şeysine. Tırışkadan hepsi. Yok öyle hikâye."

"Ölücem de, böyle mi denir?"

"Nasıl denir peki?"

"Ne bileyim de, böyle denmez yani. Hem daha çok gencim."

"Sana hep yaşlanınca mı ölünür dendi?"

"Yoo. Ama yani, ne bileyim yani... Yani..."

"Yanisi manisi yok. Hadi güle güle."

Ecel geldi miydi saatleri durduruverir. Kabacası ölüm, ota da konar, ot olmayan her şeye de...

Durun durun hemen "Üf içim karardı be!" diye öbür hikâyeye atlamaya kalkışmayın. Ne yani, dünya yaratıldığından beri patır patır insan ölüyor. Biz kazık mı kakacağız? Bizim de dünyayı son kullanma tarihimiz bir gün elbet bitecek.

Doğduğumuz an geri sayım başlamıştır arkadaşlar. Yaşamaya öylesine alışmışız ki, yatcaz kalkcaz, hep yatcaz kalkcaz sanıyoruz. Bizim de helvamızı yiyecekler bizim dee. "Yedirmem kardeşim!" diyen varsa, alın size kapı gibi bir gerçek: Her saniye onlarca insan ölüyor.

Bak şimdi... Dıt... Bir... Öldü... Dıt... İki... Gene öldü. Dıt... Üç... Aha yine öldü.

Siz bu hikâyeyi okuyup bitirene kadar yüzlerce insan ölmüş olacak. Gel de tırsma değil mi?

"Annecimm!" demenin bir faydası yok. Yav yapma etme desek de, ölüm bize uzaktan bakıp omuzlarını silker.

İşte dünya hayatını sonlandıran bu olay başa gelmeden önce, ha şimdi geldi ha şimdi gelecek diye insanlar öd patlatıp, birtakım olayları ecel habercisi saymış, batıl matıl durumları ölüme yora yora tırnaklarını yemişlerdir.

Özellikle K.H.A'dan yani Kocakarı Haber Ajansı'ndan edinilen bilgilere göre şu olaylar vuku bulduğunda elleri ovuşturup, evhamla ter dökmeye başlamak, paçaları tutuşturup, hâlihazırdaki moralleri bozmak gerekmektedir.

İşte ölüme delalet olduğu düşünülen olaylardan bazıları...

*

Gecenin bir yarısı tamam mı... Herkeste pireler uçuşuyor. Ortalıkta çıt çıkmıyor. İşte böyle sessizliğin her yere yayıldığı, gecenin karanlık bir yorgan gibi mahallenin üstünü örttüğü bir saatte, dışarıda köpeğin teki "Ğuuu!" diye uzun uzun ulumaya başlıyor.

N'oldu kuyruğuna mı bastılar? Hayır efendim. Peki neden? Uyanın alo! Ölecek var yav. "Ğuuu!" diyor.

Şimdi bir köpek ulumasıyla, el âlemin nabız atışının durmasının ne alakası vardır. Bunu hiçbir zaman bilemeyiz. Bunu ilk kim demiştir o da bilinmez ama

işin ucunda ölüm var ya, "Ya sahiyse Saffet!" gibi bir evhamın tam zamanıdır.

Ha ha, bir dakika. Bir de bu arada bu uluma duyulduğunda, herkes kendi dışındaki birinin öleceğinden korkar. Hiç kimse, "Hey ben ölmiyem?! Yazıktır bene!" deyip, eceli kendine kondurmaz. Çünkü daima başkaları ölür.

Neyse köpek saldı evhamı, karıştırdı ortalığı sustu. Herkesi güzel güzel işkillendirdi, çekti içini, yattı uyudu. Aynı sessizlik, aynı karanlık kaldığı yerden devam etti.

Fakat o da ne? Şimdi burada o sesi tam çıkaramıyorum ama sanırım şöyle: "Guvuvkkk, guvuvkkk!" Evet, huzurlarınız daaa baykuuuş!

Haydi, lambalar yine tek tek parladı. Peki n'oldu? Ne olacak, kesin biri ölecek.

Önceden beri baykuşun ötmesi, birinin öbür tarafa yollanacağıyla ilişkilendirilmiş, öttüğü anda birilerinin üç vakte kadar tahtalı köyü boylayacağına delalet sayılmış, o andan itibaren "Ay kız kim ölmüş duydun muuu?!" diye cenaze haberi beklenmeye başlanmıştır.

Tabii olayda sözü geçen baykuşun tüm bu harala güreleden haberi bile olmamış, boşu boşuna günahı alınmıştır.

Bir köpek, bir baykuş derken, herkes yarım yamalak uyumuş ve sabah olduğunda sağ olarak yeni bir güne başlamıştır. Fakat daha her şey bitmemiştir.

Evdeki çocukların aniden zıvanası çıkası gelivermiştir. Hayda, bu benim balonumu patlattı, yok bu

benim sakızımı ağzımdan aldı kavgası. Tekmeler tokatlar havada uçuştu. O an evde bu iç savaşa şahit olan herkesin suratı löp diye düşüverir. Neden? Ortalık dağıldı diye mi? O da olabilir ama değil. Etrafta daha esrarengiz, dumanlı sisli bir şeyler var sanki. Biri mi ölecek ne?

Aynen de öyle. Ha, gözyaşları sümüklerine karışmış, bademciklerine kadar ağlayan veletlerin annesi, "Geberesiceleeer!" diye bağırırken boğaz patlaması ya da gerilen sinirlerinin kopması sonucu, Allah korusun ahirete irtihal edebilir. Ama bu yaramazlık artışının, niye birinin ölme belirtisi olduğu, buna inananlar tarafından bile bilinmemektedir. Belki de "Çocuklara malum oldu kardeş" durumu falandır.

*

"Yok şekerim. Hakikaten bu çocuk milletine malum oluyor. Hani geçen kaynımgile giderken otobosla kaza yaptık ya. Aha bu sabiye malum oldu. Otobos güzel güzel giderken, aha bu sabi bir bastı avazı. Ama nasıl ağlıyor biliyo musun, sanki etinden et koparıyolar. Beş dakika geçti geçmedi, sen kamyonun teki üstümüze biiirrr atladı. Haydeee, otobos tepe taklak. Saçıldık etrafa, bizimki zınk diye sustu. Meğer yavrucak haber vermiş de anlamamışız."

"Bu kaza sakın, sizin o velet koca ağzını küçük diline kadar bööööle açıp ağlayarak şöferin dikkatini dağıttığı için olmasın?! Adamceyiz belki de cinnet geçirip kendini otobüsle beraber kamyonun altına atmıştır."

"Yok kızım yok. Malum oluyor malumm. Ne diyorum sana, kaza oldu, cart diye sustu."

"Otobüs durunca geldik diye susmuştur o."

"Salak salak konuşma. Malum oldu dedim. Kal orada, uzatma..."

Neyse demin kavga çıktı demiştik. Sular durul-du, el ayak çekildi, herkes suratında beş parmak iziyle bir köşeye büzülmüş burnunu çekiyor. Tam o esnada evden bir şangırtı koptu. Bu ses de nesi? Ne olacak, ayna kırıldı. Eyvah kaçın! Ne oldu? Ne olacak, kesin biri ölecek.

Çünkü aynanın kırılmasını da ölüm habercisi sayan genel bir inanış söz konusu. Ha, kırılan aynaya basıp, damarı kestirip kan kaybından gitme sonucu ölünecekse, kırık aynadan korkmak falan normal olabilir. Ama gene de bu şekilde ölmeyi başarabil-mek düşük bir ihtimaldir. First first diye süpürgeyle bir güzel alırsın yahut eceline susamış gibi gidip üstüne basmazsın olur biter. Ama diyorum ya, kırı-lan aynaya nedense Pamuk Prenses'i çekemeyen üvey anasının sihirli aynası muamelesi yapılır.

Diyelim düştü de kırılmadı mı? Haydi, bu da bir-birlerine güle güle demek anlamına gelir. İki ucu dıt'lı değnek hesabı, aynanın kırılmayışı da yine birinin helvasının yeneceğine delalettir. "Kırılmazsa kırıl-masın. Ne yani, demek ki ayna bayağı sağlammış. Verdiğimiz paraya helal olsun" denmez.

"Ayna neden kırılmadı Şükufe? Çünkü biber yeşildir. Yeşil olduğu için aynaya uygulanan yer çekiminden çekilen çileler aynayı kırdırtmamıştır. Öyleyse nedir? Ayna kırılamadığına göre mutlaka

biri kırılacaktır. Yani ölecektir. Yani "git irmikle fıstık al" gibi bir mantıkla anca anlaşılabilecek bu inanış da oldukça yaygındır.

Rüyada dişinin çekildiğini ya da düştüğünü gören kişinin, uyanır uyanmaz derhâl korkmaya ve kahretmeye başlaması gerekmektedir. Niye o? Çünkü biri ölecektir. Bu tip bir rüya için herkesin yaptığı bu yorum, bu inanıştan kaynaklanır. "Diş giderse sen de gidersin" gibi bir mantık söz konusudur.

Ayrıca yine rüyada evin yıkıldığını görmek, kaçak yapı olma ihtimali söz konusu olduğundan, belediye tarafından yıkılacağına falan delalet değil, direk birinin öleceğinin alametidir.

Ölüm korkusundan kaynaklanan bu tırsmalardan bir diğeri ise, ölmüş kişilerin rüyada görülmesidir.

"Ay dün gece rüyamda rahmetlik kocamı gördüm. Kesin beni almaya geldi. Zaten yaşarken de bensiz şuradan şuraya gitmezdi. Hadi ruhuma Fatiha" gibi...

Sonra bahçenizde bir karıştan fazla büyüme ihtimali olmayan bir bitkinin deve kadar uzadığını mı gördünüz? İşte her şey bitti. Peki neden? Neden olsun, kesin biri ölecek de ondan.

"Ay şekerim bugün ne göreyim. Bahçedeki maydanozlar öküz olmuş. Kesin kaynanam ölecek" gibi evhamlar, olanın değil de olmasını istenenin ürünleriymiş gibi bir durumun habercisi olabilir.

Ayrıca rüyada görülen kavrulmuş kahve, kömür, yıldız kayması, güneşin tutulması da özellikle sevilen kişilerin sonlarının geldiğine yorulup, olayın aslını yalnızca Allah bilmektedir.

Şu an yazdığım cümle de, bu hikâyenin sonunun geldiğinin alametidir.

GÜNÜNÜZ KABUL OLSUN

Kabul günleri, içlerinde, "Hadi insanlık bende kalsın" diye sürekli söylemek istedikleri bir şeyler taşıyan, öğleden sonraki izdivaç programlarını her gün istisnasız seyreden, okul aile birliklerinde çocukları için orada bulunduklarını unutup, kıytırık sıra örtüleri için diğer velilerle, icabında saç saça baş başa kavgaya girebilen, hayat kendilerine pek hoş gelmese de, buluştukları gün herkesin birbirine hoş geldiği, kadınların toplaştığı, pasta-börek tüketiminin tavan yaptığı törensel bir ayindir.

Kadınlar bu güne kısaca "gün" derler ama durum hiç de o kadar basit değildir. Herkes, birkaç gün önceden "Ay ne giysem" diye ne kadar paçası varsa tutuşturmak zorundadır. Sanki jürinin önüne çıkılacaktır ve "Kaç puan alacağım acaba?" gibisinden yarışmaya gelmişlerdir.

Bu günlerde, tüm kadınların kollarını ve boyunlarını ziynet eşyalarıyla doldurmaları, kulak kepçelerine, burun deliklerine kadar altın takıp takıştırmaları şart olup, ayrıca bol parlaklı, şıkır mıkır kabul günü üniforması giymeleri de mecburidir.

Fakat enteresan olan bu şekilde giyinenlere "görmemiş", giymeyenlere de "pasaklı" denmesidir.

Makyaj had safhadadır. En yapmayanları bile bu etkinlik için yanaklarına hafiften bir allık sürüp, gözlerine sürme falan çekerler. Çünkü pembeleşmiş yanaklar, morallerdeki kararmış yerleri ört bas eder. Hatta ve hatta normalde âdeti olmayanların bile, kabul günlerinde oje sürdükleri görülmüştür.

Günün en güzel iltifatı, olmayan bıyıkların altından gülünerek söylenmiş, "Ayvallahi enistemiz çok şanslı!" cümlesindeki imada gizlidir. Kendisine bu cümlenin kurulduğu kadın, ipi göğüslemiş, kesinlikle başı göğe ermiştir.

Kabul gününe kabul edilmek üzere teker teker gelmeye başlayan kadınlar, az sonra girecekleri evde, daha henüz tepinmeye, orayı burayı cırmıklamaya başlamamış olan çocuklarını apartman boşluğunda sıkıştırıp, "Bana bak velet. Orada hele bir coş, eve gidince babana çiğnetirim seni, çiğnetirimm!" diyerek, gözlerinden şimşekler fırlatırlar.

Fakat tam o esnada kapıyı açan ev sahibesini gördükleri an, birden gülücükler saçarak, "Biz geldiiik! Ayyii! Kız n'aaabeerr!" diye ayakkabılarını çıkarmaya başlarlar.

O gün, o evde kabul günü olduğu, kapının önündeki ayakkabı dağından bellidir. Zavallı ev sahibesinin ilk vazifesi, eve kırkayak gelmiş gibi bir görüntü

sergileyen bu ayakkabıların tek tek eşlerini bulup, burunları kapının ters yönüne bakar bir vaziyette çevirip, düzeltmektir. Çünkü bunu yapmak, "Tekrar buyurun gelin" anlamına gelmekte, yapmamak ise "Ay ne görgüsüz kadın. Şunları bile düzeltmemiş" şeklinde ayıplanmasına sebep olmaktadır.

İçeri buyur edilenler, manto, hırka pardösü artık her ne giymişlerse çıkarırlarken, mutlaka içerilere doğru bakarak, sanki boncuk dağıtılıyormuş da yetişememişler, sanki çok önemli bir şey oluyormuş da bir şeyler kaçırmışlar gibi "Ay geldiler mi, geciktim mi?" diye sorarlar. Ve sonra herkes yeni gelenleri, hep bir ağızdan "Kız nerdesiniz? Ay hadi hoş geldiiniz" diye yüksek perdeden karşılayıp, çok sevinmiş numarası yapar.

Bugün kapı zilindeki zavallı kuşceyizin cikciklemesi hiç bitmez. İlk yarım saat belli aralıklarla, boğazı patlayana kadar öter durur.

Ev sahibinin topuklu terlikleriyle, tık tık tık! koşup açtığı kapıdan, tam o an kahh hah ha hahh! diye gülmeye başlayan parfümlü hanımlar, "Ay şekerim zor yetiştim valla. Bizimkisi tam son anda yemee geldi" ya da "Sizin bu merdivenler var ya inan öldürür adamı. Kız ne yüksekmiş senin ev be, dibim düştü" diye nefes nefese içeri girmeye başlarlar.

Üstlerini başlarını çıkardıktan sonra, simli mimli kumaşlardan mamul altın günü üniformalarının içersinde, karın içeri, göğüs dışarı bir şekilde önce şöyle bir durup, oradaki diğer kadınların süzüşlerine bakarlar. Ve bir gece önceden kıvrıştırılmış ya da sabah fön çekilmiş saçlarını şööle hafiften yana attırarak, "Nasılım ama? Kıskananlar çatlayabilir.

Beter olun oh!" öz güveniyle "Merhabalaaar!" diyerek, etkinliğin gerçekleşeceği odaya geçerler.

Bu oda gerçek bir film setidir. Kesilmeyen bir tek rol dahi kalmaz. İçlerinden, "Ay duyan gelmiş" yahut "Öff, bu da burada" diye geçirirlerken, "Ayol sizi görmek ne hoş. Şükür kavuşturana" derler. Ve sanki birbirlerini yıllardır görmüyorlarmış ya da hacdan yeni gelmişler gibi iştahla öpüp sarılırlar. Karşılayanlar da belki, "Amma takmış takıştırmış haa. Sevap varmış" diye düşünürken, bu düşüncelerini zerre kadar dışarı sızdırmadan, "Kız bir içim su olmuşsun. Ay gelmene çok sevindim. Valla özlemişim" diye yalan yere yemin ederek çarpılmaya çalışırlar.

Daha önceden kokulu deterjanla silinmiş koltuklara oturup, çantalarını yan tarafa koyarlar. Ve mutlaka bacak bacak üstüne atarlar. Çünkü yeni alınan ayakkabıların ve son moda ince çorapların sergilenme vakti gelmiştir. Dar etek giymiş olanları, "Bakın nasıl zayıfladım. Dar etek bile giydim" gibisinden arada bir eteklerini aşağı doğru çekiştirerek, acaba "Kız çok zayıflamışsın" derler mi diye etraftaki hanımlara çaktırmadan göz atarlar.

Kısırın ve patates salatasının icadına da vesile olan bu günlere katılan hanımların tamamı rejim yapar. Fakat masanın üzerine tek tek gelen pastaları, dolmaları, kekleri görünce, yine tamamı, "Ay bugün de böyle olsun. Hadi yarın başlarız" diyerek, ertesi gün tekrar başlamak ve öbürsü gün tekrar bozmak üzere rejimlerinden cayarlar.

Diyetine sadık kalmaya çalışan bazıları, "Ay bana kekten az koy. Dolmadan da bir tane" diye başladıkları yemek törenine, beş, bilemedin altı dakika

sonra, tabaklarına kepçe kepçe bol mayonezli salata doldururken ve "Bunun tarifini istiyorum. İnanılmaz olmuş. Can boğazdan gelir valla" diye börekleri hapur hupur götürürken görülebilirler.

Sonra "Keki nasıl kabarttın?" faslı başlar. Ev sahibi tevazu ayağına yatıp, "Ay bilmem ki. Sevgiyle yaptım, ondan böyle şişti sanırım" gibi şeyler der. Masada oturan hemen hemen tüm hanımlar, "Ben şunu katıyorum, ben bunu ekiyorum" diyerek kek kabartma yarışmasına katılmışçasına, becerikli olduklarına dair birbirlerini ikna etmeye çalışırlar.

Herkes doyunca ev sahibi "Başka isteyen var mı? Daha dolu var" diye son servis turlarına başlar. Hepsi "Ay çok yedik, vallahi şiştik. Rejim gene gitti" diye reddederler ama aslında "Amma yedi haa. Aç mı geldi ne?" demesinler diye, canları çekse de, "Şundan az daha alabilir miyim?" diyemezler.

Masa başında keyif çayları içilmeye başlanması, herkesin yavaş yavaş derdini dökmeye başlayacağı, "Boyu posu devrilesi!" bölümünün gongunun vurulmuş olduğunun habercisidir.

İlk etapta tamamı, "Ay zavallım. Acıdım valla kız" denmesinden çekinerek, önce "Hâlimize bin şükür" şeklinde bir cümle kurup, akabinde hayatın kaç bucak olduğunu ucundan kıyısından anlatmaya başlar.

Bu, ne varsa dökme kısmının çıkış noktası genelde hep çocuklardır. "Çocuk yetiştirmek çok zor şekerim. Doğurmakla bitmiyor ki" cümleleriyle girişilen bu "Saçımı süpürge ettim" kısmı, ilerleyen saatlerde çorap söküğü kıvamına gelecek, tam gaz

bir şekilde şirret kaynanadan başlanıp, fesat görümceye kadar varacak ve nihayet Allah'ın cezası koca finaline kadar uzayıp gidecektir.

Kadınlar arasında nedense, henüz neyden güdülendikleri, Einstein'ın bile çözmeye çalışırken Frankeştayn olabileceği, henüz bilimsel olarak açıklanamamış gizli bir yarış söz konusu olduğundan, bu dertleşmeler bir süre sonra "Seninki de bir şey mi" ataklarıyla, "En feciiisi benimkisi" yarışmasına dönüştürülür.

*

"Bizim ufaklığın doğumu öyle zor, öyle zor oldu ki, ebe resmen çıldırdı. N'aptıysa ne ettiyse olmadı. Çocuk bir türlü ortalıkta yok. İnsan beş gün doğum sancısı çeker mi ya?!"

"O da bir şey mi şekerim. Benim ortancanın doğumu resmen açık kalp ameliyatına dönmüştü. Kırk dokuz dikişim var. Düşün!"

"Ay ne konuşuyorsunuz siz ayol. Benim bütün bağırsaklarımı ortaya döktüler. Sezaryene süper karşıyım. Resmen gittim gittim geldim."

"Kız Zürriyet, sen hadi gene bir tane doğurmuşsun. Ya ben n'apim. Benim altızları doğurayım derken anamdan emdiğim süt burnumdan geldi. Yani mayına bassam anca bu kadar parçalanırdım. Doktorun bile ödü patladı be. 'Hanım bir daha hamile kalırsan, gerisini ahirette doğurursun' dedi. Canımın acısından nasıl bağırmışsam, sesim tam kırk gün kart horoz gibi çıktı. Bütün lohusalığım rezil oldu."

Herkes susar. Sözün bittiği yere gelinmiş, yarışmanın şampiyonu belli olmuştur. Derhâl diğer etaplara geçilir.

*

"İşte böyle bin bir zahmetle dünyaya getir, sonra bir fiske vur, her kafadan bir ses" girizgâhıyla başlayan "En saçı başı yolunası kayınvalide" bölümü başlamıştır. "En terbiyesizi benim ki" etabındaki ilk yarışmacı, az önce girişi yapan hanımdan sözü kaptığı gibi, kaynanasının gelmişini geçmişini anlatmaya başlar.

"Aynen de öyle şekerim. Bizim beyin annesi, çocuğuma bağırdığımı bir görsün, 'Bana bağıramıyon dee mi? Acısını çocuktan çıkarıyon. Her bi'şeyin farkındayım ben' diye homurdanmaya başlar. Bizimki kaç kere bu yüzden benim ağğzzımı burrnumuu... Neyse..." der ve susar. E ortam müsaittir ama gene de o kadar değildir yani.

Diğeri hemen bayrağı alır.

"Demiycektim ama diycem işte. Geline eziyet olsun diye torunu resmen kullanıyorlar anacım. Maksat bağcıyı dövmek. Ne zaman bize gelse, benim herif bana Kadir İnanır gibi bakmaya başlar. Kaç gün suratımdaki beş parmak iziyle çarşıya pazara çıkamam. Dişlerimdeki dolgular hep bu kadın yüzünden düştü. Bir tokat, pat. Bir tokat, çat. E anasından yüz buluyor tabii, yüzü kopasıca!"

"Kız öyle deme. Heriflerin de kabahati yok. Bu kadın milleti var ya yani bana kızmayın ama bazen dayağı hak ediyor. Bu benim kayınvalidemi o pısırık

kaynatam arada bir çırpıştırsaydı, emin ol bu kadar car car ötemezdi. Yahu sen ne diyosun, gene seni öz be öz kocan dövmüş. Kocalar hem döver hem sever, hadi onu anlarım. Benim kaynanam kaç kere sırtlan gibi üstüme atladı. Koskoca kadın utanmadı, arkamdan kaç kez hani şu yerdeki tozu alan gırgırlar var ya onu fırlattı be, onuu. Sırtımda ikiye bölündü kız."

Ortamın en yaşlı olanı ya da ev sahibesinin annesi falan, bu muhabbetten gazı alıp, anılarını depreştirdiği gibi sahneye çıkar.

"Gızım o da bi şey mi? Benim gaynanam yemek tabaa az ıscak geliversin, saçımı eline doladıı gibi döndürmeye başlardı. Gafam fırıldak gibi dönerdi. Saçlarım tutam tutam elinde galırdı. Gız gızıım, gadın nezle olunca hüsüsü bana bulaşsın da hastalanıp gebereyim deyü gelir gider suratıma hapşurudu. Lohusayken, lohusa şerbetime müshil gatıvermiş. Yani Nuri Alço'nun aklına gelmez bu. Bi geresinde de aha bu gızıma hamileyken, garnıma haşlak çaydanluu devürmeye galktı. Güya eli titremiş. Kenara kaykılıvermesem şimdi ne bu vardı ortada ne ben. Çoktaan öte tarafa geçtüydük. Sağ olasıca hâlâ yaşıyor. Yaşasın bakalım, yaşasın!"

Herkes "Aaa!" der. Bu yarışta da şampiyon belli olmuş, inim inim inleme dalında "Altın Kızılcık Sopası Ödülü"nü, bu güngörmüş, fakat geçirememiş teyze kazanmıştır.

"Bu evlilik işi var ya anacım, çekilir çile değil" kanısına bir kez daha varıp içlerini çeken kabul günü hanımları, bu sefer de bu ortama girme gafletinde bulunmuş yeni gelinleri hedef alırlar.

"İşte böyle kızlar. Sizin başınızda daha kavak yelleri esiyor. Tabii, şimdi cicim ayları canım. El bebek, gül bebek. Nasılsın kız, memnun musun beyinden hıı?" diye gülüşerek yeni gelinleri renkten renge sokarlar.

Herkes zavallı gelinceğizi utandırmak için elinden geleni ardına, önüne, sağına, soluna koyar. Hatta yetmez, etrafa saçar.

Evde bulunan kız ve erkek çocuklarından, artı kırk beş yaş sınırı olan bu muhabbete kulak kabartmış olanları, bilmemeleri gereken her şeyin inciine cinciine kadar öğrenip, feci(!) şekilde bilinçlenirler.

O sırada ateş hattında kalmış zavallı gelinciği kızartma işlemi gerçekleşince, "Ay utanma kız. Hepimiz kadınız" diye derhâl tül, perde, dantel püskül, kıl, düğüm etabına geçilir.

Bol kalorili bu toplaşma gününde, bir de laga luga muhabbet kısmı vardır ki, bu kadar konu çeşidi televizyon dizilerinde, magazin programlarında dahi yoktur. Değiştirilen perdelerden, dantel örneklerine, elmalı kurabiye tarçınlı mı güzel olur, tarçınsız mıdan, mutfakta kullanılan saklama kaplarına, çıkmayan lekelerin nasıl çıkacağından, saç boyalarına, yüz pörsümesine iyi gelen kremlerden, ucuzluktan alınan pahalı kıyafetlere kadar, her mevzunun altından girilip üstünden çıkılır.

İçlerinde kitap okuyan, gazete dergi takip eden biri, bu muhabbetin muhabbetsizliğinden bunalarak, "Ya hanımlar, dış politika hakkında ne düşünüyorsunuz?" ya da "Sizce işte bilmem nereye termik santral kurulsun mu?" falan diye sorar.

Hemen bir tanesi, "Aman be Merveciğim. Kim n'aparsa yapsın sana ne! Canımızdan bezmişiz burada. Ben akşama ne pişirsem diye düşünüyorum. O termik santrali asıl bizim eve dikmişler, sen ne diyosun. Hem de en termiğinden" der. Aynı kafayı taşıyan bütün hanımlar da bunu espri zannedip "Ah hah hah hah! Ay sen çok yaşa emii!" diye kahkahayı basarlar. Böylece mevzu başlamadan yayından kaldırılır.

İçlerinden biri yanında getirdiği poşetten, patik, tülbent, iç çamaşırı ya da ne bileyim ısıya dayanıklı tabak çanakları çıkararak, odanın ortasına sergiyi açar. "Ya bizim mahallede çok yoksul bi kadınceyiz var. O satıyor da bunları. Onun hayrına getirdim. Alıverin birer tane" diye satışa başlar. Bu sunumu dinleyenlerden bazısı, "Diyosuun!!" der gibi çaktırmadan o kadına bakarlar. Alan alır, almayan da "Beyime sorayım" yahut "Çok taksidim var" falan der.

Sözüm ona, para biriktirip, kenara altın koyarak tasarruf etmek maksadıyla tertip edilmiş bu günlerde, pasta böreğe, alınan yeni kıyafetlere, hatta yeni mobilyalara harcanan parayla, tek başına Karun'un hazineleri bile biriktirilebilir, dış borç rahatlıkla ödenebilir.

Ve son olarak, pamuk eller ceplere bölümüne gelinmiştir. Herkes ev sahibesine, yanlarında getirdiği altınları uzatır.

"Güle güle ye şekerim" temennileri sunulduktan sonra, sıradaki "talihsizi" belirlemek üzere kura çekme törenine geçilir. Bu şekilde başrol oyuncusu belirlenir. Evet. Artık yeni bir "Kabul Günü Zaman

Katliamı" filmi daha böylece vizyona girmiştir. Ve finalde, ev sahibesi, savaş alanına dönmüş evine bakarak belki de, "Allahım sana şükürler olsun. Nihayet gidiyorlar" diye düşünerek, "Ay hadi yine bekleriz. Bunu saymıyorum oldu mu?" diye, içinden göbek atarak herkesi uğurlar. Bir dahaki kabul gününe kadar herkes boşça kalır.

RÜYA TAMİRCİSİ

Sevgili Rivayet Abla. Rüyamda bir rüya görüyorum ama bu rüyayı görmezden geliyorum. Çünkü rüya öyle korkunçmuş ki, öyle sinir bozucuymuş ki, tabirinden korktuğumdan, ya çıkarsa diye tırstığımdan "Görmüyorum, görmüyorum" diye kendi kendimi kandırıyorum.

Sonra yanımda birden Mehmet Ali Birand beliriyor. Rüyamı video hâlinde cep telefonuna indirmiş, bana zorla izlettirmeye çalışıyor. Kafamı çevirip gözlerimi sıkıyorum. Sesini de duymamak için parmaklarımla kulaklarımı tıkayıp, yüksek sesle "Laalalalaa lalaaa!" gibi sesler çıkartıyorum.

O sırada Nelson Mandela'yla Güdük Necmi el ele tutuşmuş şekilde karşıma dikiliyorlar. Ellerinde de ufak bir hortum var, bunu köpüklü bir suya daldırıp daldırıp baloncuklar çıkartıyorlar. Bütün o baloncuklar gelip kafamda pit pit patlıyor. Patladıkça etrafa rüyam saçılıyor.

Aman gözüm görmesin diye ayaklarım arkama vura vura koşup kaçıyorum. Başka bir şeylere bakayım diye hemen gidip televizyonu açıyorum. Anam o ne! Açar açmaz televizyonda rüyam çıkmıyor mu! Kumandaya basıyorum basıyorum kapanmıyor.

Gözlerimi nasıl sıkmışsam artık, kirpiklerim gözümün içine girmiş. Acısından uyandım. Hava kararmış akşam olmuş. Sizce bu göremediğim rüyamın manası nedir? Bir manası yok değil mi? N'olur evet deyin.

...

Rüyada, tabirinden korkup rüya görmemeye çalışılan bir rüya görmek, şimdi bu rüyayı tarif etmek için kurduğum bu cümleyi anlamaya çalışırken, acaba ne demek istedim diye kafamın patlamasına delalet edebilir.

Ben de ne diyeceğimi tam bilmiyorum.

Uykudan akşamüzeri uyanmanıza gelince, kış uykusuna yatmayı kesip, ayık kalarak bir işin ucundan tutup çalışırsanız, abuk sabuk şeyler görmeniz sona erecektir.

Görmekten kaçtığınız rüya üzerine ise, doğal olarak bir yorum yapamayacağım. Görün de gelin diyorum.

Son olarak da, artık o ısrarla kaçtığınız rüyada ne görecekseniz, kaçarken gördüğünüz saçma sapan rüyadan daha korkunç olamaz sanırım. Hayırlı rüyalar dilerim.

*

Merhaba Rivo. Nasılsın, iyi misin, falan filan. Gelelim rüyama. Şimdi rüyamda ışıkların yanıp yanıp söndüğü, böyle çistat çistak bir yerdeyim tamam mı... Böyle nasıl desem herkes göbek atıyor, herkes böyle dağıtıyor falan. Neyse detaya girmeye gerek yok, orasını geçelim.

Sonra biri "Aaar yuuu rediiiiiyyy!" diye bağırıyor. Bir bakıyorum bizim mahalledeki, şimdi nasıl biri olduğunu geçelim, epey hafif meşrep bir ablamız. Ben ona bakınca birden oynaya oynaya gelip yanağıma makas... Neyse, oraları da geçelim.

Birden kendimi Afrika'da, nerdeyse bir kamyon dolusu kadının oynadığı bir partinin ortasında ha bire oynarken buluyorum. O sırada kadınlardan bir tanesi gelip bana doğru böyle geri geri bayılıp para yapıştır derken... Neyse, orayı da geçelim.

Birden düğündeki bütün kadınlar el şaklatmaya başlıyor, ev ortamı aniden bir plaj oluyor. Bu sırada hepsi üzerine şey giymiş tamam mı, oraları da geçelim.

En bronzunu seçme yarışması varmış ve jüri üyesi sadece benmişim. İçlerinden bir tanesi koşarak yanıma gelip elindeki güneş yağını masanın üzerine güm diye koyuyor ve... Neyse bunu da geçelim.

İşte rüyam budur. Yorumunu size bırakıyorum.

...

Biz bu rüyayı geçelim sevgili kardeşim. Ha illa da bir şeye delalet edecekse, bu rüyanın tamamıyla

sizde kalmasına ve bizi hiç mi hiç ilgilendirmediğine delalet eder.

*

Sevgili Rivayetçiğim. Dün öğlen üzeri pat diye uyudum. Siz yabancı değilsiniz, ne yalan söyleyeyim, kafam biraz güzeldi. Dalmış gitmişim. Bizim baldızın düğünündeyim tamam mı, birden piste atlayıp, üstümdeki pantolonun cebinden bir sürü Japon yeni, Kuveyt dinarı, İspanyol pesetası çıkartıp, banknotları etrafa saçmaya başlıyorum.

Düğündeki herkes gırtlağına kadar paraya gömülüyor. Ben kahkahalarla gülüyorum. Bir yandan da kendime, "Ya bende zırnık yoktu, bu kadar parayı nereden buldum ki ben?!" diye sorarken, "Sahi ödünç aldıydım" diyorum.

O sırada biri ensemden tutup, "İşte enseledim seni. O pantolon benim. Çabuk geri ver yamuk herif" diyor. Meğer ben tutmuş, mahallenin köşesindeki dövizci Muhittin Bey'in pantolonunu giymişim. "N'apsam acaba, paraları da saçtık" diye düşünürken, düğünde birden halay başlıyor ve Muhittin Bey'in elinden bir hamleyle kurtulup, hemen halaya karışıyorum. Maksat halay ayağına tüyebileyim.

Anam, halay birdenbire birrr hızlanıyor, milletin ayaklarından dumanlar çıkıyor. Oynaya oynaya düğün salonunun dışına çıkıyoruz ve o hızla ta Edirne'ye kadar gidiyoruz. Sonra tam gaz "Tey tey teyyy!"diye bağıra bağıra ülke sınırını geçiyoruz. Etraftaki insanların renkleri, tipleri değişmeye başlıyor.

Ülkeleri aşa aşa halaya devam ediyoruz. Durmadan mendil sallayan halay başına bağırıp, "Yeteeer! Dursanızaaa!" diye sesleniyorum ama duymuyor bile. Kafasını sallaya sallaya ha bire oynayıp halayı çekiyor. Yanımızdan yarı çıplak Aborjinlerin geçtiğini görünce, çok uzağa gittik diye korkuyorum.

Kollarım omuzlarımdan çıkınca, "Bırakın beniii!" diye ağlamaya başlıyorum. Beni kimse duymuyor. Herkes "Canneyy canneeyy, işte meydaneey..." diye bağıra bağıra ilerlemeye devam ediyor. Halayla beraber sürüklenip gidiyorum. En son çekik gözlü birilerini yol kenarlarında dikilip baktığını görünce, "Tamam, Çin'e geldik" dedim. Bir çığlık attım ki, rüyam orada son buldu.

Uyandığımda yatakta kollarımı iki yana açmış hâlâ halay çekiyordum. Ne rüya ama değil mi? Yorumu ne bunun Rivayetciyim?

...

Önce müsaadenizle, rüya değil de bir gerçek yorumu yapayım. O "Rivayetciyim"deki "ciyim" ne kadar sinir bozucu ve sulu zırtlak biri olduğunuza, önüne gelene babanızın oğlu cıvıklığında hitap ettiğinize delalet eder. Şimdi, gelelim rüyanıza...

Bana kalsa bu rüyaya hiç gelinmemelidir, buruşturulup derhâl çöpe atılmalıdır ama madem anlatmışsınız ayıp olmasın diye şey edelim.

Anladığım kadarıyla siz kayınpederim gibi düğünlerde para yerine, kuru kuru mutluluklar dileyip tüyen birisiniz. Bu yüzden etrafa böyle döviz falan saçmaları, anca rüyanızda görüyorsunuz. O Muhittin Bey mi artık her kimse onun paracıklarını hayal etmeyi bırakıp, kendi dövizinizi kendiniz

kazanırsanız, rüyanızda el âlemin banknotlarını saçmayı kesersiniz.

O kadar uzun halay çekmeniz ise, sanırım eşiniz, "Uyuma artık geberesi, kalk çalış" diye sizi uyandırmak için çekeleştirip dururken husule gelen bir bilinçaltı senaryosudur.

Çekik gözlü insanlar görmeniz ise, paralarını iç ettiğiniz Muhittin Bey tarafından ta Çin'e kadar kovalanacağınıza delalet eder. Haydi, uğurlar olsun.

*

Kız, Rivayet, hadi gel bunu da tabir et de görelim. Sıkı dur. Dün gece saat sıfır sıfır iki sularında bir rüya gördüm. Asfaltın üzerinde öylece duruyorum. Ama bir tek araba geçmiyor. "Allah Allah, seçim falan mı var acaba? Nereye gitti ki bunca araç?" diye düşünürken, birden gökten dedem yağmaya başlıyor. Hepsinin elinde baston, "Ülen Yarpah Dökümü'nün son bölümü nası olcek? De hele bakem" diye bastonla böğrümü dürtüyor.

Birden bacaklarım havada kendi kendine bağdaş kuruyor. Ve lööop diye arka üstü asfaltın ortasına oturuveriyorum. O sırada karşıma, şu bağdaş kurmuş oturan Buda heykeli dikiliyor. Ben Buda'ya "Bu da nesi be?!" diyorum. Heykel birden bir kalem çıkarıp, kendine bıyık çiziyor ve kolbastı oynamaya başlıyor.

Sonra birden haydiri lilliri lilliri parçası çalıyor. Anam o ne! Bir bakıyorum üzerimde dansöz kıyafeti. Zilleri de takmışım, hade hade hadee diye nasıl kıvırıyorum anlatamam. Tam Buda'ya geri

geri bayılacakken, hayvan kadar bir tır bana öküz gibi birrr çarpıyor. Asfalta yapışıp kalıyorum. Sonra bütün arabalar vızır vızır üstümden geçiyor. Paspas oluyorum ve hanım gelip beni oradan alıyor, kapının önüne koyuyor ve ayaklarını üstüme silip eve giriyor.

Gözlerimi öyle şiddetli açmışım ki, sanırım dünya en hızlı göz açma rekorunu falan kırdım. Sizce bu Buda benim rüyama neden girdi? Bu da mı başıma gelecekti? Eee, ne diyorsunuz?

...

Şimdi önce gördüğünüz rüyanın saatini nasıl hatırlıyorsunuz, bu çok ilgincime geldi. Rüya görürken uyuyor muydunuz gerçekten bunu çok merak ettim. Anlattığınız rüyanın, kendini size gösterdiğinden pek emin değilim ama hadi görmüşsünüz gibi yapıp biraz yorumlamaya çalışayım.

Sanırım siz evde pineklerken arabanızı çekmişler ve öyle bir yere park etmişsiniz ki, gökten dedeniz yağsa onu oradan zor alırsınız.

Asfaltın ortasına bağdaş kurup oturmanız, kayınvalidenizin evinize gelip çörekleneceğine ve her gün Buda heykeli kadar taşları kafanıza atıp yaracağına ve sizin de "Bu da mı başıma gelecekti! Bu eve koca olacağıma, evden kaçar dans hocası olurum" deyip dansöz olacağınıza delalet eder.

Ve dolayısıyla bu vaziyette tekrar eve geri dönmek istediğinizde, karınızın size, "Anca paspas olarak dansöz efendi" diyeceğine ve sizi kapı dışarı edeceğine de ayrıca delalet eder.

Tüm bu delaletler de sizin, bir hanımefendiye "Kız, Rivayet" diye hitap edebilecek kadar cıvık biri olduğunuza ve az evvel bahsettiğim tabiri ne kadar hak ettiğinize delalet eder.

GENELDE KÜLTÜRLÜYÜMDÜR YARIŞMASI

"Evet, 'Genelde Kültürlüyümdür' adlı yarışmaya hepiniz hoş geldiniz. Yarışmamızın kurallarını artık yalayıp yuttuğunuz için tekrarlamama gerek yok herhâlde. Şimdi huzurlarınıza yarışmacımız Sayın Mecbure Yaşar'ı davet ediyoruz. Efendim hoş geldiniz."

"Neyi?? Hı?? Kim??"

"Hoş geldiniz diyorum, hoş geldiniz. Hani geldiniz ya ondan."

"Haaaa, hoş bulduk hoş bulduk. Siz de hoş geldiniz."

"Ben niye hoş geliyorum canım, ben zaten buradaydım. Sunucuyum ben. Daha önce hiç izlemediniz mi siz bu yarışmayı?"

"'Nankör Elektrik Süpürgesi' dizisini izlerken reklamların arasında bir kerecik bakmıştım. Ay çok heyecanlıyım da kusura bakmayın."

"Tamam, neyse. Biraz kendinizden bahsedin. Tanıyalım sizi Mecbure Hanım."

"Yağmurlu bir gündü... Kabak çekirdekleri daha yeni yeni açıyordu..."

"Yok, o kadar geriden demedim. Şöyle kısaca tanıtın işte."

"Tamam. Babamdan oldum. Annemden doğdum. Büyüdüm. Yetiştim. Evlendim. Çocuklarım oldu. Şimdi de buradayım."

"Ben derdimi anlatamıyorum sanırım. Tanıtın derken bu kadar genel bir şeyi kastetmemiştim. Ona kalırsa hepimiz öyle olduk. Kendinizi daha kişisel tanıtmanız mümkün mü acaba? Ha mümkün değilse program bitmeden yarışmaya geçeceğim de."

"Mümkün mümkün. Ben elli sekiz yaşındayım ama hiç göstermem. Yeterli mi?"

"Yeterli olmak zorunda. Yoksa sizinle iletişim kurmamıza bu programın süresi yetmeyecek."

"Çok teşekkür ederim."

"Niye teşekkür ettiniz siz şimdi?"

"İnanın hiç bilmiyorum. Çok heyecanlıyım. Bir de beyim 'Sıkışınca hemen teşekkür et. Hık gık yapıp rezil etme beni oralarda' dedi."

"Öyle mi? Peki, hadi bakalım. Fena çattık ama neyse."

"Anlamadım?!"

"Önemli değil siz anlamamanıza aynen devam edin. Ee, öğrenim durumunuz nedir?"

"Neyimiz?"

"Yani hangi okula gittiniz?"

"Birçok okula gittim. İlkokul, ortaokul, lise, hukuk, iktisat, mühendislik. Hepsine gitmişimdir."

"Nasıl yani? Hepsine mi gittiniz?"

"Evet. Beyim böyle kayıt kuyut işlerinden pek haz etmez. Çocukları yazdırırken bir sürü okula gittim, girdim, dolaştım, gördüm. Hepsi çok güzeldi."

"Hayır, Mecbure Hanım, ben hangi okullara girip çıktığınızı sormuyorum. Öğrenim durumunuzu soruyorum. Ayrıca bu kadar ters anlamayı nasıl başarıyorsunuz, bu da ayrı bir kabiliyet(!) demek ki. Tebrik ediyorum valla. Evet, son bir kez daha deniyorum. Öğrenim durumunuz nedir?"

"Öğrenim durumum güzeldir. Çok çabuk öğrenirim ve öğrenmeyi de çok severim."

"Yok, ben de inat ettim şimdi. Bu soruyu sorabilmem lazım. Hanımefendi bir de şöyle deneyeyim o zaman. Herhangi bir okula yazılıp, okuyup, mezun oldunuz mu acaba?"

"Ha onu diyorsunuz."

"Haaa onu diyorum. Nihayet omurilik soğanınıza ulaşabildik."

"Evet gittim. İlkokula gittim, okudum, bitirdim. Karne falan aldık. Hepsi pekiyiydi. Liseye kadar gittim ama yiyenim o zamanlar lisede okuyordu, ona öğle yemeği götürmeye gittimdi."

"Yiyenim derken, ne yiyordu kendisi? Yeğenim olmasın o?"

"Anlamadım?"

"Ay çok şaşırdım. Yiyen değil o, yeğen diye sizi rezil edip, biraz hıncımı almaya çalıştım ama olmadı.

Neyse, sonuçta çok uzakta da olsa bir yere varabildik. Peki, ne tür kitapları seversiniz? En sevdiğiniz kitapların isimleri nelerdir?"

"İsimlerini bilmiyorum ama bütün kitapları çok severim. Her gün düzenli olarak tozlarını alırım. Çok severim yani."

"Şimdi sırada hangi yazarları seversiniz, diye bir sorum vardı ama verdiğiniz bu cevapla sıradaki sorunun da başını yediniz."

"Olsun siz sorun. Çekinecek bir şey yok."

"Valla Mecbure Hanım, sizi tanıyalım derken, sayenizde ben tanınmaz hâle geldim. Peki, sordum kabul edin."

"Bütün yazarları çok severim. Hepsine her gün dua ederim. Ama geçen gün bir tanesini özellikle çok takdir ettim. Adına bakmadım ama kendisi bir yemek kitabı yazmış. İçindeki tariflerden bir kek yaptım. Anam valla sünger gibi kabardı. Adamın tarifi aynen tuttu. Bir de örgü kitabı aldıydım. Onu yazan yazarı da tebrik ederim. Kendisini çok beğeniyorum. Bir Zeki Müren kirpiği örneği yazmış tamam mı? Ben de o örnekten bir hırka ördüm. Eltimgilin aynısı oldu. Çok tebrik ederim, özellikle alkışladım."

"Diyosunuz. Peki. Umarım bu keskin anlayış kabiliyetiniz(!) yarışma sorularımızı sorarken de karşımıza çıkmaz."

"Kim karşımıza çıkmaz? Yok, ben tek geldim. Beyim evde."

"Oldu Mecbure Hanım oldu. Lütfen şimdi kıyıda köşede kalmış bütün algınızı bana verin. Hayırlısıyla şu soruları sorayım da, mikrofonu kafanıza indirmeden gidin şuradan."

"??!!... Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Hatta ve hatta hiçbir şey değil. Evet, soruyorum, ülkemizde en çok tüketilen yiyecek, aşağıdakilerden hangisidir? A: Et... B: Ebegümeci... C: Ananas... D: Pasta..."

"Cevap veriyorum, E: Hiç biri..."

"E mi?? Yalnız olmayan dikkatinizi çekerim ki, sıralamamızda böyle bir şık yok."

"İyi de sizin sorunuzun cevabı da saydığınız şıkların hiçbirinde yok. Biz bunların hiçbirini tüketmiyoruz ki. Aksine onlar bizi tüketti. Bu yüzden cevap veriyorum; E: Hiç biri."

"Hoppala! Yani illa bir antikalık yapacaksınız değil mi Mecbure Hanım. Ama neyse en azından az da olsa bir fikir üretebildiğinizi anlamış olduk. Verdiğiniz bu toplumsal mesaj hatırına bu soruyu sorulmadı sayıyoruz ve size olanca sabrımızla bir hak daha tanıyoruz. İkinci sorumuz geliyor. Sorunuz şöyle; Sezar'ın üvey babaannesinin kızlık soyadı neydi? A..."

"Cevap veriyorum, Tezekyus. Ayrıca üvey olan Sezar'ın babaannesi değil, ananesiydi. Sezar'ın dedesi bir gece karısı uyurken kendisine "Uyuyor musun?" diye soruyor. E kadıncağız da uyuduğu için hâliyle soruya cevap veremiyor. Dede de sinirlenip kadını uyku sersemi aslanlara atıveriyor. Daha sonra karısının kız kardeşini ikinci karı olarak alıyor. Ayrıca Sezar'ın sekiz üvey ananesi daha vardır. Dedesi diğer sekiz kız kardeşi de öyle derken, böyle derken almıştır."

"Destur! Pess! İnanın pes. Ben böyle bir şey görmedim, şaştım kaldım doğrusu. Daha şıkları bile

saymadan cevabı bildiniz Mecbure Hanım. Ayrıca bilmekle de kalmadınız, hem de tafsilatlı bildiniz. Sahi nereden bildiniz?"

"Kızımın tarih kitabında yazıyordu. Öğretmen, 'Bu konu çok önemli. Hayatınızın her aşamasında çok işinize yarayacak, sular seller gibi ezberleyin' diye ödev vermiş. Ben de onu çalıştırırken ezberleyivermişim. Ayrıca şunu da ekleyeyim. Sezar'ın ananesine vakti zamanında Aforoz Cevriye de derlermiş, yaa."

"Hadi be! Yani demeyin. Valla helal olsun size. Bu bilgileri edindiğimiz çok iyi oldu. Acil derecede lazımdı zaten! Peki, üçüncü sorumuza geçiyorum. Amerika'nın siyahî başkanının adı nedir? A: Esmeray... B: Obama... C: Şubama... D: Bubama..."

"Esmeray'ı biliyorum. Şarkıcı o. Ama olabilir mi bilmiyorum ki? Gerçi o Amerikalı değil. Yani ben öyle biliyorum. Tamam, onu geçelim. Obama'ya gelince, bu da bana biraz şaşırtmaca gibi geldi. Öyle isim mi olurmuş? Bubama da sanki hafif Trakyalı gibi. Onlar babama demez, bubama derler. Hımmm. O zamaaaaan sanıyorum Şubama olmalı, evet evet o olmalı. Cevap veriyorum C şıkkı Şubama."

"Demek Şubama. Tezekyus'u biliyorsunuz ama bu ismi bilemiyorsunuz ha? Yani şu soruyu yeni konuşmaya başlayan çocuğa sorsak valla da bilirdi, billâh da bilirdi."

"Tamam o zaman, çocuklarımı bağlayın. Joker hakkımı kullanmak istiyorum."

"Valla size Einstein'ı bağlasak faydası olmaz Mecbure Hanım. İnanılır gibi değilya. Hanımefendi siz hiç haberleri izlemiyor musunuz?"

"Haber saatinde işim gücüm oluyor. Tam akşam yemeğine denk geldiğinden sofrayı hazırlıyor oluyorum. Beyim, öyle hem televizyona bakıp hem iş yapılmasını hiç haz etmez. Kendisi çok girişimci biridir. Tepesi attı mı pata küte girişir."

"Yahu gazete de mi okumuyorsunuz? Dış dünyayla herhangi bir bağlantınız yok mu sizin? Aya falan çıkıldı, duydunuz bunu diy mi?"

"Aaa, ne zaman?"

"Demin. Ya sabır... Evet, ne diyorsunuz en son? Bitsin artık şu bitesice yarışma."

"Şıkları çıkartma jokerimi kullanayım o zaman."

"Sayın reji. Allahınızı severseniz çabuk çıkarın şu şıkları, yoksa ben çileden çıkıcam şimdi... Evet, iki şık kaldı; B: Obama... C: Şubama..."

"Şubama demek istiyorum. Fakat yok yok durun. İlk harfi "O" ya, belki de odur. Tamam, yüreğimin sesini dinleyeceğim. Obama, diyorum. Tutmayacak biliyorum ama, B şıkkı Obama."

Dinidid lildinidinn!

"Oh valla tuttu. Şansım varmış. Ay yüreğim nasıl çarpıntı etti."

"O çarpıntıdan biraz da kafanızda etse çok iyi olacak Mecbure Hanım."

"He?? Oldu teşekkür ederim."

"Peki edin. Sıradaki sorumuz her devirde güncelliğini koruyan bir soru... Asgari ücretle bir ay, şu yöntemlerden hangisiyle çıkarılabilir?" A: Bir ay boyunca uyuyarak... B: Islık öttürerek... C: Ağza su alıp gargara yaparak... D: Tasarruflu davranarak..."

"Bu soruya cevap vermek istemiyorum. Çünkü cevap şıklardan hiçbiri değil."

"Var ya sayenizde cart diye ölesim var ha. Tamam, alın çekinizi basın gidin o zaman. Son kararınız mı?"

"Önü sonu yok beyefendi. Tek bir kararım var, o da budur."

"Bana bakın, babanızın şıkkı yok burada tamam mı! Seç birini, al voltanı hade!"

"Tamam, o zaman yarışmadan çekiliyorum. Nasip n'apalım. Buraya kadarmış."

"Şu an bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama daha telefon jokeriniz ve seyirciye sorma hakkınız var."

"Bu soruyu değil telefonla, tüm ülkeye megafonla sorsam yine de cevabını alamam. Hoş bu soruyu hazırlayan da cevabını bilmiyordur ya. Allah bilir belki bilen birileri çıkar da öğreniriz diye sormuştur."

"Ha??!! Vay be!"

KÖŞELERİ DÖNDÜM NOKTA KOM

Malum olduğu üzere, camilerin avluları sadece ibadete gelenlerin buluştuğu mekânlar değildir. Eski Türk filmlerinde de olduğu gibi, ağzındaki koca emziğiyle sepet içine konmuş bebeklerin bırakıldığı yerler olmanın dışında, dilenci kardeşlerimizin iş yerleri ve büroları olarak da kullanılmaktadırlar.

Her sektörün olduğu gibi, bu sektörün de bir piyasası vardır. Bu yüzden el açmak suretiyle yardım isteyen arkadaşlar, neredeyse hep aynı simalardır. Gelip geçtikçe görürüz ve artık neredeyse, "A bak, bu bizim dilenci" diyesimiz gelir.

Ne eksik ne fazla, hep aynı sayıdadırlar. Dilenmeye niyetlenerek gelip yere çömen yeni biri olduğu takdirde, neredeyse hepsi birden "O mendili sana burada açtırmazlar kardeşim! Sadaka

bölünüyo yaa. De get, başka yerde çalış hayde!" diye adamın üstüne yürürler.

Akşama kadar oturdukları yerden bir milim kıpraşmazlar. Neredeyse kök salarlar. Hatta zaman zaman içimden, suratında bıçak yarası olan, tahta bacaklı, tek gözü bantlı, sanki *Sefiller* romanından fırlamış, "Buralar benden sorulur baba" diyen, kötü niyetten mamul bir herife, durdukları yerler için acaba kira ödüyorlar mı, diye geçmiştir.

Hiçbir şey satmadan dünyanın parasını kazandıran dünyadaki tek iştir dilencilik. Bir gram ter dökmeye, en ufak bir paça sıvamaya gerek yoktur. Bağdaş kurup oturarak, avuç içini yukarı bakacak şekilde tutmak yeterlidir. Vicdan muhasebesinin bir gıdım bile yapılmadığı bu iş için, bir muhasebeciye de ihtiyaç yoktur. Çünkü sigorta ödemek gibi bir mesele olmadığı gibi, sağlam ayak bir iş statüsüne de girmediği için vergiden de muaftır. Batmak mümkün değildir. Çünkü zaten batık bir iştir.

Gelir gider tablosu diye bir şeyi de bulunmaz. Çünkü sadece gelir vardır. Madden giden hiçbir şey yoktur. Ayrıca arz talep dengesi de söz konusu değildir. Sadece dilenci tarafından "Şu fakire bir sadaka" şeklinde bir talep mevcuttur.

Daha hiç kimsenin, yolda dilenen birinin tepesine dikilip "Kardeş al bak sana yirmi lira. Hadi şöyle en içteninden bir dua et bana" diye dua ettirdiği görülmemiştir.

Bir dilenci asla tek parça hâlinde, hasarsız bir bedenle düşünülemez. Vücudunun muhtelif yerlerinde yara bere, kırık ve çıkığın bulunması şarttır. Bu arızalara sahip olmayanların, bu hasarı almaları

hiç de zor değildir. Sabah yataktan kalkar kalmaz, kendilerine yaptıkları, görüldüğü vakit acımamanın neredeyse mümkün olmadığı, az önce üstünden tır geçmiş imajı verilmiş, mahvolmuş bitmiş, sürüm sürüm sürünen insan makyajı, Hollywood film stüdyolarında bile gerçekleştirilemez.

Dilenen kişilerin en büyük özelliklerinden biri ise, sabah kırılıp, akşam bitişen kol ve bacaklara sahip olmalarıdır. Leş gibi iğrenç sargı bezlerine dolanmış, sözüm ona yamuk yumuk bacaklarını, insanların geçtiği yol ortalarına sererek, milletin vicdanına çelme takarlar.

Suratlarına, "Çok ağrım var be abi, geberiyom" ifadesi vererek "Kardeş bana acımadıysan bari bacağıma acı" der gibi inleyerek, ekmek parası yerine limuzin parası toparlarlar.

Fakat gelin görün ki, gün bitip de hava karardığı zaman, sanki saatlerine bakıp, "Tamam iyileşmenin zamanı gelmiş" der gibi bir anda şifaya kavuşarak, hopadanak ayağa kalkarlar ve artık hangi delikten çıkmışlarsa oraya doğru, bastıkları yeri titretir bir sağlamlıkta, yürüye yürüye giderler.

Kaç tanesine mesaisi bitiminde denk geldim. Adam, bacağındaki bandajı neredeyse beline dolayıp şakır şakır oynayarak yürüdü gitti. Milletin akşam olunca yareleri sızlar, bunların ise kırık kolları bacakları bitişip, yaraları kapanır.

Neredeyse hepsinin elinde, tabii sözüm gerçek olanlarına asla değil, "Eskirse n'aparız? Millete kendimizi neyle acındırırız" diye edindikleri bir hastalık raporu vardır. Yağmurdan çamurdan korumak maksadıyla şeffaf bir jelâtin içine tepilmiş bu rapor, bir dilencinin demirbaşıdır.

E tabii ki başını kaşıyacak vakti olmadığından, neredeyse hastanede yaşayan, doğru düzgün sokağa falan çıkamayan bir doktora denk gelip de "Hadi oradan be yalancı. Sadece burnun akıyor" denme ihtimali düşük olduğundan, önüne gelene bu acındırıcı kâğıdı gösterirler.

Kısacası dilenmek için gerekli malzemeleri kuşanıp, akşamlara kadar "En iyi mahvolmuş insan" rolünde, kamyon yüküyle Oscar götürürler. Bu kadar kandırıkçılık karşısında, insanın aklından şöyle bir sahne geçme olasılığı hiç de düşük değildir.

*

"Hişlan Hüso, raporu aldın di mi? Unutma gene bak."

"Yav ne zaman unuttum be!"

"Ya dün benim protez kol ameliyatı raporumu almışsın, ama senin kafan sarılı be abi. 'Ver bakiym neyin varmış?' diye bir okuyan olsa, 'Kardeş senin kolun kafandan mı çıkıyo?' demezler mi adama?"

"Sus be şom ağızlı!"

"Bandajını da unutma ha. Dünkü gibi iyice dola kafana. Tek gözünü falan da kapat. Ha bi dakka, ayrıca kafan sarılıyken, sen bacağını tutup inliyosun. Yanlış yerin ağrıyor. Dikkat et bunlara."

"Kardeşim nesin sen ha, görüntü yönetmeni falan mı?"

"Tamam da Hüsocum inandırıcı olmak çok önemlidir bu işte."

"Kes! İşimi öğretme bana. Sen asıl o kol protezinin vidalarını sık. Geçen gün elini açarken lak diye yere düştü. Sağlam kolun çıktı ortaya anguzz."

Milletin kendilerine sanki "Dilen benden ne dilenirsen" dediğini sanan ve bunu artık meslek hâline getirmiş bu kişiler, etraftan gelip geçen insanların vicdanlarını sermaye edinerek, iyi niyetlerini alıp, karşılığında standart birtakım dualar verirler.

Mesela, genç ve yanında er kişi göremedikleri bir bayan görünce, "Allah sevdiğine bağışlasın ablam" derler. Çocuklu bir bayansa "Allah evlatlarına bağışlasın yenge", erkekse "Abi Allah kesenize bereket versin" diye, nabza göre şerbetli dualar ederler. Yani eğer halkla ilişkiler dalında çalışmış olsalar, kendilerini kimse geçemez.

Geçenlerde, yanlarından geçerken bu dua çeşitlerinden, bana uygun olduğunu düşündükleri birkaç tanesinden ben de nasibimi aldım. "Allah sevdiğine bağışlasın kardeş. Mutlu yıllar kardeş. Ehliyet sınavından bir defada geçesin. Memurlar seni sevsin."

İçimden "Vaay çeşit yapmışlar" diye geçirdim. Son iki duanın sebebini pek anlamadım ama, olsun gene de amin. Bir kenarda bulunsun. Neyse, bu, paketi yeni açılmış dualara karşılık ben de kendilerine, "Allah versin" gibi bir dua hediye ettikten sonra yoluma devam ettim.

Şimdi sakın, "Allah Bizden Beter Etsin Derneği" gibisinden bir dilenci derneği falan çıkıp beni kınamaya mınamaya kalkmasın ha.

Ben bu kışkışlamayı, dilenen arkadaşların birçoğunun www.koseleridondum.com gibi bir web

adresi olduğunu düşündüğümden yaptım. Gerçek ihtiyaç sahiplerinin bu kışkıştan zerre kadar nasibi yoktur.

Dilencilik aynı zamanda çocukları korkutmak için de kullanılır. Anneler, haylazlık yapan çocuklarını, tırsıp da uslansınlar diye "Hah şimdi dilenci gelsin, vericem seni alsın gitsin. Anne diye ağla, dilenci de seni 'Al sana anne, şrraakk!' diye ağladıkça tokatlasın" diye korkuturlar. Ya da çocuklarını sokağa oynasın diye saldıklarında, kafalarına estiği gibi alıp başlarını uzağa gitmesinler diye, "Sakın kapının önünden ayrılma. Yoksa dilenci gelir seni alır, torbasına atar, götürüp kolunu bacağını kırıp dilendirir yavrum. Bak o dilenciler de hep diğer dilencilerin küçükken kaçırdığı çocuklar yaa. Amman sakın!" diyerek çocuklarının ödlerini pörtletmeye çalışırlar.

Daha şimdiye kadar mesela, "Aman evladım bak uslu dur. Kapının önünden sakın ayrılma. Sonra doktorun teki gelir götürüverir. Seni okutur, yetiştirir. Valla büyüyünce sen de doktor olursun, gününü görürsün" denildiği görülmemiştir.

Ayrıca bu dilenci kardeşler, isterse bir damla yağmur yağmasın, ortalık çöl gibi kavruk olsun, nereden nereden ıslak bir yer bulmayı başararak, gidip gölün içine otururlar. Bu da, acınma oranlarını yüzde bin beş yüz arttırır. Bu löpçük gibi yaş oturuş, yaş sadaka alım rekoltesini bir anda yükseltir.

Dilenen arkadaşlardan kadın olanlarının genelde en büyük kozu, sıkı sıkı kavradıkları, hiç büyümeyen bir adet bebektir.

Bu bebek, o dilenen ablanın kucağında ilkokul çağına gelebilecek kadar uzun bir zaman geçirmesine

rağmen, ne hikmetse hâlâ kundaklı minicik bir bebek olarak kalır. Sanırım bu yavrucaklar, kucağa sığmadığı zaman, derhâl bir ufak boyuyla değiştirilip, Benjamin Button'umsu bir şekilde, ilk hâllerine dönüşürler.

Ayrıca bu bebekler hep uyurlar. Evde büyüyen normal bebekleri uyutmak için, aman gürültü olmasın da ağzını açmasın diye çıt çıkarmadan, bazen saatlerce sallamak, pışpışlamak gerekirken, bu dilenci kucağı bebekleri, yol üstünden geçen onca insan sesinin, araba kornalarının, motor gürültülerinin eşliğinde, sanki ninni dinliyormuşçasına mışıl mışıl uyurlar.

Bilemiyorum, belki de bu bebeklere uyusun da büyümesin diye bir şeyler yedirip içirip, uyutuyor olabilirler. Çünkü uyuyan bir bebekten daha masum, daha sevgi ve merhamet çekici hiçbir şey yoktur. E dilenci arkadaşlar da bunun farkındadırlar ve bebekle beraber milleti de uyandırmak istemezler!

Çabbukk iyi günler. Çabçabçabukk!

REKLÂMLARDAN SONRA GÖRÜŞÜRÜ

* Bir gün üvey kız kardeşlerim gene kalbimi kırdılar diye oturmuş ağlarken, hem ağlayayım hem okuyayım diye rastgele bir yerinden bu kitabı açtım. Aa! Ne göreyim. Kitapta benden de bahsediyordu, dikkatimi çekti, okumaya başladım. O an hayata bakışım değişti. Yazarına hak verip bütün bayraklarımı açtım. "Beğenmeyen küçük oğluna almasın kardeşim!" deyip, cam ayakkabıları tuzla buz edip hayatıma sahip çıktım. Şimdi bir temizlik şirketim var. Üvey kız kardeşlerim de yanımda çalışıyorlar. Ellerine sağlık Mine Sota. *

Sindrella

KURBAN BAYRAMINIZ BUTLU OLSUN

"Oooo hoş geldiniiiz, hoş geldiniiizz! Kurban bayramı öncesi sansasyonları da gelmişleeer, çistak çistak. Sevgili eşleri hayvan katliamı çığırtkanları da gelmişler. Muhterem valideleri polemikler de gelmişleeer. Buyrun buyrunn çistak... Diy mi abi? Kurban geldi ya, durum aynen bu. Gene başladılar hayvanları gırtlaklıyolar demeye. Sen ne diyosun bu işe?"

"Ya bırak kardeşim ya. Her ama her kurban bayramı öncesi başlar bu vicdan rendelemesi, kafa törpülemesi, bilmiyor musun? Kınarken coşarlar, anlatırken köpürürler. Yav, hayvan kısmısı senenin başka hiçbir döneminde bu kadar adam yerine konmaz ama kurbana bir on gün kala ne hikmetse hepsi badem gözlü olur. Hele hele bazısının neredeyse "Koyunlar ööölmezz, vatan bölünmeeez!" diye miting yapmadıkları kalır. 'İşte bayram

dediğiniz aslında buu!' görüntüleri ekranlara tıka basa doldurulur."

"Abi valla çok doğru diyosun. Sen bayramdan önce, bu hayvanın anasını, danasını, evladını kes, doğra, mideye indir, sonra bayramda tut katliam de."

"He ya. İşkembeden atıyolar işte. Yav hayvana 'kardeşim sen bayramda kurban edilmek ister misin?' diye bir sor bak hele ne diyecek."

"Ne diyecek abi?"

"'Yav arkadaşım valla daha kesilmeden başımızın etini yediniz be. Bizim âlemde küçükbaştan tut, büyükbaşa kadar herkes kurban olmaya gönüllü. Siz yaşlanıp eceliyle ölen bir tek inek gördünüz mü? Yeter ki bayramda kurban olalım. Yeter ki biraz da fakir fukaranın boğazından geçelim. Biz bayramda gidenlere, ne güzel canı varmış, mübarek günde gitti diyoruz. Bi susun artık yaa. İnek gibi yaşadık, bırakın da aslanlar gibi ölelim karrdeşiim!' diyolar."

"Hakikatten ya. Vay koçlarım benim."

"Duuur! Daha bitmedi. Madem bu kadar kıyamıyorsun, niye kurban derilerini kapışmak için sıraya giriyorsun, demezler mi adama hı?"

"Harbiden derler abi."

"Ayrıca hayvanlarda geçmişi hatırlamak ya da gelecekten endişe duymak gibi bir özellik de yoktur. Sen hiç durup durup 'Ah babamı yediler. Ben öksüzem, ben yetimem' diye ağlayan bir dana gördün mü?"

"Görmedim Davut Abi."

"Göremezsin. Yav ilkokulda bu hayvanlar için etinden, sütünden, yününden faydalanılan mahlûkat

diye bahsedilir ama birileri çıkar, kırmızı teli bir keser, bayram topuyla beraber bommm! diye katliam skandalı patlar. Haydeee, televizyonlar açar ağzını yumar gözünü. Otobanlara kaçan danaların peşine düşen eli bıçaklı adamları çekip çekip, sanki ortalıklarda seri katiller dolaşıyormuş gibi anlatırlar. Açılan çukurlara yaka paça yatırılan gözü bağlı koyunları mı ararsın, yollarda akan kan derelerini mi, ortalıkyere dürülüp bırakılmış, üstünde sinekler uçuşan hayvan derilerini mi... Ha bir de alnına kan sürülürken içini çeke çeke ağlayan çocuklara kadar, ühüüü ne ararsan var. E sen normal zamanda çocuğuna köfte ekmek yedirirken 'Oğlum bak bu yediğin var ya, ekmek arasına girmeden önce canlıydı. Sen ye diye boğazını kestiler' diyor musun? Demiyorsun. E bu gerçeği saklıyorsun da, bayramda niye izlettiriyorsun, demezler mi adama?"

"Aynen de öyle Davut Abi."

"Yani var ya aralara girilen reklamlar da olmasa, sözüm ona bu kıyım yüzünden dünya üzerinde bir tek dananın, koçun kalmadığını sanırsınız. Siz gidin de kırışık kremi yapacağım diye teee bilmem nerelerde kan revan içinde katledilen caaanım yunusları kurtarın ülen!"

"Essahtan da öyle Davut Abi. Bababa! Tüylerim nasıl çalı gibi oldu ba."

"Bu ne yaman çelişkidir ben anlamadım ki. Sanki 'Hayvanı seven kesip yemez kardeşim' dercesine möö'leyen, mee'leyen ne varsa bağırlarına basarlar. Ha bir de bunlar etsiz yemek de yemezler ha. Köfte ekmekleri, ızgara etleri hapır hupur mideye indirip, kolesterolü kolisiyle götürürler. Kurban geldiğinde evrime girip, birden nedense 'Koçum benimm. Ah başını yedinizz!' diye dizlerine vura

vura dövünmeye başlarlar. Ekranlara çıkıp parmak sallayarak 'Koyunları rahat bırakın tamam mı!' diye, merhametin dibine vururlar. Ee, acıma hissi başka bir şey tabii canım! Her ne kadar, bir koyun sürüsü fiyatına aldıkları arabalarla gezerlerken, sokak çocuklarının açlıktan baygınlaşmış gözleri önünden gaza basıp geçebilseler de, üzerlerinde canlı canlı yüzülmüş tilki milki, her ne ise işte, postu makbul o hayvancağızların kürkleriyle sabahlara kadar o bar senin, bu bar da senin eğlenseler de, ellerinde kollarında, kafadan otuz beş çocuk okutabilecek kadar pahalı mücevheratlarla dolaşsalar da, bir koyunu kesecek kadar merhametsiz olabilirler mi yahu! Bu ne gaddarlık, bu ne barbarlık, cıks cıks! O kadar da değil! Hayır, ben şimdi bu garip merhamet anlayışının mantığını arıyorum ama öyle bir kaybolmuş ki bulamıyorum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de nöbetçi fetvacılar mesaiye başlarlar."

"Haha hahaha! Abi sen bayağı bir dolmuşsun ya. Anlat anlat."

"Özellikle nerede hatun programı varsa, milletin orada sorusu gelir. Başköşeye bir hoca oturturlar, soru soracağım diye parmağını en yukarılara kaldıran, zıp zıp zıplayan bir tane sorucuyu seçip, hadi sor bakalım derler. O da ne sorsa beğenirsin?"

"Ne sorsa beğenmem abi."

"Bak bir keresinde bir tanesi şöyle sordu. Kalktı şöyle bir saçını attırdı, 'Hocam, benim size bir sorum olucek. Bak şimdi, bizim bir kart horozumuz var tamam mı, hayvan öldü ölücek. Artık öterken sadece gagasını açıyor, sesi mesi çıkmıyor. Katılıp kalıyor. O vaziyette yani düşünün. Ben, nereden bilmiyorum ama bir yerlerden, kanı kurban olsun

diye bir şey duyduydum. Acaba bayramda bu horozu kessek olur mu? Şimdi koyun alsak, canlı, genç hayvanı kıyamıyoruz. Hem kuzuları varsa onlar da yetim kalıyor. Ana yüreği tabii, ahh ahh! Kendisine de malum oluyor ve gözümüzün içine böle sanki 'Meee! Kesmee!' diye bağırıyor. İşte o an gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Hem kan fışkırırkene çocuumun da psikolocisi bozuluyoo. Sonra her gün köfte yiyemiyoo. Horoz gitsin mi ne dersiniz?'"

"Horoz ha? Haha haha! Çok güzel ya. Eee, hoca ne dedi abi?"

"O da böyle mutluluğun sırrını verecekmiş gibi önce bir kıpırdandı. Sonra 'Şimdi burada mühim olan niyettir. Horoz madem gidici, kesilmeden ölürse israf olur. İsraf da büyük günahtır. Kesin gitsin. Hem suyuna çorba da yaparsınız, beni de çağırırsınız. Misafir davet etmek de ayrıca sevap ötesi bir şeydir. Kişi direkt cennetliktir' dedi."

"Deme yaa. Allah acil şifalar versin. Yani hocanın neredeyse 'Hanım kurban bayramınız butlu olsun' demediği kalmış."

"'Protein alın. Etsiz olmazz!' diye tutturanlar, her ne hikmetse tam bayram arifesi uzman doktor ve diyetisyenlere 'Kırmızı et kalp ve damar hastalıklarına yol açar, sakın yemeyin. Sonra damarım tıkandı diye bize gelmeyin' şeklinde fikirlerini beyan ettirirler. Kınalı gözlü koyunlar ekranlara doğru meletilerek vicdanlar sızlatılır. 'Ah canım, bunları mı kesecekler yaaa, günah ayol' dedirtilir. Huhhh! Bak şimdi nasıl sinirim zıpladı. Yok yok ben biraz daha söyleneceğim. E kurbandan önce 'Bir kilo et girmiyor bu eve, boyun posun devrilsin herif!' diye çıkan kavgalarda hayvan severliğin neredeydi hanım

hanım? Bayramdan önce yediğin köfte ıspanaktan mıydı? Köftesini yaptığın hayvanı kesilmeden mi yedin? Yanlış bilmiyorsam hayvanlar tüketilmeden önce kesiliyor. Ben daha sofrada ayaklarından tabağa bağlanmış, kanatlarını çırpan bir tavuğun, efendime söyleyeyim masaya oturmuş, möleyip kuyruğunu sallayarak geviş getiren bir dananın, çatalla usulcacık yaklaşılarak yendiğini hiç görmedim. Gene soruyorum kardeşim, bayramdan önce yenen etler nasıl elde ediliyordu? Dananın bacağını kesip, yerine yenisinin çıkmasını mı bekliyordunuz, demezler mi adama?"

"Valla derler abi. Helalll!"

"'Ah şööle mangalda bir cız bız et olsa da yesek' derken, her gün binlerce koyunun, dananın mezbahalarda kesilmesini görmezden gel, sonra bir tek gün kesilen ve etleri, yıl boyunca et yüzü görmeyen fakir fukaraya dağıtılan hayvanların ölümüne katliam de. Yok öyle yağma yoook. Yutmuyoruz biz bunları. Hadi canım hadi. El âlem ne derse desin kurban bayramınız mübarek olsun."

"Yaşşaaa!"

BORCAM KUNDURALI SINDRELLA

Üvey annesi ve üvey kız kardeşleri tarafından çektiği eziyete çare olarak, aklına gelen en iyi fikir, ayakkabısının tekini orada burada bırakmak olan geri zekâlı bir kızın hikâyesidir bu. Evet, bildiniz. Kıt akıllı Sindrella'yı anlatacağım. Çocukken ilk okuduğumda da kendisine sinir olduğum, "külkedisi" kod adlı bu avanak kız, bu unvanı hak etmiş midir, etmemiş midir artık size bırakıyorum.

Bir varmış, iki varmış. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler deve kadar olmuş tellallık yapar iken, aynı zamanda da berberlik mesleğini icra edip, milleti sinekkaydı tıraşlayıp, bir yandan da beni annemin ikinci el beşiğinde tıngır mıngır sallar iken... Amaaan be öff! Her neyse işte, böyle şeyler olurken, artık ne ayaksa, ayak numarası koskoca

ülkede başka hiçbir kızda bulunmayan Sindrella adında bir kız varmış.

Bu kızın bir adet zengin mi zengin babası, çok iyi kalpli Adile Naşitimsi bir de annesi mevcutmuş. Biricik kızlarının elini sıcak sudan soğuk suya sokturmazlarmış. Yani o devirlerde çamaşır makinesi olaymış, düğmesine bile bastırtmıycak kadar çok severlermiş.

Bizim mutlu mesut Sindrella da boş zamanlarında, ki bütün işlerini anne babası yaptığı için yirmi dört saat kadar boş zamanı varmış, kırlara çıkar, akşama kadar o çiçek senin, bu çiçek benim toplar, arta kalan zamanlarında da bunları koklarmış.

Nerede bir balo varsa bizim kız, köşe minderi gibi gider başköşeye kurulurmuş. Bu sebepten el âlem, arkasından "Bak gene geldi bizim Minderalla" falan derlermiş.

Eee, her bolluğun bir darlığı vardır demişler. Böyledir bu işler. Nihayet bir sabah lale devri sona ermiş. Lalelerin yerine fosuruk otları açmaya başlamış.

Sindrella akşamdan götürdüğü bir leğen patates salatasını sindiremediği için, sabah kıvrım kıvrım kıvrandıran bir sancıyla uyanmış. Karnını tuta tuta "Annee bana nane limon pişirt. Karnım geberiyoo!" diye anasının yanına vardığında, bakmış yatakta anne manne yok.

Hemen ayakları arkasına vura vura babasına koşmuş. "Bubaa anam nirde?" diye sormuş. Babası "Kızım prenses yattın Trakyalı kalktın. Ne bubası?" diye sormuş. Gözleri mahmur Sindrella esneyerek "Ya ne bileyim babacığım. O şiveyi çok severim.

Bir deneyeyim diye dedim" deyince babası, "Gel evladım. Seni annene götüreyim. Gerisini orada saçmalarsın" diyerek tutmuş elinden, şahane köşklerinin dört buçukuncu katına çıkararak aşağıdaki mezarı göstermiş.

"Annen orada kızım. Sen bir hafta önce patates salatasına gömüldün, sonra da uyudun kaldın. O sırada annenin de vakti tamam oldu. 'Bey benim ölme saatim geldi. Bu kızın uyanacağı yok. Sen ayılınca söylersin. Nane de mutfak rafında. Çay kavanozunun arkasında. Hadi ben gidiyorum. Görüşürüz' dedi ve yere yuvarlandı öldü" demiş.

Duyduklarına inanamayan Sindrella, "Şaka mı bu baba? Şakaysa hiç komik değil de" diye konuşmuş. Babası da, "Hee şaka. Anan sırf seni kandırmak için canlı canlı gitti, mezara girdi, toprağın altında kıs kıs gülüyor. İstersen bir müddet aptallaşma ha Sindiciğim" demiş.

Sindrella şok olmuş. O an dudağında uçuk pırtlamış. Ama tabii asıl şoku masalın ortalık yerinde sap gibi kalınca anlayacak, asıl uçuğu da üvey kız kardeşleri, ağzına şraakk! diye bir tane koyunca çıkaracakmış.

Aradan sekiz, hadi taş çatlasın sekiz buçuk gün geçince, babasına bir hâller olmuş. Elini böyle yelpaze gibi yaparak, kulağına vurmaya başlayıp, "Sindrella kızım. Ben sana bir üvey anne istiyem" gibisinden niyeti bozmuş.

Ha, babası elbette vefasız bir adam değilmiş ama masalda da olsa erkek milleti işte n'aparsın.

Saf Sindrella da başına geleceklerden habersiz, "Babacığım babacığım, civar ülkelerde izdivaç

programı diye bir evlendirme programı varmış. Çok modaymış. Gel yarın gün doğmadan yola çıkıp, bana bir üvey anne alalım. Arabacıya haber salayım hemen atları hazırlasın" demiş. Babası, "Bırak şimdi arabacıyı marabacıyı. Ben buldum bile. Farfaragillerin dul karısı bana oldum olası yanık. Onu alayım gitsin" diye müjdeyi(!) vermiş.

Neyse düğün dernek kurulmuş. Babası dünya evinin kurdelesini bir kez daha kesmiş. Ve işkenceye start alan üvey anne de Sindrella'ya girişmiş. Onlar ermiş muradına ama Sindrella çıkamamış kerevetine. Yani yallah tavan arasına...

İlk günler "Aman da benim canım kızım. Kendi evladım olsan bu kadar sevmem" diyen üvey anne, çok kısa bir zaman sonra "Ayakaltında dolaşma kız. Git çamaşırları çitile. Bir işe yara!" demeye başlamamış mı sana. Sadece bu olsa, öp de başına koy. Üvey annenin yanında getirdiği, birbirinden fesat, çirkef ve terbiyesiz iki kızı da, dönüşümlü olarak Sindrella'nın canına okumaya başlamışlar.

Kızceyizin üstündeki yeni elbiseleri çıkarıp, bol yamalı, yırtık pırtık bir entari geçirivermişler. Bir de karşısına geçip "Kızım biz seni düşündük, nazar değmesin diye giydirdik bunu, hahahaha" diye de dalga geçmişler.

Sörvayvır hesabı, kızı değişik eziyet etaplarından geçirip, adam etme çalışmalarına başlamışlar. Sindrella, döşeme tahtalarını fırçalatmaktan tut, örümcek ağı almaya, saçaklı üvey kız kardeşlerinin saçlarına bigudi tatmaktan tut, ağzıyla kuş tutmaya kadar onlara yaranma çalışmalarında bulunmuş. Ama olmuyor olmuyormuş. Sapıtık üvey anne ve kızları acı çektirmeye bir türlü doymuyormuş.

Dayakla kötekle, hakaretle sindirile sindirile artık hafiften tozutmaya başlayan Sindrella'da, depresyon alametleri baş göstermiş. "Ah keşke televizyon diye bir şey olsa, her gece de dizi olsa, hiçbir bölümünü kaçırmadan izlesem. Maçlarda gol atılınca oraya buraya kurşun sıksam. Konserlerde saçımı başımı yolup, kendimi şarkıcının ayakları dibine kafa üstü kütt! diye atsam. Ah keşke kabiliyet yarışmalarına SMS göndersem..." gibi depresif belirtiler göstermeye başlamış.

En son "Keşke ısırdığım elmalardan yarım kurt çıksa, hahaha diye gülsem" deyince orada durmuş. Sonra kahkahalarla gülmeye başlayıp, ardından hıçkırıklara boğularak, kendini salya sümük bir vaziyette, mutfaktaki kapkara is içinde, ağzına kadar kül dolu şöminenin yanına fırlatmış. Tay gibi atlayınca şöminede ne kadar kül varsa floff diye havalanıp yüzünü gözünü simsiyah etmiş.

O esnada, DNA'ları radyoaktif denemeye maruz kalarak, Erol Taş'ımsı bir dönüşüme uğramış gibi dolanan iki üvey kız kardeş, Sindrella'nın yanına gelerek, "Akşama bize tavuk suyuna pilav pişirciksin. Bir çuval pirinçten yap. Ayıkla bakalım pirincin taşını" diye mönüyü bildirmişler. Sindrella da, "Ama ablalarım, kümeste tavuk kalmadı ki. Hepsini gagasıyla tüyüyle yediniz. Pilav sade olsa olmaz mı?" diye avanak avanak konuşmuş.

Kızlar da, "Tavuk kalmadıysa sen gene git mavuk bul. Her şeyi biz mi düşüncez ya. Hem şu surata bak, leş gibi kül içinde. Senin adın bundan sonra külkedisi olsun. Gerçi kedi kısmı sevimli ama hadi bu da sana kıyağımız olsun" diye en korkuncundan kahkahalar atıp, burunlarını havaya dikerek, eteklerini sürüye sürüye mutfaktan basıp gitmişler.

Salak Sindrella, "Ulan pösteki kafalılar. Bu ev benim be. Siz kimin evinde kime dayılanıyorsunuz? Hepiniz mekânımdan defolun, hadee!" demek yerine, burnunu çeke çeke "Ah keşkem keşkem keşkem. Ah keşkem ölsem keşkem" diye bir türkü tutturarak gözyaşlarını isli yanaklarından aşağı salıvermiş.

Hâliyle suratı kül içinde olduğundan, gözyaşıyla temas eden bu küller, çamur kıvamına gelip suratını hakikaten "ölsen keşkem" dedirtecek bir bedbahtlığa bürümüş.

Bu esnada babası mı nerdeymiş? Nerede olacak, köşedeki kahvede pişpirik oynayıp, artan zamanında da kıymetli ikinci karısına yağ çekmek için, ülkede henüz düzenlenmeyen Kılıbık Star Yarışması'na hazırlanıyormuş.

Aslında o da kızının artık bir şamar oğlanı olduğunun farkındaymış ama heyhat ki pısırıklıkta tavan yaptığı ve ayriyeten sesi de karısının ciyaklamalarının yanında sinek vızıltısı gibi kaldığı için kendini böyle avutuyormuş.

Neyse, el bebek gül bebek kedisiyken, cart diye külkediliğine terfi eden Sindrella, almış bir çuval G.D.O'lu pirinci, çömmüş şöminenin başına, başlamış pirincin taşını ayıklamaya. Tam o sırada dışarıdan bangır bangır bir ses:

"Duyduk duymadık demeyinn! Kasabanın şerifi Hakkın zahmetine kavuşmuştuuur. Cenazesi bugün ikindi ayinine müteakip, merkez kilisesinden kaldırılacaktıır!.. Aman, dur ya bu değildi. Anonsları karıştırdım. Hah buydu. Ey ahaliiiii! Duyduk duymadık demeyin. Ülkenin Prensi, bu akşam tertip ettiği baloyaaa, ülkedeki bütün genç kızları davet etmektediiiir. Hadi gene iyisiniiiz. Kamyon dolusu prens de geliyooor!"

Sindrella'nın kulakları dikilmiş. "Ne? Balo mu? Evet, öyle dedi. Peki, baloları sever miyim? Evet, severim. Peki, genç kız mıyım? Evet, genç kızım. O hâlde neden gitmiyorum?" demiş ve işte o an, acı gerçeği bütün acılığıyla fark etmiş. "Çünkü ben bir külkedisiyiiimm. Ğüaaaaaaaaaa!" Haydi, gene başlamış gözleri yaşa boğmaya.

Şöminenin başının, ağlamak için daha ideal olduğunu düşündüğünden hemen koşa koşa oraya gitmiş. Hem pirinçleri karıştırıyor, hem de "Baloo gelmiş neyimeee, anaam anaam garibeeem" diye türkü çığırırkene bunda kayış kopuvermiş. Üzüntüye daha fazla dayanamayan vidaları gevşemiş ve birden ayağa fırlayıp pirinçleri havaya saçarak "Beeeen Napolyonuuum!" diye bağırmış. Tam o esnada ekolu bir ses. "Hayır, şekerim sen Napolyon falan değilsin. Sen böyüne böyün bu ülkenin en gözel gızısın."

Anam o ne? Sindrella arkasını bir dönmüş ki, arkasındaki şeffaf kanatları pırpır eden, ışıklar içerisinde iki tane şey. "Annecim uzaylıı!" diye çığlığı basmış. O iki kişi de ona gülerek, "Uzaylı mı? Dediydiler de inanmadıydık. Kızım sen hakikaten safsın be. Biz periyiz peri. Seni bu hayattan çekip kurtarmaya geldik" demişler.

Zavallı Sindrella, çektiği acılardan iyi saatte olsunlara karıştığının farkında olmadan, "Aa ne güzel. Periler beni kurtarmaya geldii" diye şöminenin etrafında lülülülü diye Kızılderili dansı yapmaya başlamış.

Periler, "Bırak şimdi dans etmeyi. Enerjini baloya sakla. Otur şuraya bakim diye" ellerindeki çubukları sallayarak Sindrella'yı arka üstü yere paldır diye oturtuvermişler.

O hızla oturunca çömleği kırılan Sindrella, "Al işte hepten yamuldum. Ben bu vaziyette baloya anca dilenmek için giderim. Hem şu üstüme başıma bak, parça pincik. Kibritçi kıza acırken başıma geldi" deyince periler, "Sen bu işi bize bırak. Biz yıllarca Cemil İpekçi'nin yanında çalıştık. Seni bir içim su yapacağız. Ama sen gene de kimseye kendini içirtme tamam mı?" demişler.

Sindrella, "Nasıl olacak o? Baksanıza şakulüm kaymış" demiş. Periler, yanlarında getirdikleri poşetten iki tane bal kabağı çıkarmışlar. Sindrella gene hemen sazan gibi atlamış. "Aaa ne güzel. Valla tam fırınlık bunlar. Ben size şimdi bunları bir güzel cevizli yaparım. Akşama yemeee kalıyosunuz değil mi?" diye sorunca artık periler cinlenmiş, "Seni var ya bu aptallıkla burada bırakıp külkediliğinden emekli olana kadar terk etmek vardı ya hadi neyse. Masallık bizde kalsın" demişler ve "Dinle şimdi" diyerek Sindrella'yı gene oturtmuşlar.

O esnada evin kapısının tokmağı güm güm gümm! diye vurulmuş. Tabii evdeki üvey oldukları kadar kız da olan kardeşler kapıya hücum etmişler. Saraydan gelen görevliyi görünce, ağızları kulaklarına varmış. Görevli, "Beni Prens yolladı. Tek tek evleri dolaşıyorum. Bu evde kız var mı?" diye sormuş. Cadaloz kardeşler, "E ayıp ettin ama. Biz neyiz, kaz mı?" diye çemkirince, görevli, "Ha öyle mi? Kusura bakmayın ben sizi dul sandım. Tamam o zaman" demiş.

Zaten doğuştan atık olan tepeleri bir kez daha atarak, "Kızız tabii hayvan! Hem de tam senin bildiğin kızlardanız" diye bağırmışlar. Görevli, "O zaman bu akşam ikinizi de Prens'in sarayına bekliyoruz" diyerek onları baloya davet etmiş.

O sırada küllü suratıyla yaratık gibi kapının aralığından bakarak bu konuşmaları dinleyen külkedisini fark eden görevli, "Tu destur, o da kim? Kız mı o? Söyleyin eğer fare değilse o da gelsin" demiş. Üvey kız kardeşler hemen Sindrella'ya dönüp, hoşt kıştt yaparak, "Yok ya ne kızı. Oynadığı korku filmi hâsılat yapmayınca geldi bizim eve sığındı. Çaki o çaki" deyince görevli tırsmış ve masal mahallini derhâl terk etmiş.

Boynunu büküp, mutfaktaki şöminenin başına, "Be-ni-gö-tür-me-di-lerr... Ğöğaaaaa!" diyerek içini çeke çeke ağlayarak geri dönen Sindrella, bakmış kabaklar hâlâ orada. Yanında da bir not:

"Akşama geleceğiz, hazır ol. Kabakları tatlı yapmaya kalkma. Periler şeker hastasıdır. Ayrıca iki kişinin bildiği sır değildir."

Külkedisi, son cümleye pek bir anlam verememiş. Peridir n'apsa yeridir diye pirinçlerin içinde eşelenmeye devam etmiş.

Akşam gelmiş çatmış. Ne giyse yakışmayangillerden olan iki üvey kız kardeş, vay sen onu giyecen, vay ben bunu giyecem diye, "Seni koca popoluuu, Seni sıska bacaklıı" diye, masala alınmayacak küfürler edip birbirlerine girmişler. Neyse sonunda birer adet kıyafetin içine tıkılıp, suratlarına da avuç avuç fondöten sürerek sözüm ona makyaj yapıp, boyalı yumurta gibi olmuşlar.

Kapının önünde bekleyen faytona binerlerken, nihayet sahneye teşrif eden Sindrella'nın iskele babası, kül suratlı kızına, "Yavrucum sen gitmeyecek misin? Sen genç kız değil misin?" diye sormuş. Külkedisi de, "Aman be babacığım. Benim genç kızlığım mı kalmış. Hem havlu kenarı başladıydım. Bu

akşam onun örneğini çıkaracağım" deyip, aklınca üzülmemesi için babasına gözyaşını belli etmemiş.

Tabii ki kızının gözünden itfaiye hortumu gibi su fışkırdığını bile görse, "Oldu iyi günler" deyip, kulağının üstüne yatmaya hazır olan babası da "Oh ne güzel, aferin benim kızıma. Ne varsa havlu kenarında var. Hadi görüşürüz" diyerek atlamış arabaya ve kılıbıklığın acısından yakmış bir sigara. Külü uzayınca arabadan aşağı dökeyim derken, külün ağırlığına dayanamayıp dengesini kaybederek arabadan düşmüş ve ölmüş. Sevgili karısı da, "Aman iyi oldu. Zaten araba da ağırlık yapıyordu. Yavaş gidiyorduk. Yürü şöfeeer!" demiş.

O esnada mutfaktaki şöminenin başında sümüklerini koluna sile sile ağlayan külkedisi "Herkes gitti. Ben burada kaldım. Şimdi millet orada göbek atıyor, ben burada aptal gibi, salak gibi, avanak gibi ooof offf!" diye efkârın çeşidini yapıyormuş. "Keşke o patates salatasını yemeseydim de uyanık olup annemin ölmesini engelleseydim" diye gene kendi çapsızlığında çareler üretirken, "Biz geldiik" diye periler peydah olmuş. Korkudan sıçrayıp damağını çeken Sindrella'ya bakıp, dönüşüm için çubuklarını sallamaya başlamışlar. Bızzzt! Birden etrafta cirit atan sıçanlar, küheylan gibi atlara dönüşmüşler. Bızzttt! Bir tane de bahçedeki köpeğe. Hop o da boylu poslu bir arabacı olmuş. Ardından kabaklardan birine salladıkları çubukla, o da süslü püslü kocaman bir faytona dönüşüvermiş.

Sindrella illa bir sazanlık yapacak ya "Ya olmuşken limuzin olaydı" deyince periler "Buldun da bunama kız!" diye kendisini terslemişler. Gelmiş sıra kül suratlı kısçaaasa. "Şimdi de senin

façanı düzeltelim" diye ona da bir çubuk. Bızztt! Sindrella'nın üzerindeki o, çıkarıp atsan toz bezi bile olamayacak kadar parça pincik entari, böyle degajesi hafiften açık Yıldırım Mayrukumsu bir gece elbisesine dönüşmüş. Tabii ayaklarında da o meşhur, ısıdan, darbeden etkilenmeyen, ultra dayanıklı borcam ayakkabılar.

Kendisindeki bu değişime kalbi dayanmayan Sindrella bayılmamak için sıçan genetikli atlara tutunup dengede durmaya çalışmış. Sevinçten şakır şakır ağlayarak "Allah kabul etsin. Allah daha çok versin" diye dualar etmeye başlamış. Sonra "E öbür kabak neyin nesi peki?" diye sormuş. Periler de, "Eğer gece eve dönmen on ikiyi bir saniye geçerse o kabak da başına patlayacak kızım. Valla her şey eski hâlini alır. Koskoca prensin yanında sıçanların içinde kalırsın. Rezil olursun" demişler.

Haydeee! Bizim modifiye Sindrella atlamış son model at arabasına düşmüş balonun yoluna. Saraya geldiklerinde, köpoolu köpek arabacı, diğer kızların faytonlarının yanına çekmiş arabayı. Külsüz kedi, lömbedenek atlamış aşağı, girmiş sarayın balo salonuna. Flaşlar patlamış. Herkes dans etmeyi kesip dönerek Sindrella'ya gözü dikmiş. Hasetlikler fesatlıklar havada uçuşmuş. Bir de güzel olmuş ki hasbam. Görme gitsin.

Uzaktan kendisini kesen Prens, yavaş yavaş Sindrella'nın yanına doğru perendeler ata ata gelmeye başlamış. Sindrella da içinden, "Karanfil oylum oylum, geliyor selvi boylum. Oy oyoyy, acciip yakışıklımış behh" diye geçirerek kendisine elini uzatmış. Hiç konuşmadan başlamışlar döne döne vals etmeye.

Prens, "Kuzum siz kimlerdensiniz? Daha önce hiç görmedim. Onca kız tanıdım, münasebet kurdum, aldım bıraktım ama sizin gibisi ilk defa düşüyor" deyince, Sindrella "Efendim?? Anlamadım?!" demiş. Bunun üzerine toparlanan Prens, "Afedersiniz. Güzelliğinizden sapıttım. Ben ne dediğimi biliyor muyum?" diye devirdiği çamı düzeltmeye çalışmış. Bunu iltifat sanan salak Sindrella da üstüne teşekkür etmiş.

Bunlar artık ne kadar dans varsa edip, kolbastıya geçeceklerken, amanın o ne?! Saat on ikiye beş dakika elli dört saniye kalmış. Sindrella, Prensin kollarından sıyrıldığı gibi merdivenlere doğru koşmaya başlamış. Kaçarken bileği burkulup yere yayılınca, ayakkabının teki ayağından fırlamış. Arkasından "Nereye gidiyon alooo? Demin öyle demiyodun amaa. Ya benimsin ya toprağınn üleeeen!" diye kovalayan Prens, ayakkabının tekini yerden almış ve "Camdan bir ayakkabı ha?! Enteresan! Ne kadar da rahatsız edici. İnsanın ayağını keser bu be. Demek ki bu kız zora geliyor. Bunu alırsam arabaya bile koşarım" diye geçirmiş.

Hammaddesi bal kabağı, atları sıçan olan arabasına atladığı gibi, tam gaz eve varan Sindrella, kapının önüne gelir gelmez, aslına dönmüş. Sıçanlar kaçışmış. Nefes nefese kalan köpek havlamış. Bizimki de bal kabağını kucakladığı gibi, "Aman ben gene kapının önünde bırakmayayım. Alarmı yok bir şeysi yok, çalınır falan neme lazım" diye mutfağa taşımış.

Sonra durmuş düşünmüş. "Ee, n'oldu şimdi? Hayır, baloya gittim de n'oldu? O herif beni bu hâlimle hayatta tanıyamaz. Batsın bu dünyaa" diye

ağlaya ağlaya, kafasını pirinçlerin içine deve kuşu gibi sokmuş ve uyumuş.

Sabah olmuş, örümcekler pencerelere kurdukları ağlardan, esneye esneye yukarılara tırmanmışlar. Aynı kül, aynı duman. Aynı masal. Gene sefil hayata devam. Ama aslında işler öyle değilmiş. Çünkü Prens ayakkabının tekini kaptığı gibi, ev ev dolaşarak, içine girecek ayağın sahibini aramaya başlamış bile.

Saat öğleden sonrayı biraz geçe, üvey kız kardeşler çaylarını zıkkımlanırken kapı vurmuş. "Kim o?" "Ayakkabı." Önce pazarlamacı diye sallamamışlar. Sonra kapıdaki, "Açın ben prensim" deyince ikisi birden kapıya koşup açmışlar. Elinde camdan ayakkabıyı tutan Prens'e bakıp, "Ay hoş geldiniz Prens Bey. Buyurun kaynananız seviyormuş. Biz de çay içiyorduk" demişler. Prens "Çay istemem. Ben şu ayakkabıyı deneyip hemen eve dönücem. Bugün sarayın pencere doğramaları değişiyor da usta gelecek. Ayrıca daha dişlerimi fırçalamam lazım" demiş.

Üvey kız kardeşlerden tombul olanı, fil ayağı gibi ayağını Prens'e uzatmış. Ayakkabının içine sığdırmaya çalışırken ter su içinde kalan Prens, kızı iterek, "Yavaş be, çüşş! Ayakkabıyı çatlatacaksın koca ayak" diye onu terslemiş.

Bu sefer diğer kız ayağını uzatmış. Onunkiler de maşallah palet gibi olduğundan, ayakkabıya sadece parmaklarının ucunu sokabilmiş. Sinirden favorileri yana doğru dikilen Prens, "Kızım sizin ayaklar uysa da almam ben sizi. Sizin dün geceki yavruyla uzaktan değil dibinden bile alakanız yok. Çirkinleeer!" diye bağırmış.

Ağlaya ağlaya dövünen kızlara bakıp, "Başka kız varsa getirin. Yoksa suratınıza kezzap atarım" deyince, kızlar Sindrella'ya olan kinlerinden, her şeyi göze alıp, "Başka kız yoook, defol git buradan!" diye bağırmışlar. O sırada mutfak kapısını omuzlayıp deviren külkedisi, sokak kapısının oraya koşarak gelmiş ve tombul kızın taktığı çelmeye takılıp, Prens'in önüne kapaklanmış.

Kafasını kaldırıp, "Benim de ayağım var. Hem de iki tane. Lütfen ben de giyeyim" demiş. Prens, "Pek insana benzemiyorsun ama kızsan neden olmasın" diye ayakkabıyı Sindrella'nın ayağına takmış. Cuk oturan cam pabuç, gülümseyen Prens'in dişlerini tinn! diye parlatmış.

"Evveett. Buldum seni. O sensin. Elini yüzünü yıkadık mı, üstünü başını da düzelttik mi tamamdır bu iş" deyince, saf Sindrella, "Hem bal kabağım da vaaar" diye sevinçle gülmüş. Mevzuyu anlamayan Prens, "Ne kabağı kız?" diye sorunca, "Amaaan boş ver tatlım. Nasılsa masal bitti. Bu da bana kalsın. Erkek kısmına öyle her şeyini söylemiyciksin" diye aklınca kadın kısmına mesaj vermiş.

Masalın sonunda Prens ile ele ele tutuşup, üvey anasının evini terk eden Sindrella, yolun ortasında durup geriye bakmış ve "Her genç kızın rüyası, bir cam ayakkabısı" gibi sırf kafiye olsun diye salak bir cümle kurmuş. Ardından "Hadi bebeğim yeni ve zengin hayatımıza gidelim" diye Prens'in kolunu kavradığı gibi basıp gitmiş. Bu masal da burada bitmiiş.

Bekle bitmiş. Hiç de bitmemiş. Bu masalı okuyan her kız çocuğu, böyle bir masalı gerçek hayatlarında yaşamak için çeşit çeşit hayal kırıklıklarına uğramış.

Herkes böyle bir kurtuluş ümidiyle yaşamış durmuş. Nedir yani ne? Bu masaldan çıkarılacak ibret ne?

Ömrünüz itip kakılmakla geçse de, evinizde mutlaka bir çift cam ayakkabı bulundurun mu?

Hayatınızda her ne kadar aşağılayıcı muameleye maruz kalırsanız kalın, ne kadar yoksulluk çekerseniz çekin, en yakın baloya gidip, ayakkabınızın tekini orada burada bırakın. Bakın nasıl da herkes sizi el üstünde tutmaya başlıyor, nasıl da sınıf atlıyorsunuz. Bu mu?

Ayaklarınızı daima o kurtarıcı cam ayakkabının numarasında tutmaya çalışın. Büyümesine engel olun. Sonra uymazsa mallıkta kalır, sürüm sürüm sürünürsünüz. Yoksa bu mu?

Bu masaldan çıkarılacak en aklı başında mesaj sadece, kız kısmının gece saat on ikiden sonra sokakta işi yoktur olmalıdır. Onun dışında, hani derler ya, hayatımı yazsam roman olurdu diye. İşte hayatını yazsalar anca masal olan, masaldan hayatlı bu Sindrella Hanımın, çileden kurtulma yönteminin fazla tınlanmaması, çare listesinden derhâl çıkarılması, sırf dikkat çekmek için cam ayakkabı giyerek, ölene kadar nasırla dolaşılmaması öğütlenmelidir.

Masallar çocukken uyuyana, büyüyünce uyanana kadardır kardeşim...

DE HELE ŞUNUN TÜRKÇESİNİ

Dünya literatürüne geçmemiş, Türklerden başka hiç kimsenin konuşmadığı bir dil vardır. Adı "Türkçesi..."

Bu dilin kursu falan da yoktur. Biliyorsanız biliyorsunuzdur. Bilmiyorsanız "Nası nası?!" diye hiçbir şey anlamadan aval aval bakarsınız. Bu dil genlerle geçer ve genelde aynı ruh hâlinin paylaşıldığı yaşamlarla yayılır.

Maksadını gizleyen, aslında bir şeyler döndüğünü hissettiğiniz ama o katakulliyi bir türlü çözemediğiniz cümlelerde, otomatik olarak devreye bu dil girer ve leblebi hakkında verilen bir konferansı "Türkçesi Çorum kardeşim. Olay budur" şeklinde bir çırpıda anlatıp işin içinden çıkar.

Bürokratik cümlelerin, içine başka maksatlar gizlenmiş günlük ifadelerin, kül yutmayan uyanık

detektörü gibidir bu dil. "Laga luga yapma arkadaşım. De hele şunun Türkçesini" dendiği zaman, bu dil vasıtasıyla yapılan açıklamalarla, Da Vinci'nin şifreleri çözülür, mumyaların bandajı açılır ve az önce içeriği anlaşılamayan her şey, bir anda "Haa tamam. Öyle desene yaa" şeklinde açıklığa kavuşur. Cümle âlem konuya olanca çıplaklığıyla şıppadanak vakıf olur ve ortamdaki bütün jetonlar tırık tırık düşer...

*

"Beyefendi iyi günler. Bu sabah sayacın orada bulduğum faturada suyumuzun yarın kesileceği yazıyor. Ama bize iki aydır fatura falan gelmiyor ki. Nasıl ödeyecektik?"

"Faturanızın görevli tarafından teslim edilmesinden sular idaresi sorumlu değildir."

Türkçesi:

"Her ay evine para yollasak, öbür ayki ödemeyi bir gün geçirsek 'Eee, nerede kaldı? Niye ödemiyonuz?' diye anında damlayıp sorup soruşturmaya başlarsınız ama diy mi? Her ay gelen fatura, bu ay niye gelmesin kardeşim. Bize abone olduğunuzu unutmaya ne kadar da heveslisiniz. Tabii 'Oh, yırttık mı ne!' diye kulağının üstüne yatmak daha kolay geliyor. Valla evinde su damlasa, burada gözükür. Ve ben de anında basarım faturayı. Gerisi beni sallamaz. Yok efendim memur ulaştırır mı, yok efendim abonenin eline geçer mi, ben bunları mı düşüncem ya. Adamın elini tutup kapınıza kadar bırakayım bari. Hadi canım hadi. Şar şar akıtırken iyiydi. Sökül paraları."

“Nasıl değildir? Anlamadım ki.”

“Abonenin sayaç mahalline yapılan bildirim, şahsın kendine yapılmış sayılır.”

Türkçesi:

“Düğün davetiyesi mi bu kardeşim! Biz faturayı yollarız, gerisini siz düşünün. Hem gelen geçeni gözetlemeyi biliyorsunuz ya, memuru niye gözden kaçırıyorsunuz. Onu da dikizleyiverin bir zahmet n’olmuş! Ne bu, özel ulak mı? Komşu ülkelere padişah fermanı mı yolluyoruz.”

“Yani memurun insafına mı kaldık şimdi. Adam kapıya gelip eve çıkmaya üşenirse? Ya uçak yapıp oraya buraya atarsa? Ya da ne bileyim yele salarsa, rüzgâr da alıp götürürse ne olacak?”

“Sayaç mahalline bırakıldığı takdirde, gerisinden aboneler sorumludur.”

“Tamam o zaman. Ben de faturanın parasını size değil de, sular idaresi civarına bırakacağım. Yerinde bulamazsanız günah benden gider oldu mu?”

“Beyefendi sıradaki insanları lütfen kaile alın.”

Türkçesi:

“Ya bi defol git ya. Daha sırada bir sürü itirazcıyla uğraşacam. Al voltanı haddehh!”

“Cidden şimdi bu su yarın kesilecek mi?

“Evet. Ödemediğiniz takdirde suyunuz kesilecektir.”

Türkçesi:

"Hem de ibibikler ötmeden. Hem de musluğunuza bööööle düğüm atıp ümüğünü sıkacam. İşim yok bir de senin suyuna ağlıycaktım."

"Ama beyefendi sadece fatura değil ki, bir kamyon gecikme zammı da var bunun. Amma faiz bindirmişsiniz ya. Ben nasıl ödeyeceğim bu kadar parayı şimdi?"

"Hepsini mi ödüyorsunuz, tamamını mı?"

Türkçesi:

Çok da tınnn!

*

Hemen hemen her otobüste, şoförün tepesindeki dikiz aynasının üstünde, "İnişler arka kapıdandır" yazar. Bu uyarı niteliği taşıyan, ne denmek istendiği gayet açık ve de seçik yazıyı biz nedense öneri olarak algılayıp, "Yok teşekkür ederim. Ben ön kapıyı tercih edeceğim. O tarafa bayılıyorum. Ön kapıya âşığım" der, inmek için hep o tarafa hücum ederiz. Şoför de o yazıyı hatırlatarak bize "İnişler arka kapıdan lütfen" der.

Türkçesi:

"Hey körrrr! Gözüne girsin o koca tabela e mi! Öküz kadar yazmışız hâlâ mı görmüyosun. İnişler arka kapıdan aloooo!! N'apim yani kalkıp illa döveyim mi? Senin önün arkan yok mu haa? Eee, arka

kapıdan binerseniz hâliyle ön kapı arka kapı oluyor. Bıktım ulan sizden. Millet önden binerken üstüne çullanıyonuz. O onu iteliyo, bu bunu kakalıyo. Durakta beklerken saat geçiyo, yoldaki ördekleri başka şoförler kapıyo. Hayır, arka kapının nesini beğenmiyosunuz. Orası cehennem kapısı mı? Laf anlayın biraz lafff! Bak yeminle diyorum, hepinizin kafasını kapıya sıkıştırırım. Basarım gaza, otobüs durana kadar Barni Moloztaş gibi ayaklarınız yere vura vura koştururum haa."

*

"Peyniri ne kadar vereyim abla?"

"Yarım kalıp olsun."

"Az değil mi o abla? İki çatalda biter o ya."

"Ya fazla yenmiyor. Taze taze alırız. Ziyan olmasın."

Türkçesi:

"Kaç paran var diye sormuyor da yarım kalıbı beğenmiyor. Sanki bedava dağıtıyor düşük çene. Bunu zor alıyorum ben be. Daha zeytini var, domatizi var, yımırtası var. Biz bu peyniri bir hafta katık edecez bu ne konuşuyo ya. Bunu da faturanın parasının ucuynan almışım zaten. Bakalım bizim idraksiz kocaya nasıl anlatcaz bunu. Off, sanki babamın evinde rahat battı. Ağzım tutulaydı da o evet'i demeyeydim."

*

Şu kapalı mekânlarda uygulanan sigara içme yasağı sebebiyle, mekânların duvarına asılan "Bu mekânda sigara içmenin cezası 69 Türk lirasıdır" uyarısı, kanseri manseri pek iplemeyen tiryakiler için bile "Oğlum bir fırt için bir karton sigara parası ödemeye değmez" diye düşündürtüp, hakikaten caydırıcı olmuştur.

Ama o cümlenin de Türkçesi şudur:

"Madem, içme uff olursundan, kanser olup kan kusarsından anlamıyorsun, al o zaman sana para cezası. Hadi bakalım sıkıyorsa şimdi de iç. Paranı duman ederim valla."

Bir de daha yumuşatılmışı vardır: "Sigara içmediğiniz için teşekkür ederiz." Onun da Türkçesi:

"Hey sen duman kafa. Zıkkımın kökünü iç e mi! Acaba bir tane yaksam çakarlar mı diye, iki saattir etrafı kesiyorsun. Dumanı n'apacan dumanıı? İnsanın yüzünde gözü olur be! Zaten içmeyeceksiniz diye bir de teşekkür etmişiz. Utanmazlık yapma. Ayağını denk al. Sok o paketi cebine!"

*

Bankaya girmişsiniz. Elinizdeki çeki memura uzatmışsınız. Fakat memur sizinle göz teması kurup, üzerine vazife almamak için başını önündeki kâğıtlara sokmuş, bir türlü çıkarmıyor. Ve artık dayanamıyorsunuz.

"Hanfendi bakar mısınız? Benim çekim vardı."

Memure başını kaldırıp gözlerini kırpıştırıp, bastırılırmış bir 'git başımdan' bakışı atarak, dişlerinin arasından,"Birr ssaniye lütttfennn" diyor.

Türkçesi:

"Hadi yaa. Demek çekin var. Ben de gelsen de çekim var desen diye seni bekliyordum. İşi varmış adama bak. Sanki bizim yok. Daha öğle yemeği yemedim burada, tansiyonum düştü. Akşama kadar yok çekim var, yok kekim var. Herkes tepemde yaa!"

*

Daha yığınla Türkçesi olmadan, tam manasıyla anlaşılamayacak bir yığın laf duyarız. Acaba ne demek istedi diye soranlara işte Türkçesi...

"Et fiyatları bir türlü aşağı çekilemiyor sayın seyirciler. Çare olarak yeni alternatif çalışmaları yapılıyor."

Türkçesi:

"Ayyapmayın Allah aşkına. Zaten et yemiyordunuz ki ya. N'oldu şimdi, zamlanınca kıymete mi bindi? Parası olan zaten kaç lira olursa olsun alıp yemeğe devam edecek. Niye herkes et de et diye kalkınıyor ki? Hem boş durmuyoruz. Yeni alternatifler üretmeye de çalışıyoruz. Ayrıca illa inek eti mi olması lazım? Nimet ayırt etmek günahtır. Mis gibi anguz var, deve kuşu vaaar, efendime söyleyeyim bufalo vaaar, yabani

eşşek var, tavık vaar. Zaten şimdi Antartika'dan beyaz kutup ayısıyla, Madagaskar'dan vahşi kertenkele eti de getirtmeyi düşünüyoruz. Hayvanlar orada başıboş dolanıp duruyor. Bir işe yaradıkları yok. İnsan boğazına gitsin. Millet et yesin. Uğraşıyoruz. Sevaptır."

...

"Necdet bu akşam annemgiller yine yemeğe çağırdı. Sen seviyorsun diye, paça çorbası bile yapmış. Kaçta çıkalım?"

Türkçesi:

"Sıkıyosa bu sefer de tüy göreyim Necdet firarisi. Sen kadının suratına zebani gibi bak, o bütün evi kokutmayı göze alıp sana paça çorbaları kaynatsın. Değmezsin ya neyse. Akşama hele bir saniye gecik, bak ben de senin o uzun tırnaklı anneni şamar oğlanına döndürmezsem ne olayım."

*

"Şehribanın kocası ona son model araba almış. Ne güzel değil mi hayatım?"

Türkçesi:

"Evlenirken düğün arabamız bile babasının üç tekerlekli yarım kişilik pırpır kamyonetiydi. Adam bir bacağını sokardı, diğeri dışarıda kalırdı. Ha bir de süsledik diye utanmadan üstüne on santim kurdele takmıştınız. Hayvan kadar balon şişirip, silecekleri-ne bağlamıştınız. Önümüzü göremeyince az kalsın

tıra toslayıp, altında kalıyorduk. Bir de tepesine tek gözü kopuk, bir bacağı çıkık gelin bebeğini, don lastiğiyle bağlayıp oturtmuştunuz. Yani Allah'tan civarda el arabası yoktu. Yoksa gelin arabası diye içine oturtup, süre süre öyle götürürdünüz beni düğün salonuna. Hatta bir ara o çipil kardeşin, 'Yinge atla arkama gidek' diye pörsük tekerli bisikletini bile getirdi. El âlemin kocaları evin önünü araba galerisine çevirsin, biz de burada burnumuzu çekelim. Boyun posun devrilsin diycem ama boy pos da yok ki anacım. Allah seni nasıl biliyorsa öyle yapsın e mi Şakir! Cenaze araban bile olmasın da, öyle ölü ölü yürüyerek kendi başına git kabristanlığa. Nasıl, ne güzel değil mi şekerim?!"

GELİRİM OLUR MUSUN?

Eskinden, "En zehirli akrebi ben yerim", "Çamur havuzuna en iyi kafa üstü ben atlarım", "En iyi çemkiren kaynana benim", "Burun deliklerimi en kocaman ben şişiririm" gibi bir yığın yarışma vardı. Ekranlar her gün tepeleme bunlarla dolardı. Kadınlar yemeklerini ateşte unutup, bu yarışmalar yüzünden yakarlardı.

"Acaba daha ne kadar saçmalayabiliriz?" çalışmaları kapsamında sürdürülen, neyin yarıştırıldığını hâlâ bir türlü çözmediğim bu yarışmalardan bir tanesi de "Gelinim olur musun, olmazsan Allah'tan cezanı bulur musun?" formatında bir yarışmaydı. Daha doğrusu biz buna "Ne yapıp edip en iyi damadı ben kapacağım. Kaynanayı da çatır çatır çatlatacağım" turnuvası da diyebiliriz.

Kendisi tabiri tam caizse, evlilik müessesesini kutsal olmaktan çıkartıp, 'kurtsal' bir hâle ve bir nevi sermayeye dönüştüren bir dejenerasyon malzemesiydi.

Kim birinci gelirse, o gelinin daha bir 'gelin buyurun' olduğu bir hede hödöydü.

Sanki bir sürü kız, delikanlı ve de kaynana, damperli bir kamyonla bir evin içine paldırr! diye dökülerek, "Ne hâliniz varsa görün. Birbirinizi yiyin. En çok yiyene binlerce Euro vereceğiz. Haydi bakalım, kim daha çok saç baş yolacak" denmiş bir olaydı.

Evlilikten para kazanmaya çalışan insanların kıran kırana çarpıştığı bu yarışma, televizyonda cehennem çıksa "Ay şu alevlere bak. Zebaniler adamı nasıl ateşe atıyorlar gördünüz mü? Bak şunlar da o hep duyduğumuz cehennem çukurları olmalı. Bakalım önümüzdeki bölümde neler olacak?" diye oturup izleyecek kadar duyarsız, dejenere olmuş bir güruh hâline getirilmeye çalışılan halkımızı da enikonu televizyon başına topluyordu.

*

"Bana bak oğlum, eğer sen bu kızı seçtim diye tutturup bir evlenmeye kalk var yaa, aha şuraya yazıyorum, seni ilk "Biz boşanıyoruz" yarışmasına sokup da boşatmazsam bana da kemik kıran Neriman demesinler hah."

"Ya anne gözünü seveyim yavaş ol biraz. Şimdi duyacak yaa. Elini ayağını öpeyim oynama istikbalimle. Seviyorum ben o kızı ve onu seçtim. Sana n'oluyo? Geçinecek olan benim."

"Oğlum dikkat ettiysen bu kız Japon. Kafası bozuldu mu uçan tekme manyağı yapar seni. Daha da tepesi atarsa çeker kılıcını kuşbaşı doğrar. Ninja oğlum o ninjaa. Ben seni ninja kaplumbağası ol diye mi büyüttüm he?"

"Anne sen harbi harbi delirdin. Sırf Japon diye taktın Çingming'e. Senin beğendiğin kıza bak yaa. Fırça gibi saçları var. Bana bakarken gözlerini bir türlü suratıma isabet ettiremiyo. Samimiyim korkuyorum ya. Yaşarken öldürme beni annee!"

"A benim salak oğlum, o şaşı dediğin fırça saçlı kız sırf para. İsviçreli o İsviçreli. Kişi başına bir banka düşüyor onun memleketinde. Kafanı çalıştır biraz. Senin beğendiğin kızın nesi var ha, sırf diş. Ha bire gülüyor. Na şuraya yazıyorum, bir puan etmez o kız. Boş ver sen onu. Şu yarışmayı bir kazanalım, ver elini İsviçre. Orada en kralından estetik yaptırırız, gözlerini de ayarlatırız, hiç bi'şiycii kalmaz. Bak birinci gelip o parayı bir alalım, hah şuraya yazıyorum, o şaşı dediğin kız sana Cenifır Lopez gibi görünecek. Boş ver sen, öbür pişmiş kelleyi. Gülmeyle karın doymaz hayde!"

"Anne ben yamyam değilim tamam mı? Onunla karnımı doyurmaya falan kalkmadım. Evlenmekten bahsediyoruz burada. Söz konusu olan benim hayatım."

"Yazıklar olsun be! Sana hayatımı adadım nankör! Gide gide elin Ninjasına git diye mi paraladım kendimi o kadar? Eh ama sen duur. Hele seni bir evlendireyim, neydi o yarışma, hah ikinci bahar. Ona gidip, bir emekli bulup iki, üç, dört, beş, ne kadar bahar varsa yaşamazsam, bana da özgür kız Neriman demesinler."

"O yarışma çoktan bitti anne."

"Olsun gene başlar o. Başlamazsa ben başlatırım. Hele seni bir baş göz edeyim."

"Beni baş göz etmek mi?! Sakın o başımı yemek olmasın anne? Yahu senin seçtiğin kız puan kaynıyor olabilir ama ben elektrik alamadım bu kızdan diyorum yaa. Anlamıyor musun alooo?! Korkuyorum ben o kızdan, tırsıyoruum."

"Elektrik alamamışmış. Şimdi var ya biir tokatta elektriklerini bir keserim senin, zifir karanlıkta kalırsın he. Bırak o Çingming'i, burnunun ucunu bile göremezsin aptal şey. Bak hakkımı helal etmiycem sana bak."

"Etme anne. Çünkü sen beni o ürkünç şeyle evlendirirsen nasılsa seninle her gün papaz olucaz. Peşinen etme de bari hiç olmazsa daha çok günaha girmiym."

"Sen şimdi bu kısık gözlü için mi ananı böyle felç etmeye çalışıyorsun he oğlum? Tamam, öyle olsun, hadi bakalım. Eğer sen o pişmiş kelleyle biir evleen, ehh felç de olsam tekerlekli sandalyeyle düğününüzü basıp, 'Durun bu nikâh kıyılamaz. Çünkü siz kardeşsiniz!' demezsem bana da Aliye Rona Neriman demesinler."

"Anne bak Çingming duyacak bak. Bak bana cinnet geliyo yavaş yavaş bak."

"Fahri??"

"Ahh duydu işte. Yedim seni anne."

"Pişmiş kelle ben mi oluyorum Neriman Teyze? Koskoca kadınsınız ya, ayıp ayıp. Gözlerim kısık olabilir ama her şeyi görüyorum ben. Eh ama ben de buradan çıkayım 'Kaynanam olur musun?'

yarışmasına katılıp, sizi öyle ortada bırakmazsam ben de neyim. Sırayla bu işler sıraylaa."

"Şuna bak şuna. Sırf benimle çene yarıştırmak için sular seller gibi Türkçe öğrenmiş. Ah biliyorum işte biliyorum. Yeni doğmadım ki ben. Bak oğlum, bu kızla evleneceğine git 'Ben intihar ediyorum' yarışmasına katıl, canlı canlı öldür kendini."

"Bana bakın Neriman Teyze. Bizim Tokyo'da bir söz vardır. Honda dayhatsu, mitsubişi toyota. Yani anasına bak danasını al."

"Atma şimdi atma. O bir kere bizim sözümüz. Nereden sizin oluyormuş? Ayrıca oradaki dana benim oğlumsa, ben de bu durumda bal gibi inek oluyorum."

"Hayır efendim ne münasebet."

"Ne olacak başka, ceylan mı olacak? Sen hiç dana doğuran ceylan gördün mü?"

"Yane Neriman Teyze size az uysam var ya ortalık saç baş gidecek yane. Şimdi 'Ben kafayı yiyorum' yarışmasına dönmesin buralar!"

"N'olurmuş? Robotlarına mı dövdürürsün beni? Bak nasıl gerçek yüzü çıktı ortaya. İki cihan Japonya olsa olmaz bu iş. Tamam oğlum, İsviçreliyi istemiyorsan Malezyalı var."

"Anne saçmalama."

"Rus ister misin?"

"E yok artık!"

HADİ DEMİYM

"Valla şimdi çok şey demek isterdim ama hadi gene bende kalsın."

Bilmem anlatabildim mi? Tabii ki bu kadarcık şeyle anlatamadım. Zaten konumuz da bu. Uçana kaçana sabır ede ede bir hâller olmak. Lafları yiyip yiyip çıkaramamak. Taşları gediğe koyamamak. Şişmiş bir vaziyette dolaşıp sinir saaabısı olmak...

Hepimizin içerleri söylemek isteyip de söyleyemediklerimizle doludur. Dediklerimizden ziyade diyemediklerimizle geçen bu hayat, dişleri sıka sıka, yutkuna yutkuna daha da zorlaşır. Ne var ne yoksa bilinçaltına teptiğimiz her şey, bir zaman sonra, bize kanser, manser ve bilumum inleten oflatan ne kadar hastalık varsa o şekilde geri döner. Üstüne "Al bu da KDV'si" gibi, bir de bunlarla uğraşır dururuz.

Bu, iç âleme sıkıştırılmış cümleler zamanla "Hayatımı yazsam romanı bırak, ansiklopedi olurdu"

şeklinde, ömür sayfalarında yerini alır. Kimse gel ben seni okuyayım bile demez. Tek başımıza döne döne okuruz. Çünkü "Hadi bana içini dök. Günlerce anlat. Hepsini dinleyeceğim. Üstüne bir de teşekkür edeceğim" diyen birini bulmak, kirpiyi ağzımıza burnumuza batırtmadan öpmek kadar zordur. Ne dedim ki ben şimdi böyle? Ben de mi doluyum ne...

İnsanı şişirirler şişirirler, bir de ağzını düğümlerler. Sonra kenara çekilirler. Hele bir kenardan az hava kaçır, hele bir "Hey bana baksana sen bi..." de "Ay ne agresif şey!" diyerek adama keçileri kaçırtırlar. Sonra da sizden kötüsü olmaz.

Hazmedilemeyen sözler genelde, en sinirli, en "Ah biri şimdi bir laf atsa da, şöyle tekme tokat girişsem" dediğimiz anlarda duyulur. Eşref ve eşek saati ayrımını bilemeyen bazıları, özellikle tam da böyle zamanlarda "Gel benim ağzımı burnumu kır. Doymazsan bir de elimi yüzümü cırmıkla" diye adeta yalvarır. Ama susarız.

Ya susmamız gerektiğini düşündüğümüzden ya da "Acaba ben bu lafları beynimin hipotalamusunda mı analiz ettirsem yoksa pisotalamusunda mı? Ağzının payını verme bölgesi nereye düşüyordu ya?" diye arayıp bulamadığımızdandır. Gerçi içimizi boşaltmanın da riskli bir yanı vardır. Çünkü bu durumlar karşısında lafı hemen yapıştıranlara "çirkef", susanlara da "enayi" adı verilir. Bu insanoğlunu da anlamak zor be arkadaşım.

Gelin kardeşler. Hiç olmazsa şuracığa, şu sayfacığa içimizi dökelim. Şişimizi bir nebze olsun indirip, insanoğlunun ağzına geleni söyleyengiller kısmısına sabır süremizi uzatalım. De haydin eller

bele. Amaaaan! Açın barajın kapaklarını. Birikmiş ne varsa teee ötelere kadar attırın. Patlatın sivilceleri. Çaksın şimşekler, dönsün hortumlar. İçinizdeki tutulmuş cümleleri saf saf sıralayıp, hücum kıtasına dizin. Başlayın. Hücuuuum!

*

"Hanım yemekte gene makarna mı var?"

"Öküz müsün sen Şefik? Buldun da bunama tamam mı. Ananda enginar dolması var sanki."

"Hı?!.. Tamam... Oldu o zaman."

"Sensin öküz. Hem de böyle şu belgesellerdeki nerede akşam orada sabah dolaşan en koca kafalılardan. O her gün durmadan pişirdiğin makarnalar burnuna girsin senin e mi! Olsun diyorum çünkü eğer demezsem o bir metrelik uzun dilini kertenkele gibi yapıştırırsın yüzüme. Bir şey söylemiyorum diye içimi dışımı hamura boğdun hamur beyinli seni. Hep aynı şeyi yemekten çubuk makarna gibi kaldım yaa. Akkşşammlara kadar kapı kapı dolaş, sonra eve gel, fokurdat suyu, şişir makarnayı, yal gibi koy önüme. Beni her gün makarnala, ama annenler gelince yok patlıcan oturtmalar, yok zeytinyağlı kerevizler, yok sufleli mantarlı bir şeyler. Hepsi haram olsun diyorum. Bir de Allah topunuzu bildiği gibi yapsın diyorum. Bir de zıkkımın kökünün kökünü yiyin diyorum. Bir de yazıklar olsun diyorum. Bir de hayatımdan defolun gidin diyorum. Tüü!"

*

"Pazar günü annemin doğum günü. N'apıcaksın, yine tüyecek misin Hayrettin firarisi?! Kaç bakalım kaç tilki suratlı. Bu evin aynı zamanda bir kürkçü dükkânı olduğunu unutma yalnız."

"Estağfurullah hayatım. Deme öyle şeyler. Biliyorsun işler yoğun. Yine mesaiye kalacağım. Hem niye kaçayım ki?"

"Niye kaçayım? Şundan kaçayım. Çünkü senin o terminatör anan, bakışlarıyla radyasyon saçan sıçan gözlü anan, beni her yakaladığı yerde laflarıyla çiğneyip çiğneyip tükürüyor. Kaçacam. Senin o burun deliklerini şişire şişire 'Hayırsız damaaat!' diye höyküren anana gelceeeme, değil mesaiye kaçmak, Yedikule Zindanları'nda müebbet kilitli kalırım be! Bayramda acaba Afrika'ya kaçsam da, kendimi orada yamyamlara yedirtip hepinizden ebediyen kurtulsam mı diye bile düşünüyorum. Anasının doğum günüsü varmış. Onunla aynı dünyaya geleceğimi bileydim varya, anamda bir vitamin olarak yaşamaya seve seve razı olurdum. Ana senin, yemek senin. Kendin bas git hade! Seni sivri dilli Sabuha Hanımın, balyoz laflı paçoz kızı seni!"

*

"Şevkiyanıım! Bir bakar mısın şekerim. Halılar ön balkondan silkelenmiyor canım. Balkonda bir sürü çamaşır var. Üstleri bir parmak saç, püsür oldu da. Ayrıca çiçeklerim de böcürdü. Bu taraftan sallandırmayalım, oldu mu güzelim."

"He? Ama... Peki... Oldu."

"Senin dee, çamaşırlarının daa, balkonun daaa, taaaaaa... Sırff balkona çıkmayalım diye yirmi dört saat çamaşır asacak kadar hastasın sen hastaa. Geldiğin yerde balkon mu vardı görmedik insan! Yerin dibinde oturuyordunuz be. Köstebek gibi yazdan yaza çıkarıyordunuz burnunuzu. İki karış balkon görünce hanımefendi mi oldun? Ben bu halıları ağzıma mı silkelicem sinir hastası şey. Kendi mekânımı kullandırtmıyor bana ya. Eh sen bir daha öyle güzelim müzelim ayağına bana bir çemkir, senin o ciyak kırmızı rujlu ağzını zımba teliyle zımbalamıyor muyum ben bak görrr. Sinmiş oraya, gece gündüz resmen nöbet tutuyor. Sanki gizli bir yemin etmiş, balkonu koruyor orada. Seni tapınak şövalyesi bozuntusu seni. Bütün çamaşırlarının içine tüküreyim senin."

*

"Hey hey hey! Ne atlıyorsun içeri ha, tay mısın sen? Dingo'nun ahırına bile kapıyı çalıp girilir tamam mı! Misafirlerim var görmüyor musun. Biraz medeni olun medeni. Bak kapıya şöyle tıktıklıyorsun, gel dersem giriyorsun, tamam? Bunu da bari ben öğreteyim sana."

"Ama müdürüm, misafiriniz var diye yavaş tıklattım kapıyı. Ondan yani. Yoksa şeyden değil."

"Neyden değil ya neyden değil. Saf saf bakma. Çıkdışarı şimdi. Ben çağırmadan da gelme bir daha."

"Peki efendim."

"Ulan ben senin var ya saf saf bakma diyen ağzına çakarım bu kapıyı. Sonra bir tekme de kırıp girerim içeri. Bademciklerinde zıplarım. Bağırırken sallanan o küçük dilini düğümlerim senin. Dişlerini bir dökerim, misafirlerinin yanında emekleye emekleye yerden toplatırım. Evinde karısından dayak yiyen adam, burada başımıza Eyfel Kulesi gibi dikiliyor. Kimsin sen be papucumun müdürü! Aklınca yanındaki kadınlara hava basacak. Baloooon! Sen bir daha benden çay istersin. Eğer içine saçımdaki bütün kepekleri silkeleyip getirmezsem adam değilim. Bit beyinli seni!"

*

"Şöfer bey, ben paramın üstünü hâlâ alamadım. Bir dahaki durakta inicem de. Bozulduysa alabilir miyim?"

"Bozulsaydı verirdik di mi. Senin pis paranın üstüne yatacak hâlimiz yok burada. Geç otur yerine. Yolu kapıyosun. Bak elim ağırdır, başımı belaya sokma benim."

"Aa! Peki."

"Bana baksana sen direksiyon kafa. Orada ne kadar bozuk para varsa var ya eritip ağzından aşaaa dökerim senin. Sanki sadaka istedik herife bak. Ulan bir suratıma asit atmadığı kaldı be. Eh ben de seni Şoförler Odası'na şikâyet etmezsem, bana da Hayatta Unutmayan Cavidan demesinler. Yaşadığım müddetçe sana bu yollarda el arabası bile sürdürtmücem göreceksin. Sen hele o para üstünü inene kadar bana

bir vermee, seni bu minibüsün sileceklerine bağlayıp, bir o yana bir bu yana kıyamete kadar sallamazsam neyim. Seni mistır Spak kulaklı seni!"

*

"Hanfendi bu evrakı size mi vereceğim?"

"Buyur işte. Çay tabağındaki kesmeşeker gene erimiş. Hep ıslak getiriyor şunu ya. Şukufe, eğer görürse şu titrek çaycıya söyle ayağını denk alsın. Başlıycam bunun elinin çelpeleşmesine ama ha. Dengesiz şey. Sanki çayda çıra oynaya oynaya getiriyo."

"Hanfendi... Hanfendi bu evrakı size mi vereceğim?

"Geçen de aynısını yaptı. Dalga mı geçiyor bu adam benimle."

"Bayan bu evrakı size mi vereceğim?"

"Simit isteriz, susamları kazınmış getirir. Resmen kemiriyor pis herif. Olmaz bu kadar yane."

"Hanfendi bu evrakı diyorum size mi vericem?"

"Ya sen ne diyosun iki saattir beyefendi ya. Tikilmiş başıma evrak da evrak. Git bana verme. Kime verirsen ver ya. Ay valla manyakların içinde kaldım. Şukufe ben kalkıyorum şekerim. Tuvaaalete gidip yüzümü yıkıycam öff. Kardeşim çekil sen de bi şurdan."

"Oldu."

"Sen şimdi bana diyorsun ki, gel güzel kardeşim. Şu benim kafamı yakala, aşağı doğru bir bük. Sonra

çeviir çeviir çeviir, dumanlar çıkana kadar çevir. Ardından, tam o tepemdeki kıskaçlı tokayı çek kopar. Ağzıma tak sıkıştır, öyle bırak. Bu evrakı sana vermicem de dedeme mi verecem cırtlak şey! Sanki burada erimiş kesmeşekerlere kızmak için maaş alıyo be. Valla şimdi çita gibi bir koşarım peşinden, sırtına bir atlarım. Emekli olana kadar kambur gibi sırtında dolaştırırsın beni. "O evrakı bana ver. En sevdiğim evrak o" diye yalvartırım seni. O tuvalete girersin de çıkamazsın inşallah. Seni oraya bekçi yapsınlar da, akşama kadar sifon çekip kolonya dök e miii! Sesi kısılasıca mendebur!"

*

"Ay şekerim bu insanlarda hiç insaf, merhamet kalmamış. En son astragan bir kürk aldım. Adam bana astragan yerine tutmuş ayı postu kakalamış. Giyince bir de ne göreyim. Kocaman iki tane pençesi var. Götürdüm geri verdim. Sen tam dönerken limuzinimin tekeri patlamadı mı. Neyse ki tam da benim mücevhercinin önünde patlamış. Şöfer değiştirirken içerden üç beş pırlanta yüzük aldım. Aynısı Seda Sayan'da da varmış. Neyse oradan çıktık. Bizim beyin holdingine uğradık. Oradan ıstakoz yemeğe giderken, senin beyi gördük. Yol kenarında limon satıyordu. Ay canım ya, hâlâ iş bulamadı diyy mi o? Bizim ki 'Söyle de yarın holdinge gelsin. Getir götürcü lazımdı. O da ekmek yesin. Limonla mimonla olmaz bu işler' dedi. Eve gidince söyle de gelsin emi şekerim? Sevaptır."

"Hı hı. Olur."

"Hoşşştt!"

Şimdi biraz rahatlamış olarak, elimizi göğsümüze bastırıp, yukarıdan aşağıya doğru sürüyoruz ve hep beraber var gücümüzle bağırıyoruz. "Ohhhhhh! Canıma değsin."

ŞOM AĞIZLI MAYALAR

Amasya, elmasıyla; Rize, çayıyla; Afyon, kaymağıyla; Amazon, ormanlarıyla; Uğur Dündar, hiç değişmeyen saç modeliyle; Mayalar kehanetleriyle ünlüdür.

Bu arkadaşlara ait genelde hemen hemen hiç birimiz şöyle dişe dokunur tarihi bir şeyler bilmeyiz ama kehanet dedin miydi, ilk akla gelen kavimdirler.

Bir bilmecem var çocuklar.

Haydi, sor sor sor.

Atsalar da tutsalar da yenir.

Acaba nedir nedir nedir?

Kıyamet kopacak denince akla...

Tamam. Şimdi buldum.

Hemen onun adı gelir.

Maya Maya Maya...!

Özellikle 2012'ye kafayı takıp öyle şeyler söylemişler ki hadi oradan canım diyenlerin bile "Ya bir de olursa Hayri. Nerelere kaçarız. Gelirken iki ekmek fazla al tamam mı?" gibisinden gizli bir evhamı olmuştur.

Şimdi diyelim şu zamanda biri çıktı ve "2060 yılında kafa kadar taşlar yağacak" ya da ne bileyim "Kurbağalar takım elbise giyip işe gidecek" falan dese, demekle de kalmayıp tüm bunları da bir kâğıda yazarak, "Bunları gelecekteki insanoğluna bırakıyorum" dese ne olur?

Ne olacak kardeşim, kendisine oracıkta çatlak gözüyle bakılıp, gevşeyen vidalarının sıkılması için en yakın sağlık kuruluşuna havale edilir.

Sonra da tüm bu kehanetleri yazdığı kâğıt "İyileştikten sonra, vay ben ne kadar hastayımışım, neler saçmalamışım. Oh çok şükür. Şimdi daha iyiyim" desin diye avucuna sıkıştırılır.

Ayrıca "Şöyle patlayacak, böyle çatlayacak" diye salladığı şeyleri de, değil gelecek nesillere aktarmak, mahallenin dışına bile zor çıkarır.

Hadi bilemedin en fazla ana haber bültenlerinin reyting alma bölümlerinde, hafiften tozutuk kişi olarak göstertilir ve taş çatlasın bir hafta sonra unutulur gider.

Ama Mayalar harbiden atmış be abi... Hem de öyle bir atmışlar ki, yüzlerce yıl öteden taaaa buralara kadar gelip düşmüş.

Acaba o zaman bu işkembeden atışları yadırgayan, deli misiniz siz kardeşim diyen hiç mi olmamış bunlara. Sanki hepsi oturmuş, açmış televizyonu geleceği izlemiş, böyle bölüm bölüm takip etmiş gibi.

Tamam, perşembenin gelişi çarşambadan bellidir, demişlerdir ama o kadar yüzyıl önceden de belli olurmuş mu canım? Ayrıca bir tanesi de ağzını hayra açmamış mı? Hepsi mi çarpılmış bunların anlamadım ki ben. Demek ki toplu hâlde bir uğrama söz konusuymuş.

*

"Iğğnn, ığğğn, geliyooor! Anne, çok çook ileride Leydi Diana adında sarışın akça pakça bir kadın araba kazasında vefat edecek. İki gözüm önüme aksın şimdi gördüm. Eğer bu olmazsa suratıma tükür."

"Sen yine ekmek kırıntısına bastın diy mi oğlum."

"Hı hı."

"Ben de gece yarısı sofra bezini yol üzerine silkelemiştim. Aha geliyorlar! Iğğnnn, vıvıvıvığğ! Huhh! O Diana'nın kocasının adı da Prens Charles. Görüyorum. Ay ayayy! Ay'da hoplaya hoplaya dolaşan birilerini de görüyorum. Vallahi uzaya da gidiyorlar."

"Aaaa! Ben zaten gelecekteki uzay çalışmalarını çok merak ediyordum anneee. Dur ben şu ağacın altına hacetimi gidereyim. Bakalım sonrasında ne olmuş. Şıkırşkırkışrır! Hı... hı... Öheytt! Annee, sonra

da Mars gezegeninde su arayacaklaaar. Bir de atom bombası diye bir şey patladı. Ahan da mantar bulutu gözlerimin önünde.

Demek ki bunlar bu tip sallamalara alışkın bir kavimmiş. Atış olayı o kadar sıradanmış ki kimsecikler yadırgamıyormuş. Belki o zamanın okullarında ders olarak bile okutuluyordu kim bilir. Maya değiliz ki atıp da tutturalım.

*

"Evet çocuklar. Çıkarın tabletleri yazılı yapıcam. Yalnız önce dünkü kehanet dersimizde, 'önümüzdeki bin yıl içinde neler olacak' konulu bir ödev vermiştim. Tabletlerinize kazıdınız mı?

"Eveeet!"

"Öyleyse okuyun bakalım."

"Galilei adında bir adam, 'Dünya yuvarlaktır' dedi diye idam edilecek örtmenim."

"Aaa! Dünya yuvarlakmış mı? Aferin bak bunu da bulmuşsun. Bir atışla iki kuş. Evet. Sıradaki okusun bakalım."

"1789 mu desem 8 mi desem, o tarihte Fransa'da bir ihtilal olacak örtmenim. Ayrıca siyah renkli, tsunami gibi dalgalı saçlı bir adam bir çalgı aletiyle rock müzik yaparak, herkesi yerinden oynatacak. Adı da şey. Ee neydi. Hah, Elfis Pürüslü."

"Hayır örtmenim. Yanlış görmüş. Onun adı Elvis Presley. Çaldığı enstrümanın adı da gitar olacak."

"Bak arkadaşın neler söylüyor. Yanlış görmüşsün. Ee, ne diyosun bu konuda?"

"Ama ama ben öyle gördüüüm. Hem dün gece ay erken batmıştı. Hava da bulutluydu. Transa giremedim. Tam çalışamadım örtmenim."

"Otur. Sıfır. Tembel tavuk seni. A! Ben şimdi sıfır mı dedim??! Ama sıfır yok ki. Inn... ınn.! Hah geldi! Harezmî adında bir bilgin sıfır rakamını bulacak. Böyle istiyorum işte ben. Bu kadar isabetli atacaksınız yavrum."

"Öğretmenim ben hiçbir şey atamadım. Hatta bugünden sonra da epey bir zaman hiçbirimiz okula gelemeyeceğimiz için tabletimi bile getirmedim."

"Aa! Niye o?"

"Çünkü dün gece sizin bugün tam şu saatte kalp krizi geçirip öleceğinizi gördüm."

"Kalp krizi mi? Bak böyle bir şey şu an yok ama sen bunun varlığını görmüşsün. Olsun gene de aferin. Al sana beş."

"Teşekkürler örtmenim. Bak işte bunu görmemiştim."

"Demek ölüyodum ha. Allah Allah, nasıl bir şey ki acaba bu kalp krizi? Igggg! Ay hakikaten çıktı. Hakkınızı helal edin. Küttttt!"

"Bak işte bunu görmüştüm."

Tüm bu 2012 sallantıları, 'Mayanın biri kuyuya bir taş atmış, kimsecikler çıkaramamış durumu' dahi olsa inananı çok. Adam belki yarın borç senedini ödeyemeyecek, ertesi gün evine haciz gelecek, o tutar bunlara kafayı takar. Ya da ne bileyim kirasını ödeyememiştir, ev sahibi evden çıkaracaktır ama vay efendim Mayaların şom ağzına bakıp karalar

bağlar. Tutar, henüz çatlamamış yanardağlar, çarpışmamış gezegenler, taşmamış okyanuslar için endişe eder, evham yapıp pimpiriklenir.

*

"Kerametin artık şu halıları değiştirelim ha ne dersin. Zar gibi oldu. Odanın iki yanında birer sıra püskülü var. Hepsi o. Bir zamanlar halı olduğuna tek alamet bu."

"Ya bir sus ya. Şunun şurasında 2012'ye ne kalmış Şefika. Hepsi saçılacak etrafa bu ne konuşuyör."

"Baba benim kışlık paltom yok. Bu sabah okula gittiğimde yarım saat buzlarını çözülmedi. Burnum akıyodu, o bile donmuş."

"Yanardağ patladığında iliklerine kadar cayır cayır ısınırsın oğlum. Bir yıl daha sık dişini."

"Ya baba bizim Tayfun 2012'ye nikâh tarihi almış. Ne yani evlenemeyecek miyiz biz şimdi?"

"Yıkılmadık düğün salonu bulursanız evlenirsiniz kızım. Hem o çocuğun adında meymenet yok. Tayfunmuş. Tam 2012'lik."

"Kerametin bak fazla uzattın ha. Başlıycam senin Maya'na. Kalk git çalış. Faturalar birikti. Mayalar faturalarını ödemeyenlere neler ettikleri hakkında da bir şeyler söylemişler mi? Bir araştır bakalım."

"Ya nasılsa hepimiz uzaya karışacağız. Hiç olmazsa bir sene çalışmayayım be. Gitmiyorum ben işe. Şu saat itibariyle işten kendimi attırmış bulunuyorum."

"Tamam. Olur. Neden olmasın. Karnın acıkınca ağzını havaya açar göktaşı beklersin. Düşerse yersin doyarsın e mi Mayalar kovalayasıca Keramettin seni!"

Evhamı yüreğimize mayalayıp, tarihe karışan bu şahsiyetler nedense hep "Gezegenler gelip hepinizi öpecek. Klozetlerin içinden bile yerden lavlar fışkıracak. Zırnık oksijen kalmayacak, havasızlıktan gözleriniz pörtleyecek. Bir sabah pencereyi açtığınızda tsunamilerin sizi foşdadanak kucaklamaya geldiğini göreceksiniz" gibi coğrafi afetlerden dem vurup, insan neslinin bu şekilde yok olacağını söylemişlerdir. Ne biliyoruz? Belki daha fazlasını da söylemişlerdir. Belki de işin aslı böyle değildir. Mayadır, ne söylese yeridir. Kafiyeli olmadı ama olsun.

*

"Yaz kızım. 2012'de televizyon dizileri 2012 adete çıkacak ve dakika başına otuz beş dizi düşecek. Millet bölüm kaçırmayayım derken oturmaktan çömlek gibi olup, dizilerin dizinin dibinden ayrılmayacak. Dizi izlerken yılan bile dokunmaz diye atasözü çıkacak. Na şuraya yazıyorum, evin içine otobüs dalsa farkına bile varmayacak."

"Hiii! Ay ne korkunç."

"Yaz. Doğan bütün erkek çocuklarının yarısının adı Ezel, diğer yarısının da adı Behlül olacak. Ayriyeten dizilerin final bölümünde çıtını çıkaranlar linç edilecek."

"Arnan Allah'ım!"

"İnsanlar birbirinin arkasından ileri geri konuşup, yüz yüze geldiklerinde "Ay şekerim yüzünü gören cennetlik. Nasıl da özlemişim, muah muah" diyecekler.

"Yok artık."

"Ahan da buraya yazıyorum. Düğünlerde oraya buraya sıkılan kurşunlar biteceği için, millet birbirine ok atacak. Mızrak saplayacak. Hattaa gerilip gerilip gülle savuracak."

"Ay delirmiş bunlar."

"Televizyon denen alette "Hocam, cami avlusuna af buyur şey etmek günah mıdır?" şeklinde soru dahi sorulacak. Hoca da, "Şırr cami avlusu yaz, bilmem kaça gönder, günah cebine gelsin" diyecek.

"Yuhh!"

"Avrupa Birliği'ne girmek isteyenlerin fileli çorap giyerek, ağzıyla kuş tutması, hemen ardından kâğıt sarılmış tarakla 'Seni çöpe atacağım poşete yazık. Bir sigara yakacağım, ateşe yazık' şarkısı çalması ve sonra o tarakla saçlarını ortadan ikiye ayırarak bir adet buzağıya yalatması şart koşulacak."

"A aaa! O kadar yani."

"Nane nane şarkısı örovizyon birincisi olacak. Kapı gıcırtısı, orlon gıcırtısı ve çaydanlık tıslaması sesleri top-10 listelerinden inmeyecek."

"Orlon mu?! Iyy daha bilmeden içim bir tuhaf oldu ıyy!"

"Evlendirme programları tarihe karışacak. Çünkü kimsede alyans alacak kadar dahi para kalmayacağı için samanlık seyran falan olmayacak. Yerine boşandırma programları başlayacak."

"Aaa! Düğün müğün falan olmayacak yani?"

"Öööle. Okullara, büyüklerin elini öpme, anne babaya çüüş ohaaa dememe, yaşlıların bastonuna çelme takmama ve yabancı dil olarak da Türkçe dersi konulacak. Yaz."

"Yazdım."

"Et fiyatları 1 liraya düşecek. Çünkü artık o vakte kadar kimse alıp yiyemediği için mideleri kabul etmeyecek. Etler kasapların elinde kalacak."

"Hı hı. Başka efendim?"

"Küresel ısınmadan dolayıeriyen buzlar yüzünden, kutup ayılarının hepsi evinden barkından olup, efkârdan bütün tüylerini dökecek. Topusu birden güneş yağı reklamlarına çıkıp, "Bükemediğin eli öpeceksin. Dostumuz güneşe selam olsun" diye döneklik edip yağ sürünecekler. Ayrıca, hamamda karılar nasıl bayılır gösterilerinde paranın gözüne vuracaklar."

"Yazık yaa. Ne rezillik."

"UFO'lar yeryüzüne inip taksicilik yapmaya başlayacak. Görüldükleri yerde taşlanmayı bırak, ışınla gidiyor diye herkes araçlarına binmek için kuyruğa girecek."

"Akıl alır gibi değil efendim."

"Sen sadece yaz. Hatta hatta dünyadaki her ülkede, Amerika'dan Sorunlu Devlet Bakanlıkları kurulacak ve dünya barışına katkı maddesi üretilip, cümle memleketlere paket paket dağıtılarak kendisinin bu işlerden elini eteğini çekmesi sağlanacak. Barış getirilecek ülke kalmayınca kendisine soldan soldan gelen Amerika, can sıkıntısından en son kendisine sataşacak."

"Olacağa bak sen."

"Mars gezegeninde su bulunacak. MarSu markasıyla şişeleyip satmaya çalışan firmalar, vay önce ben buldum, yok sen buldun diye birbirlerine girecekler."

"Ha haa. Ay çok komikmiş bu."

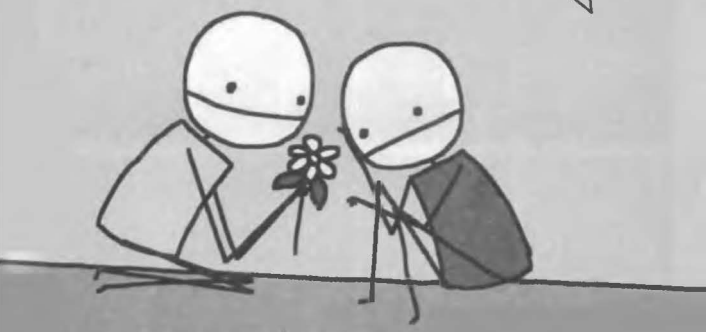
"Selam verdikten sonra borç istemeyen birileri görüldüğünde 'Ay n'olmuş biliyo musunuz?' diye hayretler içersinde anlatılıp, yakalandıkları yerde hemen müzeye kaldırılacak. Veee son olarak da genetiğiyle oynanmış yiyecekler yüzünden cümle âlemin ayakları burun deliklerinden çıkacak. Herkes burunlarının üstünde yürüyecek."

"Hii annecimm! Ay rüyama girecek. Tamam efendim n'olursunuz yeter. Bence biz bu yazdıklarımızı derhâl silelim. Bakın ben size diyeyim, millet bunları hayatta kaldıramaz. Siz gene en iyisi yanardağ patlayacak, gezegenler boy hizasına dizilip çarpışacak, yer yarılıp herkesi yutacak falan deyin. Acıyın hocam."

"Diyosun..."

Bence gelecekten değil gidecekten endişe etmeliyiz. Sanırsam asıl kıyamet budur. Bunun için de moralimizi bozuklukla 'Maya'lamaya gerek yoktur. Haydi, hemen hayırlı gelecekler.

"çünkü insana en çok kitap yakışıyor!
ve mürekkebin kuruduğu yerde
kan akıyor..."

-mini katalog-

carpe diem
carpediemkitap.com

Ciddi Ciddi Komik Kitaplar

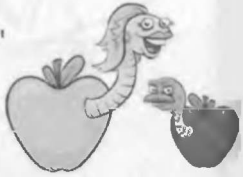

Siz de "Zeytinyağlı yiyemem amman, basma da fistan giyemem amman" diyenlerdenseniz bu kitaplar seçiciliğinize fena halde hitap edecek!

Bu kitapları, ünlü Türk düşünürü Sibel Can'ın da dediği gibi "Senin sevdiğin hırkamı giydim, senin aldığın kitabı okudum" aşkı ve sadakatiyle okuyun, dünyaya bakışınız değişsin. Oturun dünya size baksın. Oh olsun!

Bir Âlemsin!

Senin dilinden konuşacak, senin gibi "özgür" kitaplar lazım sana.

Ruha Dokunanlar

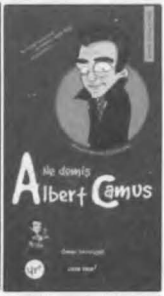

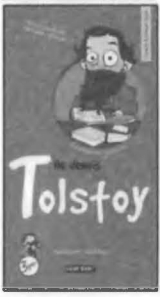

Okumaya doymayanlar...
Lakin fazla vakti olmayanlar...
Bu kitaplar Sizel

Onları herkes tanıyor...
Kitaplarıyla dünyayı sallamış ünlü yazarlar, ilginç hayat öyküleri, anlamlı sözleri, mektupları, kitaplarından çarpıcı bölümler, sevimli karikatürleri ve ruha dokunan düşünceleri ile bu dizide...

Bal Gibi Kitaplar

Düşündüren,
eğlendiren, didikleyen,
gıdıklayan, gülümseten
hayat gibi, fıstık gibi,
bal gibi kitaplar...

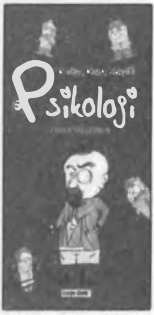

Kolay, Kısa, Keyifli Kitaplar

Derste,
işte ya da arkadaş
meclislerinde bir genel kültür
soruşu soruldığında,
"Soruyu tekrar alabilir miyim,
biz daha o konuya gelmedik."
gibi bahaneler bulmaya
ARTIK SON!!!

Bu kitapları okuduktan sonra,
felsefeyle, bilimle, edebiyatla ve psikolojiyle
ilgili pek çok mevzuyu kolaylıkla
anlayabilecek, hatta gerektiğinde
tıkır tıkır anlatabileceksin.
Nasıl ama...

Bilgiç Kitaplar

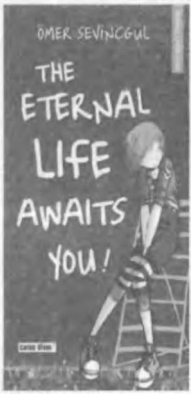
Şu ana kadar
merak ettiğiniz tüm
gizemli mevzuların sırrı,
bu kitaplarda saklı.
Bırakın, aklınızın kapıları
gıcırdayarak
ardına kadar açılsın.
Nihahaha!!..

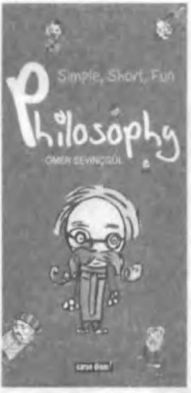

carpe diem kitapların şimdi ingilizceleri de var!

Let's read us!

ADI YOK

gençlik edebiyat dergisi

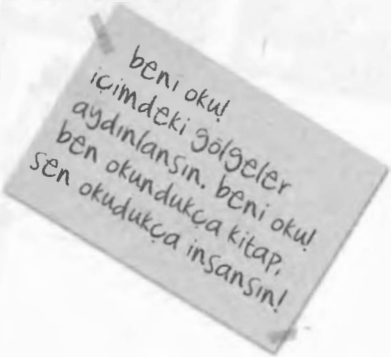

Yazılarını gönder,
Adı Yok yazgın olsun.
Çizimlerini gönder,
Adı Yok çizgin olsun.
Hadi katıl aramıza,
Adı Yok dergin olsun!

www.adiyok.com

Kitabı,
son sayfasından okumaya
başlayan okura not:

Elinde bir kitapla, gözyaşları içinde kahkahalar atan ve bir yandan da Tamburizade Tırlettin Efendi'den rehavet makamında uzun hava eserler söyleyen birini gördüğünüzde bilin ki o kişi o anda bu kitabı okuyordur.

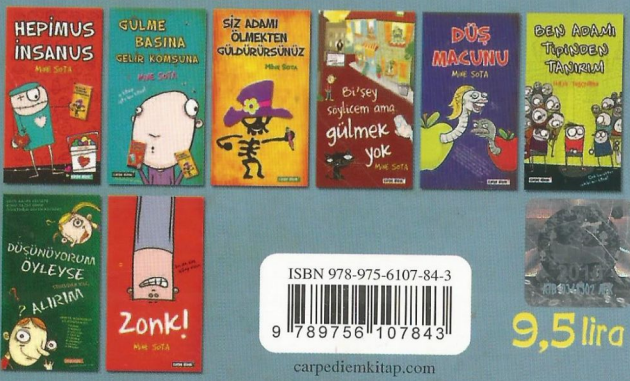
Ailenizin yazarı Mine Sota tarafından yazılan bu kitapta neler yok ki...

Karpuz çekirdeğinin içine sığdırılmış karpuzun, bir türlü kırağı çalmayan acı patlıcanların, her zaman söyleyecek bir çift lafı olanların, değirmenlerini taşıdıkları suyla döndürenlerin, attığı çığlıkları kimseye duyuramayanların hikâyeleriyle dolu bu kitap...

Saman saklarken, zamanı saman edenlere, "Kayınçomun arabası var, benim niye yok?" diye içi içini yiyenlere, "Kaynanam al dedi, git dedi, al kendini git dedi" diyenlere, hayrını görmek için çocuğunun okuldan mezun olup iş bulmasını bekleyenlere, "Ağzı olan değil parası olan konuşur kardeşim, oof off" diye ay sonunu gözleyenlere "Ammaaan her şey olacağına varır. Haydi, eller havaya oh ohh!" dedirten bu kitap, moral bozukluğunuza da feleğini şaşırtır.

Üstelik canlıdır. Korkmayın elinizi ısırmaz ama sizi parmak izinizden tanır. "Ben senin kitabınım. Başkasına yar olmam" der, ellerinizden öper ve sizi hiç bırakmaz. Oldu da kendisini alıp eve götürmediniz, arkanızdan ağlar. Gene de bırakıp giderseniz siz geri dönene kadar sizi özler... Sizin her hâlinizi beğenir.

"Aa en çok hangi hâlimi beğeniyor acaba?" diye merak ediyorsanız, onu okuyun ve ne hâliniz varsa görün. Pardon, ne hâliniz varsa gülün.

ISBN 978-975-6107-84-3

9,5 lira

carpediemkitap.com